Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA, Nr 2 ● Miercuri 8 ianuarie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

Angajamente la care sîntem părtași

Am aflat cu profundă satisfacție de angajamentele pe care și le iau zi de zi colectivele de oameni ai muncii din întreaga țară, institutele de cercetări și, alături de ele, institutele de învățămînt superior. Și eu precum și colegii mei sîntem ferm hotărîți să răspundem acestei ample angajări a întregului popor prin contribuția noastră, pe care n-o putem socoti decît modestă în raport cu cea a colectivelor din întreprinderi și instituții, din institutele de cercetări științifice.

Facultatea noastră Facultatea de calcul economic și cibernetică, pregătește specialiști de înaltă calificare pentru conducerea științifică a economiei naționale. Din acest punct de vedere, fiecare dintre noi se simte vital angajat în procesul de perfecționare a acestei conduceri, fiecare dintre noi consideră că poate și că trebuie să-și aducă aportul la îmbunătățirea metodelor de calcul economic, la folosirea mai judicioasă a calculatoarelor, la modernizarea neîncetată a întregului proces economic. Colectivul de studenți în numele căruia vorbesc intenționează să răspundă angajamentelor luate de oamenii muncii din întreaga țară, între acestea și de Academia de studii economice, printr-un angajament la fel de ferm și de hotărît.

La ultima Sesiune națională a cercetătorilor științifici studenți, mai mulți dintre colegii mei au prezentat lucrări de un real interes pentru economia națională, respectiv lucrări care oferă soluții concrete pentru o serie de probleme legate de întrebuințarea calculatoarelor în diferite ramuri economice. Personal am prezentat o lucrare referitoare la conexiunile inverse în modelul balanței legăturilor dintre ramuri, iar colegul meu, Constantin Apostol, o lucrare privind utilizarea calculatoarelor din generația a III-a, NEAC-1240, calculatoare care-și găsesc o aplicare din ce în ce mai frecventă în planificarea producției marilor întreprinderi sau a complexelor industriale. Consider însă că nu s-a făcut nici pe departe tot ceea ce se putea face în acest domeniu. Sînt convins, și nu numai eu, că resursele noastre, ale studenților, sînt încă prea puțin folosite în ceea ce privește cerceta-

Doru ȚAGANEA
student, anul V, Facultatea de calcul economic și cibernetică economică

(Continuare în pagina a 4-a)

Fotografie de Emil COJOCARU

Sumar telegrafic

Prolog la sesiune

Trecem prin cea de-a patra dimensiune — timpul. Și ninge peste trecerea noastră, interiorizîndu-ne. Devenim mai tăcuți, tensiunea crește treptat. Simțim apropiindu-se un freamăt de febre, nu știm unde. Și febre gestînd, concentrează gînduri, spre tot mai singulara preocupare: sesiunea.

Ne plăcea să fim relaxați, să fim (uneori excesiv) indulgenți cu noi înșine, dar niciodată pentru prea multă vreme. Ne-am irosit uneori în diverse preocupări, am zîmbit viitorului pentru cîte un deliciu al prezentului, totuși niciodată pentru prea multă vreme. Însă a patra dimensiune e mereu consecventă și nereversibilă. Și ne strecoară febrele-n suflet...

Cîteva zile, doar cîteva zile și amfiteatrele vor rămîne tăcute. Am cules din ele cursuri, am adunat idei, dar le trădăm discret pentru o confruntare inversă — examenul.

...Ridicasem paharul pentru succese și vise, și-am ajuns la poarta de după care culegerea

Anca GRIGORE
Facultatea de istorie-filozofie Cluj

(Continuare în pagina a 4-a)

„Probele" probității noastre intelectuale și morale

Studenți fiind, ne-am deprins ca la începutul lunii ianuarie (luna emoțiilor studențești), al unui nou an calendaristic să trăim zile de maximă și febrilă activitate, zile în care să ne concentrăm toate eforturile și posibilitățile pentru a susține examenele prilejuite de sesiunea de iarnă.

Pregătirea temeinică a unui examen cere, după părerea mea, mult, chiar foarte mult timp. Acest lucru nu poate fi realizat decît începînd studiul și încercînd înțelegerea cursurilor chiar în timpul semestrului, făcînd adică un studiu eșalonat, cum se recomandă îndeobște.

Există o serie de studenți care sînt obișnuiți să spună: „Ce este mult strică" și pentru a nu avea ce să se strice, ei consideră problema examenelor drept un calcul de probabilități, o

Ioan NEGULESCU
student T.C.M.-București

(Continuare în pagina a 4-a)

PRO DOMO

Un răspuns pentru cineva care nu ne citeşte din principiu

Datoram încă de anul trecut un răspuns cuiva care cu o candoare cel puţin stranie pentru un om aflat la vîrsta cunoaşterii declara într-o adunare că nu citeşte „Viaţa studenţească" din principiu. Culmea a fost că, la fel de candid, nu s-a dat în lături după aceea să rostească şi judecăţi în necunoştinţă de cauză, fapt ce ne-a amintit butada unui critic literar care cînd este întrebat ce părere are despre o carte se pronunţă fără reţineri : e proastă, n-am citit-o !

De bună seamă revista noastră publică încă lucruri neinteresante, articole şi anchete „fără bătaie", ineficiente, care ocupă uneori spaţiul tipografic în mod inutil. „Pulsul" cotidianului studenţesc, în ciuda existenţei chiar a unei rubrici cu acest titlu, nu-şi face simţită vibraţia cu toată vigoarea în fiecare număr.

Nu totdeauna găsim între posibilele sumare varianta optimă, cea care să asigure în permanenţă echilibrul necesar dintre diferitele componente ale profilului revistei. Asemenea fluctuaţii apar şi ca reflexe ale vieţii universitare însăşi, care şi ea înregistrează uneori, în cursul cotidian, creşteri şi scăderi neaşteptate.

Dincolo de propriile noastre reacţii critice la astfel de inerţii, cititorul avizat, cel care miercuri dimineaţa ne caută la chioşc sau abia aşteaptă ca difuzorul din facultatea sa să-i aducă abonamentul (acţiune, vai, atît de anevoioasă şi de singulară în unele părţi) are grijă să ne avertizeze : cutare material nu mi-a plăcut, argumentaţia e neconcludentă, eficienţa aproape nulă, ce se întîmplă pe la dv. ? Nu putem decît să mulţumim unor astfel de cititori care au în vedere că publicaţia noastră se subintitulează „Revistă a asociaţiilor studenţilor din România", adică a întregii studenţimi.

Dar dacă, în toate asemenea cazuri, interesul pentru revista noastră, chiar cînd se manifestă sub forma criticii necruţătoare, ne stimulează şi ne dă sentimentul răspunderii cu care sîntem investiţi, nu putem decît să ne arătăm miraţi că printre cei care „nu ne citesc din principiu" se numără şi oameni pentru care „Viaţa studenţească" ar trebui să fie unul dintre principalele instrumente ale muncii politice pe care o desfăşoară ca activişti ai organizaţiilor de tineret. Unul dintre aceştia, politehnist bucureştean, n-a ezitat să-i spună unui redactor al nostru că revista nu prezintă interes pentru studenţi deoarece conţine materiale generale, cu critici şablon etc. Renunţînd şi la efortul de a o răsfoi, dragul de el nu remarcase că chiar în numerele la care se referea apăruseră cîteva opinii judicios exprimate chiar de către studenţii politehnişti cu privire la necesitatea rezolvării optime a unor probleme legate de pregătirea pentru sesiune.

Ce să mai spunem de supărarea copilărească tot a unor activişti, de data asta din centrul universitar Iaşi, care ne ameninţă că nu vor mai populariza revista în rîndul studenţilor, deoarece din nu ştiu ce resentimente (ale cui şi de unde pînă unde ?) am fi dezvăluit încălcările serioase ale eticii, care persistă de mai multă vreme printre unii studenţi de aici. În paranteză fie spus, dacă ţinem seama de numărul scăzut al abonamentelor care s-au contractat la Iaşi pe acest trimestru, se pare că tovarăşii s-au ţinut de cuvînt. Să se fi supărat oare pe noi miile de studenţi serioşi şi sîrguincioşi care fac să strălucească în continuare glorioasa tradiţie universitară a Iaşului, pentru că i-am veştejit pe cleptomani, pe huligani, pe chefliii agresivi, care în miez de noapte ţin, prin scandalul pe care-l fac pe străzi, să amintească cetăţenilor şi prin somn, că printre studenţii ieşeni se numără şi o mînă de nesăbuiţi certaţi cu normele celui mai elementar bun simţ ? Scrisorile pe care le primim la redacţie nu conţin asemenea reproşuri. Dimpotrivă, ele ne conving că dacă cei chemaţi să pună capăt acestor stări de lucruri ar fi mobilizat opinia studenţească sănătoasă, necruţătoare faţă de cei care-o dezonorează, n-am fi puşi în situaţia deloc plăcută de a relata întîmplări înjositoare, incompatibile cu condiţia morală a studentului. Nu vă supăraţi aşadar pe oglinzi, dragi tovarăşi din Iaşi, ca neguţătorul din fabula lui Grigore Alexandrescu !

De ce am ţinut să dăm acest răspuns ? Pentru că vroim, dimpreună cu toţi cititorii noştri, să facem ca „Viaţa studenţească" să devină tot mai mult acel instrument politic şi educativ nelipsit din munca noastră zilnică de formare multilaterală pentru viaţă şi profesie a viitorului intelectual — om cu o înaltă conştiinţă a misiunii sale într-o societate socialistă ca a noastră.

Niculae STOIAN

Oameni care au simţul relaţiilor cu ceilalţi

Colegii noştri - activişti

Încerc mereu un sentiment de respect pentru colegii noştri, care îşi petrec (cum spunea unul dintre ei, TIPI LUCEL, anul IV, secretarul U.T.C. al Facultăţii de mecanică) cel puţin o oră pe zi cu munca de organizaţie sau cu rezolvarea problemelor de interes obştesc. Ce-i determină pe aceştia să consume atîta energie şi timp în astfel de munci ? Întrebîndu-i, răspunsul devine confesiune : „Pe măsură ce lucram şi cîştigam experienţă, a început să-mi placă. Mi-am dat seama că lucrînd cu omul ai satisfacţii grozave, pe care nu ţi le poate da nici o diplomă de onoare şi nici un premiu. Vreau să spun că nu pentru aşa ceva se munceşte".

Activistul trebuie să fie un om care are simţul relaţiilor cu ceilalţi. De aceea el trebuie să fie şi un bun psiholog, să aibă o intuiţie a situaţiilor şi a oamenilor. Aş spune chiar că în unele momente această muncă este şi o chestiune de tact, cuprinde o doză de subtilitate şi, de aceea, pentru a fi veritabil activist trebuie să ai înclinaţie spre aşa ceva. Una din satisfacţiile mele ca activist este şi felul în care a evoluat colegul meu Mărgineanu Daniel, din anul I, cînd era repetent, pînă acum, în anul IV. Pe parcursul acestor ani am avut şi discuţii mai tari cu el, dar după toate acestea am ajuns ca acum să fim buni prieteni şi chiar să ne facem unele confidenţe reciproce, în preajma unei sticle cu bere, privind împreună etapele acestei transformări care a dus la acest nou student şi om — Mărgineanu. Acesta ar fi un exemplu. Munca de activist mi se pare prea grea în măsura în care trebuie să fii un om care acţionează cu competenţă şi discernămînt în orice situaţie, un om cu vederi largi, cu o anumită cultură generală şi, bineînţeles, pentru ca toate acţiunile tale să fie fondate trebuie ca înainte de toate să fii foarte bun profesional, să ai autoritate morală adică. Noţiunea de activist este umbrită uneori de unii care, ajunşi în această situaţie, încep să-şi dea aere de şefi, să dea ordine, sau pur şi simplu din exercitarea funcţiei să facă un pretext de grandomanie. Este şi cazul unui coleg din comitetul cantinei Complex-Cluj, care „se umflă în pene", umblînd zilnic prin cantină cu mîinile la spate şi în halat alb, ca un înger păzitor al drepturilor obşteşti, dar care crede poate că mîncarea se îmbunătăţeşte prin simplul fapt că el, îşi trece în revistă, zilnic, panajul" (TIPI LUCEL).

„Am avut tot timpul convingerea că prin munca mea şi în general a activiştilor se poate face ca organizaţia noastră de tineret să-şi ocupe locul pentru care a fost creată. Şi dacă uneori lucrurile nu merg tocmai bine, cred că o cauză rezultă şi din faptul că nu este creată suficientă răspundere pentru calitatea de activist" — este de părere Virgil Maier, din anul V, tot de la Institutul politehnic.

Întrebîndu-i, ce anume vor să facă în continuare, după terminarea facultăţilor, pe cîţiva dintre studenţii-activişti toţi vorbesc despre planurile lor pe tărîm profesional, munca de activist fiind considerată ca necesară pentru formarea unei personalităţi viguroase, a omului ca individ prin excelenţă social. Maier Virgil mi-e coleg şi în această situaţie ne cunoaştem mai bine. Recent a obţinut la sesiunea cercurilor ştiinţifice studenţeşti „premiul special al U.A.S.R. pentru cea mai bună prezentare". Şi acum un secret : în cadrul proiectului de la „Centrale şi reţele electrice" i-a venit o idee grozavă în legătură cu posibilităţile de reglare a tensiunii transformatoarelor şi acum lucrează în această direcţie. Este un student de 10 şi toţi ştim că locul lui, unde ar putea să se valorifice la adevărata lui capacitate, e latura de cercetare, de proiectare.

La fel, Abrudan Maria, şefa comisiei sociale la Universitatea clujeană, este pasionată de proprietăţile şi aplicaţiile semiconductorilor organici, temă pe care şi-a ales-o deja pentru lucrarea de stat şi vrea să se ocupe de ea şi după terminarea facultăţii. Dacă ai în vedere faptul că dînsa trebuie să inspecteze bunul mers al celor 5 cantine ale Universităţii şi să rezolve problemele legate de 11 cămine studenţeşti, te şi întrebi cum găseşte această colegă a noastră timp pentru toate, cum şi-l împarte. Printr-o astfel de muncă activistul trebuie să devină, şi devine dacă lucrează aşa cum trebuie, un prieten al tuturor studenţilor, un slujitor credincios al acestora şi de aici satisfacţiile de care se vorbea mai sus. Vine apoi conştiinţa că viitorul material şi spiritual al poporului nostru depinde de integrarea noastră socială, de măsura în care în efemerul de azi avem în vedere acumulările durabile spre mîine.

Iustin MORARU

PULS

„Echinox" o revistă trilingvă

Pe urmele unei tradiţii de o seriozitate pe care timpul ne-a obişnuit să o numim „ardelenească" apare la Cluj „ECHINOX", revistă a studenţilor Universităţii „Babeş-Bolyai". Un editorial, pe prima pagină, angajează revista pe linia unei tinereţi pe care redacţia (şi noi odată cu ea) o vrea perpetuă. Pe aceeaşi pagină, prof. C. Daicoviciu şi prof. Ştefan Pascu, rector al Universităţii clujene, ţin să aducă un încurajator cuvînt de început acestei iniţiative.

În continuare, Gheorghe Buş, pornind de la cunoscutele cuvinte ale lui Goethe, realizează „Numai insuficientul este creator". Dinu Flămînd împarte cu Ion Mircea pagina de „aspiraţie la nemurire", poeziile lor impunînd părţii de literatură o marcă de calitate pe care am vrea-o menţinută (sau mai mult) şi pe mai departe. Recenziile (Petre Poantă, Marian Papahagi) denotă o atitudine faţă de obiectul criticii pe care am numi-o „matură", conştienţi totodată de numărul de ani al autorilor. Prezentarea cărţii de ştiinţă, făcută cu competenţă de către Grigore G. Călugăreanu, ne propune „o nouă prezentare a algebrei". În cadrul rubricii „Poem" este prezent studentul filolog Gavril Moldovan.

O frumoasă pagină de poezie română, mahiară şi germană grupează versuri de Iustin Moraru, Kenéz Ferenc şi Franz Hodjak. Mai des publicatul Cornel Udrea — în aşteptarea unui volum (de astădată de versuri), care trebuie să iasă de sub tipar — este prezent şi într-un interviu realizat de Nicolae Sîrbu.

„Imagine poetică şi anti-imagine" a lui Ion Pop este unul dintre acele studii care ridică şi menţin revista la un nivel superior de atitudine în faţa actului creaţiei, mai ales într-o perioadă de căutări atît de contradictorie care a fost cea de după război. Prin natura sa, articolul e totodată o pagină de istorie literară.

Deasupra unei vignete semnificative, Dinu Flămînd se însărcinează să arunce fulgerele necesare asupra „productelor actului literar gratuit" aflătoare în publicaţiile de literatură. Peter Motzan semnează interesantul Rilke şi lumea obiectelor aplecîndu-se cu atenţie asupra operei marelui liric. Un antrenant „Interviu închipuit cu... „Podul" ne oferă Marcel Runcanu, după o proaspătă revedere cu prietenii din Capitală. Vasile Muscă începe în acest număr „Filozofia ideii naţionale" care îşi dovedeşte de la bun început seriozitatea şi competenţa în materie. În „Vremea visurilor" Radu Mihai încearcă schiţa unei arte la vîrsta copilăriei.

Cele trei pagini în limba maghiară ale numărului (filozofie, poezie, proză), poartă semnăturile lui H. Vilmos, I. Kiss Ferenc şi Balla Zsofia. Cît despre pagina în limba germană, B. Kolf ni-l prezintă pe Herman Brochs.

Un ultim cuvînt bun adresat graficii inspirate (M. Baciu — Ft. Creangă).

Vicu ILUŢIU

T. V. : studenţii orădeni

Televiziunea ne-a oferit duminică, 5 ianuarie, plăcuta surpriză (surpriză, căci greu se lasă Televiziunea cucerită de formaţiile artistice studenţeşti de acest gen) a reîntîlnirii unor vechi cunoştinţe, membrii Ansamblului folcloric al Institutului pedagogic din Oradea, meritoşi cîştigători ai „Marelui premiu" al „Festivalului folcloric al studenţilor" din aprilie 1968. Artiştii amatori din Oradea au reuşit să realizeze un spectacol cuprinzînd dansuri, cîntece şi obiceiuri folclorice, să transmită ceva din încărcătura emoţională a adevăratei arte, izbutind să treacă astfel dincolo de ecran. Acest lucru a fost facilitat de originalitatea spectacolului prezentat şi nu ne referim numai la cîntece şi dansuri, dar şi la regia acestuia, care s-a îndepărtat de tiparele emisiunilor T.V., prin menţinerea permanentă în cadru a dansatorilor, suita fircască a punctelor din program realizînd astfel un spectacol unitar.

Autenticitatea montării coregrafice, simplitatea acesteia, decurgînd din prima, ne-au emoţionat, fiind ferite de sofisticata stilizare ce se întîlneşte uneori în montările ansamblurilor profesioniste.

Cuplajul cu formaţia de muzică populară „Crişana", ocazionat nu numai de spectacolul de la Televiziune, permanentizarea acestei colaborări imprimă ansamblului astfel format o forţă artistică apreciabilă, capabilă să transmită fiorul artei folclorice nu numai spectatorilor din ţară, dar şi celor de peste hotare.

Ovid MĂRGĂRIT

Student '69 la Timişoara

Studenţii timişoreni au păşit în noul an cu două frumoase realizări : o emisiune la studioul de radioficare şi o nouă revistă studenţească.

Emisiunea, intitulată **Student '69**, este, de fapt, reluarea unei iniţiative mai vechi. Ea are un program zilnic de o oră şi este susţinută de un colectiv de studenţi de la diferite institute şi facultăţi. Printre rubricile sale curente amintim : „Viaţa U.T.C.", „Ştiri culturale", „Sport", „Dialog cu cititorii", muzică uşoară, clasică şi populară etc.

Noua revistă studenţească se numeşte **Micron** şi aparţine politehniştilor. Ea se prezintă cititorilor cu convingerea unei publicaţii matur gîndite, care impune şi suscită interesul de la primul său număr. Editată la tipografia locală într-un tiraj de 5300 de exemplare, revista cuprinde în paginile sale, printre altele, articole de ştiinţă şi artă, reportaje şi anchete din viaţa internă a institutului, versuri, epigrame, umor, rebus, invitaţii la drumeţie etc.

Fiind vorba de reviste, se cuvine un cuvînt de laudă şi pentru noua ediţie a publicaţiei Institutului agronomic Timişoara — **Agraria**, pentru văditul ei efort de autodepăşire. Faţă de numărul precedent, ea realizează, prin această nouă ipostază, saltul calitativ necesar şi aşteptat, dovedind astfel că expresia „e loc pentru mai bine" are urmări îmbucurătoare atunci cînd se acţionează în spiritul ei. Cît priveşte noul număr al **Scalpelului** studenţilor medicinişti — acelaşi „bravo !" pe care l-am mai exprimat şi cu alt prilej...

CONVORBIRI

Contemplație și patos

Raiul înseamnă să fii în același timp febril și lucid — M. BARRES

AUTOPORTRET

Misterioasa siluetă a scriitorului TAȘCU GHEORGHIU trece prin lumea noastră literara ca un fum de legendă. Cel ce a rămas pentru totdeauna autorul GHEPARDULUI românesc este mai degrabă un personaj decît o ființă în înțelesul obișnuit al cuvîntului. „Hrănit cu cafele", „ultimul Crai de Curte Veche" — cum le place numeroșilor admiratori să-l spună — trăiește parcă exclusiv, fiziologic s-ar zice, din literatură. O scrie, o citește, o spune și, atunci cînd simte că altul n-ar putea s-o facă mai bine, o traduce în limbă românească. Mai mult imprenabil, totdeauna absent de acasă, din modesta sa locuință de pe strada General Broșteanu (folosită numai noaptea, ca un altar profan sau ca un atelier sacru, pentru scris), cel ce este în același timp un poet nedeclarat poate fi găsit, după un orar infailibil, mereu în aceleași locuri, cu niște cești aburinde în față, străbătînd calm și aproape imaterial o lume agitată pe care o iubește de departe și care-l caută ori de cîte ori are nevoia unui exemplu de austeritate și de înaltă devoțiune.

— Voi începe, să mă iertați, cu o întrebare din cale-afară de banală, dar care în cazul dumneavoastră își are necesitatea ei : cînd ați debutat ?

— N-am debutat în nici un fel. Aș zice că sînt un permanent debutant.

— Totuși, care ar fi, să-i spunem așa, debutul debuturilor dumneavoastră ?

— Am scos la Constanța, în 1932, împreună cu Virgil Teodorescu, cel mai bun prieten al meu, o revistă de avangardă, **Liceu**, care, arătînd nemulțumirea, neconformismul și inaderența noastră la formele de gîndire și la morala burgheză, nu se cristalizase încă într-o atitudine științifică și ordonată în fața vieții. Acea epocă trebuie pusă, de asemenea, în paralel cu întîlnirea noastră cu grupul **Alge**, ale cărui experiențe și acte poetice ne erau proprii. Poemul pe care noi voiam să-l promovăm nu avea să-și capete însă forța și soliditatea decît în momentul cînd avea să se încarce, ca o butelie de Leyda, cu principiile materialismului istoric, științific.

Hotărîtoare în creația mea a fost însă întîlnirea cu **Craii de Curte Veche**, capodopera lui Mateiu Caragiale (pe care am citit-o în clasa a V-a de liceu, de cînd o știu pe dinafară), moment după care, fără a fi incriminat pentru această preferință de către prietenii mei, eu am încercat, pe un teren propriu, o artă care se reclamă de la o structură a visului, aceasta însă îmbinată cu o mare știință a verbului românesc — și aicea cred că stă acea slavă mateină, în care atenta și febrila cizelare a frazei duce actul real la esența lui, transfigurîndu-l, realizînd o viziune concretă și o mecanică a gîndirii dușmană verosimilului, aderentă veridicității.

— E vorba de o influență în stilul de viață ? în verb ? în modul de a percepe un anume fel de literatură ? sau în amalgamul tuturor acestor lucruri ?

— Este adevărat că, astfel cum Jarry ducea și în viață pe **Regele Ubu** și lexicul lui, s-ar putea spune că și în opera mea de traduceri eroii și vocabulele mateine își retrăiesc o esență de la care mă reclam. De exemplu, în legătură cu redarea **Ghepardului** lui Lampedusa, preferințele mele se întîlneau ca în focarul a două oglinzi biconvexe cu două cărți structural înrudite. Am fost într-adevăr uimit de apropierea care leagă atît de intim doi scriitori deosebiți de limbă, de cultură, de origine și de viață. Ceea ce se pare că îi unește este tocmai o viziune și un crez artistic care — conduse de o mare știință a verbului și de o ascuțită intuiție a gestului creator, și reeditînd cazul balzacian al idealizării unei clase, prin modalitățile unei logici care este a noastră (adică științifică, materialistă, dialectică) — ajung, de la fascinația ce o resimt pentru această clasă, să surprindă latențele grave, descompunerea, delicvescența, neantul personajelor ei și, pendulînd între starea de veghe și starea de somn, să ne arate cu o geometrie nouă, noneuclidiană, o formulă — ca o **cuanta** — a unei realități pe care limbajul nostru (discursiv, oratoric, de esență carteziană) nu mai este în stare s-o cuprindă.

— Cum în ultimii ani v-ați ocupat mai cu deosebire de traduceri, poate ar interesa ce anume a făcut posibil acest travaliu...

— El este în primul rînd un act de cultură și vine la mine, ca și la mulți alți traducători, dintr-o receptivitate, dintr-o familiarizare a diferitelor estetici și opere de artă pe care am ținut să mi le asimilez mai atent. Cunoscîndu-le mai bine, puteam să le înțeleg resorturile intime mai adînc și, desigur, să încerc să le depășesc, căutîndu-mi alte coordonate, mai apropiate de înțelegerea faptului estetic al unei modernități viabile. „O boală învinsă este orice carte citită", spunea Blaga ; o boală învinsă, aș spune eu, este orice carte tradusă.

— Un folclor fastidios, circulînd pe seama ființei dumneavoastră singulare, spune că ați învățat limba italiană anume pentru a putea traduce Ghepardul.

— E adevărat, știam înainte italiana foarte superficial, și numai dorința de a mă apropia de acest alter-ego matein m-a obligat să înving niște dificultăți ce azi îmi par de necrezut. Am tradus **Ghepardul** din dragoste pentru **Crai** și uimit de asemănarea, nu numai anecdotică, ci și structurală, a două spirite înrudite.

— L-ați cunoscut pe Mateiu Caragiale și altfel decît din scris ?

— O dată și numai o dată. Într-o după-amiază de iarnă, trecînd cu un prieten scriitor prin fața Capșei, Mateiu tocmai ieșea. Era, dacă nu mă înșel, cu Horia Furtună, purta o pălărie mare, cu boruri largi, avea favoriți și pe chipul lui de o paloare de fildeș gerul pusese pete roze. Țin minte că, în momentul cînd prietenul meu, scriitorul, s-a apropiat prezentîndu-i-mă, Mateiu isprăvea cu Horia Furtună o frază în franțuzește. Era un om distant, puțin sociabil (dar care în intimitate, mi se spusese, se schimba cu desăvîrșire, devenind foarte prietenos, vorbind cu căldură — și aproape numai el — cu nu-știu-ce candoare în ochii mari, albaștri) și care în clipa aceea, cînd mi-a strîns mîna, mi-a amintit de fraza, de cuvintele cu care-l descrie pe Sir Aubrey de Vere din **Remember**, ai cărui ochi „aveau acea nevinovată limpezime ce strălucește numai sub pleoapele eroilor și ale copiilor".

— Ce alte traduceri ne pregătiți ?

— În cîteva zile voi fi în librării cu un Pirandello, iar nu mult mai tîrziu, în colaborare cu poetul Vasile Nicolescu, cu o selecție din opera poetului-rezistent Desnos, intitulată, după o capodoperă a sa, **Noaptea nopților fără dragoste**. Pe urmă sînt gata să închei un contract cu E.L.U. pentru traducerea **Cîntecelor lui Maldoror**, această carte unică, de o stranie măreție, a geniului mort la 24 de ani. În acest poem urias am găsit aceeași frumusețe absolută a stilului ca în Mateiu Caragiale sau în Lampedusa.

— Iar dacă ați fi un editor străin, ce v-ați grăbi să traduceți din literatura română ?

— Aș traduce o serie de scriitori și poeți, acea superbă constelație de făurari-stiliști care a știut să dea strălucire limbii românești și care (mă voi referi doar la proză, pentru că la poezie stilul e de la sine înțeles) începe cu Nicolae Filimon, se continuă cu Anton Pann, Costache Negruzzi (din **Alexandru Lăpușneanu**), Ion Ghica, Creangă, I.L. Caragiale (din povestiri) și cu, în egală măsură, genialul prozator Eminescu, atingînd apogeul cu marea, cu neprețuita comoară a **Crailor de Curte Veche**. Literatura noastră este, după părerea mea, un caz unic în istoriile literaturii universale. În nici o altă literatură, scrisul frumos, **la belle écriture**, cizelura frazei — și aceasta nu doar pentru frumusețea lucrului în sine, ci ca un vehicul menit să conducă și să îndemne pe lector să vadă în adîncime esența ideii, patosul acțiunii — nu are egal Cine ar putea să ni se propună ? Flaubert (care a și renunțat după **Salambô** la stilul frumos), Barbey D'Aurevilly (care e, de altfel, și unul din maeștrii lui Mateiu Caragiale), Wilde... și de n-ar fi Baudelaire, seria săracă s-ar închide. E o grație mediteraneeană, luminoasă, solară, care conduce favorabil, cu cei mai buni auguri, literatura noastră către universalitate.

— Din operele prezentului, ce apreciați în mod special ?

— Poezia tînără.

— Cum ați defini această eflorescență ?

— Cred că destinele poeziei românești sînt strîns legate de experiențele captivante și deloc vechi ale unei nonșalante rase de visători activi.

— Ce viitor prevedeți acestor destine ?

— Măreț.

Romulus RUSAN

1

Nu vreau să explic nimic, nici un Jurnal nu explică nimic, el începe prin a fi o suită de impresii telegrafiate și sfîrșește într-o prelucrare de date, subiectivă, evident, fardată cu cuvinte alese. Cui îi convine să se arate nud celorlalți, și dacă ar face-o, n-ar face-o tocmai pentru a intriga, pentru a se arăta în felul în care ar dori să fie înțeles de ceilalți ? Să lăsăm deci ipocrizia și să spunem adevărul de la început. „În mine nu mai există drame, scria Gide, există numai idei înduioșate". Și tot el se zbătea în teribila dilemă de a fi moral sau de a fi sincer, dar sinceritatea nu este și ea la urma urmelor decît o organizare a lucrurilor convenabile, o punere în scenă a unei suite de fapte care ne convin ? Nu pledez deci pentru stabilirea unor adevăruri, ceea ce vă voi povesti despre mine și despre alții este un lucru ipotetic. De altfel, nu cred că oamenii sînt în întregime interesanți sau nesemnificativi. Există indivizi ce pot deruta prin emiterea truismelor la infinit. Auditoriul crede că frazele repetate ca papagalul conțin adevăruri trăite. Nu, sînt oameni care trăiesc din muzica cuvintelor, nu din ceea ce conțin ele. A te ascunde după proverbe, a exista în funcție de ceea ce este o dată pentru totdeauna stabilit. Urăsc ceea ce e de nesuprimat în idei. Auziți erezie : Cîinele care latră, nu mușcă ! Sau : Cine se scoală de dimineață, departe ajunge... Foarte bine, ele pot fi luate ca niște judecăți verificate de timp, dar conțin tot adevărul ? Mi se impută și acum faptul de a fi publicat pagini intime ușor falsificate, și mi s-a dovedit lucrul acesta : greșisem anul morții lui Lovinescu. Ei, și ? Asta era important ? Cine voia să mă cunoască trebuia să afle de la mine data exactă a morții lui Lovinescu ? De la mine doreau ceva sau de la eminentul critic ? Ce erori, ce grosolănii, ce snobism ! Mi se pare că și posibilitatea de a inventa nu trebuie neglijată. Un Jurnal este de fapt un dialog platonician, o dispută cu tine însuți. Între Memorii și acest gen rupt, frust, nestilizat, prefer Jurnalul, pentru că are ceva viu, nealterat încă (cu toate prefăcătoriile lui). Ce dorește de altfel lumea de la aceste așa-zis Jurnale ? Prezența unor indivizi lineari, conștiințe sau dracu mai știe cum le mai spune ? Dar individul nu este o riglă, el nu are o magazie de efecte militare pe dedesubt în care sînt aliniate sentimentele bune și sentimentele rele. Alt individ eram la 15 ani și altul la 30, mi se pare că pe străzile Parisului dacă m-aș fi întîlnit pe mine însumi nu-mi semănam cu acela de lîngă Pacific. O serie de impresii mă modificaseră, informațiile lucrau asupra mea, mă devorau, eu mă comportam în funcție de civilizația căreia trebuia să-i fac față, poate mă prefăceam, dar mă prefăceam din motive sociale. Deunăzi citeam pe un călător român aflat prin lume cu condeiul în mînă. Ceea ce mă supăra la el, altfel om instruit într-un fel, era suficiența. Dacă stătuse în tren și străbătuse un tărîm necunoscut lui se simțea obligat să comunice impresiile sale. Dar din tren nu poți să ai decît impresii despre calea ferată, nu despre țările străbătute. Graba aceasta de a ne pune în relații cu ceea ce ne iese în cale duce la ușurătăți regretabile. Am fost de cîteva ori în Franța și nu am scris decît două pagini, și asta nu în legătură cu patria lui Racine, ci cu altceva. Nu știu de cîte ori mă voi mai duce acolo și dacă voi scrie despre Paris, altfel loc comun pentru orice mînuitor de condei, pentru că despre Paris am citit o mulțime de lucruri, dar Parisul meu eu încă nu l-am văzut. Trebuie să mai am răbdare. Vedeți, iată, mă întorc iar la Jurnal, să nu cerem sinceritate, să nu cerem exactitate. Jurnalele sînt ipostaze ale indivizilor ca și romanele. Scriam undeva că în tot ceea ce am scris, undeva mă descriam mai întîi pe mine. Cel ce fusesem, cel ce eram, cel ce aș fi dorit să fiu. Nu este imposibil să scrii despre ceea ce ai dori să fii...

Același Gide își începea însemnările sale atît de numeroase, de altfel partea cea mai interesantă a operei sale, cu strigătul lui Rastignac : **„Și-acum între noi doi !"**.

Care noi doi ?

Noi și Viața, comedia aceasta pe care o adaptăm în porții zilnice, voind să facem din ea servitorul nostru. Credeți că va fi ceva interesant ? Ba bine că nu...

Eugen BARBU

PASIUNEA CERCETĂRII

S-au găsit doi neliniştiţi, tineri universitari, să schimbe faţa unor lucruri care păreau ascunse sub lespede. Amîndoi erau pe atunci studenţi ai Facultăţii de medicină veterinară şi tot amîndoi erau contaminaţi de febra iscodirilor în intimitatea lucrurilor. Eugen Mireşan nu era împăcat cu gîndul că leziunile de leucoză pot lipsi de pe viscerele puilor de pasăre în primele zile de viaţă. Pentru a găsi adevărul asupra acestor pete albe, solitare sau confluente, de pe organele minuscule ale gingaşelor vieţuitoare, a trebuit să frecventeze serios laboratorul de anatomie patologică. Mireşan era o prezenţă cotidiană a laboratorului, secţionînd cu migală mii de păsări pe care le examina macroscopic şi microscopic, efectuînd peste 1000 de secţiuni histologice. Cifra aceasta este impresionantă, ştiut fiind cît timp îţi ia executarea numai unei singure secţiuni histologice. Trei ani de zile s-a dus lupta pentru găsirea acelor insule coloristice din universul visceral.

La absolvirea facultăţii, Eugen Mireşan a arătat, odată cu susţinerea lucrării de stat, originala sa contribuţie la studiul leucozelor aviare: leziuni de leucoză la puii de cîteva zile. Comisia de examinare a rămas „stupefiată".

— „Sîntem mîndri — a spus prof. dr. Ioan Bădieş — că avem studenţi capabili de descoperiri atît de însemnate pentru ştiinţa noastră". Pe faţa candidatului în ştiinţe am întrezărit o umbră de sfiiciune. Acum, ca asistent, îşi continuă munca de cercetare cu şi mai mult sîrg, îmbinînd-o cu aceea didactică, de transmitere a pasiunii şi dăruirii către cei dornici să-l imite.

Celălalt tînăr, Constantin Statov, este un îndrăgostit al fiziologiei. Electroforeza în gel de amidon este o metodă de separare a fracţiunilor proteice, foarte puţin folosită la noi, dar care oferă mari avantaje pe linie de precizie ştiinţifică. S-a hotărît C. Statov să pună la punct această metodă. Trebuiau găsite secretele de tehnică şi indicii de lucru ai acestei noi experienţe. Laboratorul de fiziologie al facultăţii a devenit timp de săptămîni, luni, ani un adevărat „şantier de creaţie", în care lupta pentru descoperirea adevărului ştiinţific se ducea în intensităţi acerbe.

La examenul de stat, Constantin Statov prezenta bilanţul căutărilor sale. Victorie! Primele lame în gel de amidon au fost realizate. Mai multe fracţiuni proteice au fost smulse din lanţul necunoscutelor şi încorporate în alfabetul succeselor.

Azi, la lucru, în postura de cercetător al Staţiunii experimentale zootehnice, fostul student clujean nu s-a mulţumit cu fracţiunile descoperite. Doreşte să descopere altele noi. Cercetătorii aceştia sînt nişte incurabili!

Mihai MITEA

Angajamente la care sîntem părtaşi

(Urmare din pag. 1)

rea ştiinţifică. Consider că mai ales în domeniul nostru — şi în general în toate problemele economice — trebuie să găsim o formulă de colaborare reală cu colegii noştri de la institutele tehnice. Numai aşa, atît lucrările noastre cît şi lucrările lor vor putea viza o utilizare concretă, vor fi susceptibile de aplicare imediată şi eficientă în producţie.

Această colaborare este deocamdată mai mult decît sporadică. Ea se realizează prin cîteva contacte personale ale unor studenţi din facultăţile Academiei de studii economice cu colegi de-ai lor de la Institutul politehnic. A sosit momentul, viaţa ne-o cere — şi nu avem dreptul să rămînem imuni la această cerere — să dăruim tot ce avem mai bun, respectiv inteligenţa creatoare pe care o posedă masa studenţilor. Să servim realmente economia naţională încă de pe băncile facultăţii! Şi aceasta nu numai prin orele dăruite bibliotecii, seminarului, cursului, laboratorului, ci prin creaţie individuală, prin creaţie colectivă, prin creaţie.

Valul de entuziasm creator care a cuprins întreaga ţară, valul de angajamente care se concentrează ca un zid de cetate în jurul politicii înţelepte a partidului şi statului nostru ne-a cuprins şi pe noi, studenţii, îndemnîndu-ne să ne perfecţionăm activitatea

De aceea, propun în numele colegilor mei ca anul 1969 să fie declarat de întreaga noastră studenţime drept anul celor mai bune rezultate la învăţătură, anul creaţiei ştiinţifice studenţeşti!

Prolog la sesiune

(Urmare din pag. 1)

lor a devenit un moment al concretului... Sîntem, aşadar, în prag de examene. Pentru ele (de fapt pentru noi) am devenit mai sobri în flux. Şi cu noi bat calde inimile dascălilor noştri, dînd explicaţii, urmărind, îndrumînd. Citim în sufletul lor aceeaşi dorinţă, aceleaşi urări de succese... De aceea, pînă şi strada, ori prietenele săli de spectacole, simţindu-ne rarefiată prezenţa, ne sînt parcă părtaşe emoţiilor şi febrei ce freamătă înaintea confruntării — examenul... De aceea, prin fulgii celei de-a patra dimensiuni — gînduri se concentrează spre singulara preocupare: sesiunea. De aceea, urăm din inimă pentru ea, tuturor: mult succes!

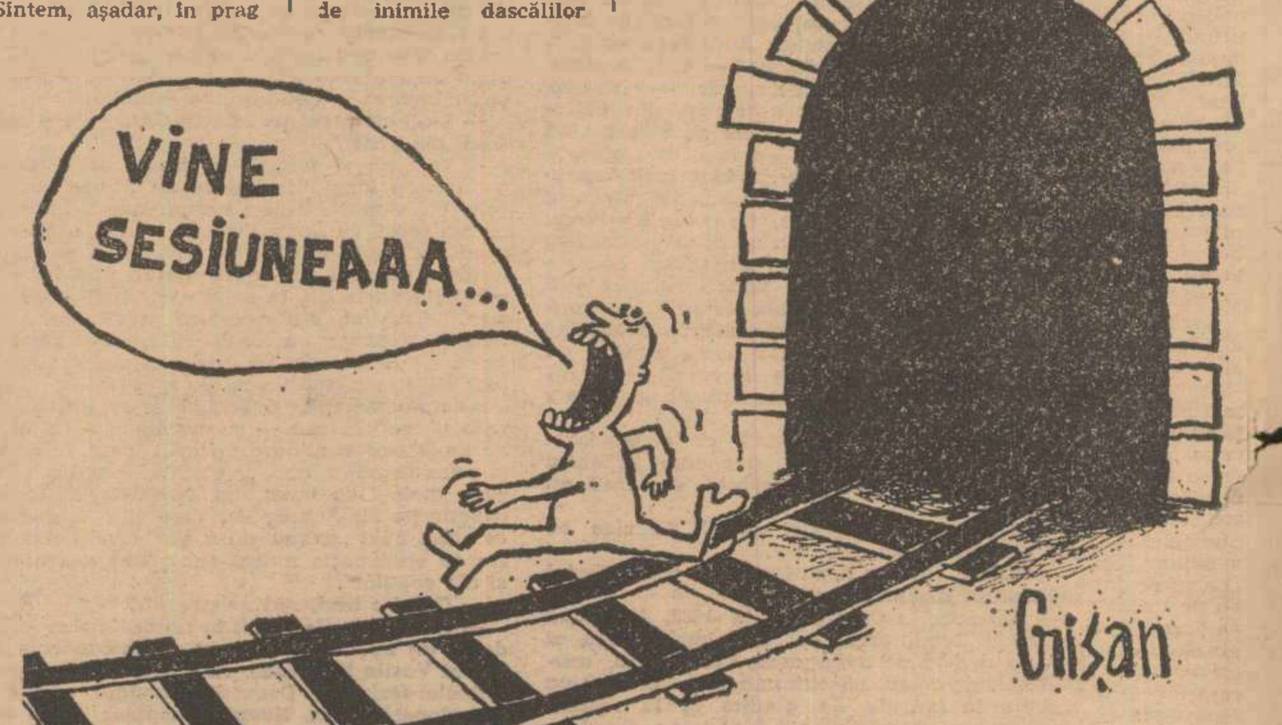
„Probele" probităţii noastre intelectuale şi morale

(Urmare din pag. 1)

simplă prezenţă protocolară în faţa cadrelor didactice.

Încerc o analogie pe care o particularizez în cazul inginerilor constructori: îmi imaginez prezentarea la examen ca pe o supunere la probe a unei maşini construite de noi, cei de la T.C.M. În cazul în care va trece toate probele, înseamnă că utilizarea unei asemenea maşini duce la atingerea scopului propus.

Cam acelaşi lucru şi cu noi studenţii. Şi noi sîntem supuşi la examene unor probe pentru a putea să ne însuşim o anumită pregătire, pentru a deveni ingineri specialişti care să fim folositori economiei, cu atît mai mult cu cît industria noastră constructoare de maşini e în continuă dezvoltare, ocupînd un loc de frunte în cadrul economiei naţionale. „Probele" prin care trecem astăzi trebuie să constituie o atestare a probităţii noastre intelectuale şi morale, un act al răspunderii în faţa ceasului de azi şi de mîine al devenirii noastre.

Pentru ziditorii de suflete

Anul care a trecut a adus cadrelor didactice una din acele mari bucurii care înnobilează pe om şi-i dau încredere în gîndirea lui, în munca lui. E vorba de aşezămîntul îmbunătăţit al învăţămîntului românesc şi de justa salarizare a slujitorilor şcolii. Obişnuiţi să îndrepte pe o cale cît mai bună vlăstarele cele de tot tinere, ca şi pe cele prinse în visătoarea adolescenţă şi fugoasa întîie tinereţe, învăţătorii şi profesorii totdeauna s-au identificat cu interesele acestora şi nu aveau timp să se gîndească la traiul lor zilnic. Au ştiut doar să-şi facă datoria: „mersul înainte al discipolilor mei este răsplata mea", şi-a zis fiecare. Atît. Şi aşa, an de an, s-au creat premisele culturii şi s-a fundamentat învăţătura poporului nostru prin salturi calitative impresionante.

Iată însă că ochiul clarvăzător al conducerii de partid şi de stat a văzut munca depusă cu abnegaţie de cadrele didactice, sporul evident al trudei lor şi demnitatea ţinutei sale. De aceea a căutat o încadrare mai bună a procesului de învăţămînt în ansamblul proceselor economice naţionale. Calea aleasă a dus la întocmirea unui nou statut al învăţămîntului de toate gradele şi la fixarea unui sistem de salarizare corespunzător răspunderii ce au cadrele didactice şi mai eficient în a răsplăti munca efectivă. Hotărîrea publicată recent a fost primită cu tot interesul de cei ce s-au dedicat mlădierii şi formării practice şi ştiinţifice a tineretului din patria noastră, totdeauna scumpă şi iubită. Aceasta se vede în tot largul ţării!

De pretutindeni se îndreaptă către conducerea de partid şi de stat o caldă adeziune la această importantă hotărîre. Sînt mîndru că în aceste scrisori, care nu sînt didactice, ci poeme ale sufletului patriotic, se vorbeşte numai de sarcinile instructiv-educative ale corpului didactic, de rolul cultural-ştiinţific al învăţămîntului şi de alăturarea fără rezerve la politica internă şi externă a ţării. Pentru toţi gîndul este numai la şcoală, la şcoala românească cu toate treptele ei. Este o plăcere nespusă să spicuim cîteva fraze spuse cu matură chibzuinţă şi multă căldură.

Din comuna Remetea: Hotărîrea este „pentru noi un preţios îndemn de a ne consacra întreaga noastră putere de muncă, toată capacitatea creatoare formării şi educării omului nou, multilateral pregătit, chemat să-şi îndeplinească cu demnitate şi înalt simţ patriotic sarcina ridicării patriei noastre pe noi culmi de civilizaţie şi cultură". Din Orşova: „ne angajăm să fim întotdeauna la înălţimea sarcinilor trasate de conducerea de partid şi de stat, intransigenţi cu noi înşine, propagandişti activi ai culturii noi, socialiste şi ai politicii partidului". Din Brăila: „vom munci cu pasiune şi devotament pentru ca prin întreaga noastră activitate să răspundem nobilelor sarcini încredinţate de partid — pregătirea şi formarea noilor generaţii în spiritul dragostei neţărmurite faţă de scumpa noastră patrie, faţă de partid şi popor, faţă de cauza socialismului şi păcii în întreaga lume". De la liceul „Ion Neculce" din Bucureşti: „vom cultiva în rîndurile tineretului concepţia materialist-dialectică despre lume şi viaţă, preţuirea înaltelor valori morale ale societăţii noastre, pasiunea pentru muncă, dragostea pentru patria socialistă şi încrederea nestrămutată în cauza socialismului şi comunismului". De la Academia de studii economice din Bucureşti, profesorii declară că vor pregăti „cadre economice cu o înaltă calificare, cu o înaltă conştiinţă socialistă şi cu o demnă comportare în muncă şi societate". Iar de la cea dintîi universitate din ţară, Iaşi, vine un îndemn către cadrele tinere să se angajeze „într-un proces de mai pregnantă afirmare a potenţelor lor ştiinţifice". Pe scurt, toţi se gîndesc la valorile morale ale societăţii, la cultură şi civilizaţie, la demnitate, înaltă calificare, conştiinţă intransigentă, la cauza socialismului şi a păcii.

Pe mine unul, care de patru decenii lucrez în învăţămîntul superior, această adeziune unanimă pentru muncă demnă, pentru cultură şi pentru valorile morale ale societăţii noastre socialiste, mă bucură. Aceasta cu atît mai mult cu cît sînt sigur că între cei care s-au manifestat astfel sînt şi discipoli de ai mei. În ei este şi o parte din sufletul şi conştiinţa mea.

Hotărîrea de acum şi adeziunea unanimă la prevederile ei nu priveşte numai cadrele didactice de azi. Ea are implicaţii mult mai largi, de natură spirituală şi de realitate politică. Prin instruire şi cultură, la nivele raţionale, ea face să dispară deosebirea între intelectual şi meşter. Celui dintîi nu-i mai poate fi indiferentă tehnica şi practica ştiinţei sale, iar cel din urmă rămîne steril în munca sa, ba chiar primejdios, dacă nu studiază şi nu cunoaşte bine colosul mecanic asupra căruia el nu este decît un observator inteligent. Concret, munca fizică devine prin sine însăşi o muncă intelectuală, iar învăţămîntul tehnic este mai mult decît spune cuvîntul.

Lărgirea cîmpului de activitate intelectuală şi manuală şi asigurarea locului de muncă impun tuturor datoria pregătirii profesionale adecvate. Salarizarea pe care o preconizează legea cea nouă priveşte în fond buna pregătire a tuturor cu consecinţa ei logică: rezultate de calitate superioară în travaliu. Acum trebuie să înţeleagă oricine că plata încununează munca.

Tinere, gîndeşte-te acum că eforturile tale de azi, de scurtă durată, îţi asigură răsplata pentru tot restul vieţii tale. Dascălii tăi te aşteaptă să te ajute cu sprijinul cel mai bun. Dacă mai tîrziu vei rămîne departe în urmă faţă de colegii tăi, nu te supăra şi nu blestema: uită-te în urmă şi întreabă-te dacă ţi-ai împlinit datoria la fel ca ei. Altă lege decît a dreptei cumpăniri nu poate fi. Cei care, luînd exemplul dascălilor voştri, veţi dori să fiţi îndrumători de suflete neîntinate, fiţi siguri că misiunea voastră va fi frumoasă. Ea se va bucura de un prestigiu pe care nu-l veţi putea afla în alta: ziditori de suflete.

Aurelian SACERDOŢEANU
profesor, Universitatea Bucureşti

Răspunzînd întrebării puse de ancheta noastră „Pot fi studenții infractori ?“ un student ieșean adresează opiniei studențești o nouă întrebare :

„CHIAR ATÎT DE STRĂINI PUTEM FI DE COLEGII NOȘTRI ?“

Primim, la redacție, o seamă de scrisori din Iași, în urma publicării reportajului-anchetă „Pot fi studenții infractori ?“. Semnatarii, în totalitatea lor, își manifestă satisfacția că revista noastră adoptă, ca întotdeauna, o atitudine intransigentă cu privire la unele fapte reprobabile, incompatibile cu normele eticii universitare și, în același timp, își exprimă părerea de rău că aceste atitudini ale unor studenți certați cu spiritul de responsabilitate n-au fost încă eliminate de ripostele necesare ale organizațiilor de tineret și, în genere, ale colegilor alături de care aceștia trăiesc. Ne-am fi așteptat să primim scrisori și din partea organizațiilor U.T.C. și asociațiilor studenților, în care să ni se comunice că materialul a fost dezbătut în adunări deschise și că s-au luat măsurile mult așteptate. N-am primit, însă, nimic. În schimb, sîntem informați că atît comitetul U.T.C. pe centrul universitar cît și comitetele U.T.C. de la nivelul institutelor sînt profund nemulțumite de apariția materialului, contestînd... actualitatea faptelor incriminate și cerînd nici mai mult, nici mai puțin decît niște dezmințiri... obligatorii. Vom vedea dacă este sau nu necesar să le dăm.

Așadar, sînt destui cetățenii din Iași, chiar și studenți sau simpli trecători prin urbea moldoveană, care și-au exprimat în repetate rînduri nemulțumirea cu privire la comportarea unei anumite categorii de studenți. Într-o scrisoare adresată la 19 noiembrie 1968 comandantului miliției municipiului Iași, asistentul universitar Gh. Popa scrie : „Locuiesc împreună cu familia pe strada 23 August, nr. 14, de 5 ani. Începînd din toamna aceasta, nopțile au devenit un calvar datorită scandalului pe care-l fac niște huligani care s-ar numi «studenți». Aproape în fiecare noapte pe la orele 1—2 (probabil ora de închidere a localurilor), grupuri de 7—8 persoane vin și zbiară mai ceva ca în pădure. Astă-noapte, spre exemplu, pe la ora 2,30, un grup de 7 persoane (portarul căminului U 4 afirmă că erau precis studenți) a făcut o «plimbare» în jurul celor 4 cămine din Complexul «Pușkin», cîntînd melodii birjărești cît îi ținea gura. După felul în care cîntau și după natura scandalului, acest grup a repetat figura pentru a cincea oară de la 1 octombrie pînă acum“.

Cetățeanul Ștefan Rugină, domiciliat tot pe str. 23 August, la nr. 23, l-a adus la miliție cu ajutorul familiei și al vecinilor pe studentul Radu Stoicescu de la Conservatorul „George Enescu“, surprins în noaptea de 14 spre 15 decembrie în... cotețul său cu găini.

La reuniunea organizată de Comitetul U.T.C. al Institutului politehnic, în seara de 19 octombrie 1968, la cantina „30 Decembrie“, o bătaie „ca-n filme“ au făcut cîțiva dansatori, „evidențiindu-se“ cei de la Hidrotehnică. Membrii comitetului U.T.C. au fost lipsă la apel cînd a trebuit să se intervină.

La 19 decembrie 1968 colegele de cameră deschid „valiza cu minuni“ a studentei Doina Ganea de la Facultatea de filologie (fostă „Miss boboc 1967“), descoperind numeroase obiecte furate dintr-un întreg cămin. De anul trecut, „Doinița“ a șterpelit — acesta este cuvîntul — obiecte în valoare de 2 000 de lei. Avea 3 valize, dintre care UNA sub cheie.

Nimeni nu intenționează — și deci nici revista noastră — să blasfemieze întreaga studențime ieșeană, cunoscută și apreciată pentru succesele sale la învățătură și în alte domenii, pentru conduita sa în general sănătoasă. Dar este o realitate

și dosarul aflat la locotenentul major de miliție Victor Vergher — de la care aflăm că fapte cum sînt cele de mai sus nu sînt, din păcate, pe cale de dispariție. De aceeași părere este și colonelul Ioan Nedelcu, comandantul Miliției din municipul Iași, care a ținut să mulțumească personal revistei pentru ajutorul adus organelor de miliție prin publicarea reportajului-anchetă „Pot fi studenții infractori ?“

În ciuda nemulțumirilor manifestate la apariția materialului nostru de forurile răspunzătoare de activitatea educativă printre studenți, am primit, așadar, unele scrisori, în care studenții ieșeni ne aprobă acțiunea, întrebîndu-se, legitim, cînd se vor trezi din inerție cei a căror menire este să ia măsuri. „Am fost student la Iași — ne scrie Gh. Puiu, care anul acesta s-a transferat la Conservatorul din București — și am constatat „pe viu“ cum se comportă unii studenți. Am văzut în repetate rînduri cum unii certați cu bunul simț se comportă necivilizat chiar la Casa de cultură a studenților. Asta durează de ani de zile. Ar fi cazul să se isprăvească o dată și pentru totdeauna“.

Într-adevăr, atmosfera studențească tradițională a Iașului e viciată de multă vreme de unele atitudini și de o anumită stare care denaturează, în ochii cetățenilor, profilul moral al studentului. Personal, ca fost student al Iașului și ca șef al subredacției „Vieții studențești“ cîțiva ani la rînd, semnatarul acestui material a avut posibilitatea să trimită revistei, pe lîngă numeroase articole pozitive, și semnalări ale diverselor abateri împotriva cărora nu s-a luat nici o măsură. Este aproape incredibil ca după atîtea și atîtea semnalări, care continuă și în prezent, organele respective să manifeste aceeași „dulce“ indulgență, care nu are absolut nici o scuză.

Aflăm, din diverse discuții cu organele în drept, că pentru abateri de genul celor relatate, decanatele iau, de regulă, o măsură devenită ineficace : eliminarea pe o lună din cămin. Așadar, după încheierea unei luni, timp în care pedepsitul continuă să stea la cămin prin condamnabila bunăvoință a colegilor, e posibilă „reîntoarcerea“ legală în patul de pe care a fost luat doar cazarmamentul. Prea rare sînt cazurile cînd decanatele sînt ferme, tăind răul din rădăcină și semnînd exmatricularea. „Ce să facă și ele — ni s-a spus la Comitetul de partid pe centrul universitar — dacă instrucțiunile Ministerului Învățămîntului nu prevăd cu exactitate toate cazurile în care pot fi exmatriculați studenții ?“ Oare așa să fie ? Ce părere are în acest sens Direcția educativă din Ministerul Învățămîntului ?

„Noi trimitem regulat decanatelor adrese în care le informăm asupra abaterilor săvîrșite de studenții ajunși sub ochii organelor de miliție — ne relatează colonelul Ioan Nedelcu. Din păcate, însă, deși le rugăm să ne comunice și nouă măsurile luate, nu primim nici un fel de comunicare“.

„Nici în anul universitar trecut și, de altfel, nici în acest an universitar, organizația U.T.C. n-a pregătit vreo dezbatere publică a unor abateri cunoscute și nici vreo discuție pe probleme de etică, demnă să ne pună pe gînduri“ — ne spune și studenta I. P. de la Universitate.

„De fapt, cele mai multe abateri, survenind din conflicte cu bătăi sau din furturi, se soldează cu „împăcarea părților“, iar acțiunea pornită de noi „se stinge“ de la sine, ni se plînge și locotenentul major Victor Vergher. Nu există, așadar, intransigență nici în mijlocul studenților, darmite din partea forurilor educative a căror acțiune, la Iași, nu prea se face simțită. Interesant este că de regulă infractorii din rîndul studenților sînt recidiviști. Acest fapt nu este, oare, o dovadă cît se poate de concludentă că, în genere, forurile în drept nu iau de obicei măsuri la prima ori la a doua abatere, sau că se limitează la sancțiuni ușoare, lipsite de finalitatea așteptată ?

Ceea ce e mai grav este că operațiunea profilaxiei educative este înțeleasă greșit tocmai de conducerea organizațiilor de tineret ale studenților din Iași. În loc să dezbată în adunări publice reportajul-anchetă apărut în „Viața studențească“, știind că el semnala o anume realitate care poate și trebuie să fie, în sfîrșit, curmată, se incită unii studenți împotriva redacției, care ne amenință, nici mai mult, nici mai puțin, că... nu se vor mai abona la revistă.

În fond, analizînd în profunzime situația, numai aceste foruri, în sarcina cărora stă și grija pentru conduita de zi cu zi a studenților, poartă vina pentru persistența unor atitudini regretabile ? Răspunsul ni-l dau studenții înșiși, cei care trăiesc împreună cu persoanele vizate de cetățeni și de organele de miliție. Din scrisorile pe această temă reproducem, aproape în intregime, pe cea semnată de N. Dimitriade, student în anul III la o facultate din Iași :

„Dragi colegi, să căutăm să fim obiectivi în analiza unor asemenea situații, unde se pune sub semn de întrebare chiar numele ce-l purtăm. Pot fi studenții infractori ?

E ușor să scrii multe, despre cazuri variate și eventual să dăm pilde, dar numai atît nu e de-ajuns. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

Organizația U.T.C., asociația studenților, opinia studențească în genere a luat vreo măsură ? Au căutat să acționeze în vreun fel ? Nu.

Există o atmosferă nesănătoasă înrădăcinată în rîndul studenților de a-și acoperi colegul, fie el bun sau rău. De adoptat o atitudine constructivă, nici pomeneală. Dar, dacă nu o facem la timp noi, o fac alții din afară și e mai rușinos atît pentru noi, cît și pentru centrul nostru universitar. Astfel s-a ajuns la această situație neplăcută, rușinoasă, în care e greu de aruncat vina de colo-colo ; de vină sîntem noi.

Să vă relatez un caz edificator în acest sens. Într-o seară veneam de la film, spectacolul IV. Era ora 23,00. Întotdeauna la această oră tramvaiele sînt foarte aglomerate. M-am urcat în vagonul din spate al primului tramvai venit, unde erau mai mulți studenți. Unii aprinseseră țigările în vagon, deși nu e voie. Bilete nu scoseseră. Taxatoarea, o femeie în vîrstă, s-a adresat foarte frumos tînărului fumător, rugîndu-l să-și stingă țigara. Acesta fuma înainte. Taxatoarea i s-a mai adresat de cîteva ori, dar el, pe lîngă faptul că nu scosese bilet, începu s-o insulte. Toți ceilalți colegi din vagon s-au înghesuit în jurul femeii. Eu credeam că vor interveni, dar ei se apropiaseră pentru a rîde. Atunci taxatoarea s-a exprimat : „Sînteți colegii lui, nu-l vedeți în ce fel se exprimă ? De ce-l lăsați ?“ Toți au plecat capetele. N-a intervenit nimeni. Eu, care eram mai în spate și asistasem la scenă, m-am apropiat și l-am rugat să stingă țigara, ori să coboare. Cînd a oprit tramvaiul a coborît, iar ceilalți au rămas cu privirea ațintită asupra mea, ca asupra unei ființe din altă planetă.

Deci, în această situație, cine era de vină ? Organizația U.T.C. și A.S., sau noi, care priveam ca la teatru ?

Nu vreau să iau apărarea acestor organizații care-și au și ele partea lor de vină, destul de mare, dar, în definitiv, din aceste organizații nu facem tot noi parte ?

Trebuie să stăm pasivi la toate aceste lucruri ce se petrec în jurul nostru, să ajungem să le citim în ziare sau să le aducem la cunoștința decanatului ori a rectoratului ? Ei, ce facem ? Chiar atît de străini putem fi de colegii noștri ?

Așa că, dragi colegi, am scris toate acestea pentru că mă doare că s-au petrecut la noi asemenea lucruri rușinoase. Poate se petrec și în alte centre, dar încă nu s-a scris și nici nu ne face nici o plăcere să citim așa ceva.

Eu nu-mi explic cum acești „colegi“ (îi tot pun în ghilimele, că nu-i leagă de majoritatea decît carnetul de student) gîndesc atît de îngust, nu caută să-i preocupe lucruri majore. Pe aceștia nu i-am văzut niciodată la un teatru, la un spectacol de operă, la un concert simfonic, la dispute academice pe diferite teme interesante. În schimb, în mediul cețos de la Bar-Tutun-Cafea — zi de zi.

Îmi pare foarte rău că a trebuit să scriu despre asemenea lucruri (puține) și nu despre cele (multe, dominante) care ne înnobilează, care fac ca viața studențească din vechea noastră cetate de cultură să-și aibă pulsul specific dulcelui tîrg al Ieșului. Poate așa, și cu ajutorul colegilor din celelalte centre universitare, să-i îndreptăm pe cei rătăciți, să-i determinăm să vină pe același drum cu noi. Dacă nu, viața le va da o lecție aspră. Va fi, însă, tîrziu și va costa scump“.

În concluzie, sîntem întru totul de părerea corespondentului nostru. Opinia studențească sănătoasă, a cărei eficacitate și-a dovedit în repetate rînduri puterea și utilitatea atît la Iași cît și în alte centre universitare, trebuie să se ralieze eforturilor necesare ale organizațiilor U.T.C., ale asociațiilor studenților, ale decanatelor și rectoratelor, pentru curmarea fără nici un drept de apel a oricărui gen de abateri studențești. Intransigența, curajul de a spune lucrurilor pe nume oricui și oriunde, dorința de a contribui prin toate mijloacele la însănătoșirea morală trebuie să fie atribute de prim ordin ale tuturor factorilor incluși în sfera universitară, ale cărei tradiții și succese nu trebuie să fie niciodată umbrite, la „periferie“, de cîteva manifestări nedorite ca acelea constatate, de pildă, la Iași.

Dragomir HOROMNEA

Traiectorii în cîmpul... electromagnetic

EXAMENE ÎN AMFITEATRUL PATRIEI

O discuţie cu tînărul inginer Alexandru Gliga este o adevărată introducere într-un cîmp electromagnetic. Solicitat, vorbeşte cu atîta pasiune şi dezinvoltură despre munca şi profesiunea sa, de parcă inima i-ar fi conectată la linia tensională a uzinei. Şi, într-un fel, aşa şi este. Căci tînărul inginer trăieşte aici intens într-un univers atît de familiar preocupărilor şi aspiraţiilor sale, încît o detaşare, o deconectare totală i se pare aproape imposibilă. Uzina „Electromagnetica", unde-şi desfăşoară activitatea, constituie pentru el, poate mai mult decît pentru alţii, o „încununare" a unor îndeletniciri şi visuri care-şi au sorgintea în ambianţa de familie a copilăriei trăite în preajma tatălui specialist în electronică. Inginerul Gliga îşi aminteşte cum pe la vîrsta de 14 ani, elev fiind, a confecţionat primul său aparat de radio care, pe lîngă faptul că i-a jucat renghiul nefuncţionării, i-a atras, tocmai din această cauză, şi zdravăna „critică" a tatălui, pe care n-a uitat-o nici astăzi. Mai tîrziu, urmînd Şcoala medie de electrotehnică, a putut corecta treptat unele din greşelile de mai înainte, spre satisfacţia sa şi a tatălui atît de exigent.

Inginerul Gliga a venit în uzină acum 10 ani, ca absolvent al Facultăţii de electronică şi telecomunicaţii a Institutului politehnic din Bucureşti. A primit această repartizare cu multă bucurie, întrucît aici îşi efectuase practica în producţie şi tot aici i se înfiripase ideea proiectului de diplomă privind utilizarea amplificatorilor magnetici în automatizările de industrie.

Primele responsabilităţi concrete de producţie le-a primit astfel în toamna anului 1958, în cadrul serviciului „Constructor şef". La mai puţin timp de un an, avea să fie cooptat în colectivul desemnat pentru operaţiile de asimilare a unui complex de redresare pentru centralele telefonice automate. Problema care se punea aici în principal era cea a realizării comenzilor automate şi a menţinerii tensiunii constante.

— Tema aceasta m-a pasionat foarte mult — relatează tînărul inginer. Cu toată pasiunea însă, treaba n-a mers ca pe roate de la bun început. În ceea ce mă priveşte, redresorul mi-a dat multă bătaie de cap. Cu toată strădania, subansamblele nu s-au încadrat parametrilor proiectaţi, astfel încît primul contact electric a însemnat totodată şi prima mea mare decepţie. Asta îmi amintea de întîmplarea din copilărie şi mă necăjea şi mai mult. Mai ales că lucrasem cu chibzuinţă şi sperasem în reuşită... Au urmat cîteva nopţi albe petrecute în uzină (unii colegi mă întrebau dacă nu cumva mi-am mutat domiciliul aici), pînă cînd o revelaţie de moment, depistarea unei mici defecţiuni, m-a readus în imperiul certitudinilor. O dată neajunsul înlăturat, reglajele au funcţionat perfect, aşa că prima mea misiune mai de amploare a putut fi dusă la bun sfîrşit, chiar cu cîteva luni înainte de termenul stabilit. Nu peste mult timp, prototipul respectiv a fost omologat, trecîndu-se la producţia lui de serie...

Dintre contribuţiile personale care l-au trecut în rîndurile inovatorilor, inginerul Gliga îşi aminteşte mai ales de unele redresoare de alimentare pentru industrie, în perfectarea cărora a aplicat soluţii ingenioase de stabilizare cu un consum redus de piese speciale (tranzistori şi diode) şi cu un randament mult mai mare.

În 1965 tînărul inginer inovator, bucurîndu-se de un bun renume în uzină, prelua conducerea secţiei „Elemente electronice", trecînd cu brio, după doi ani de muncă asiduă în fruntea colectivului secţiei, examenul asimilării sistemului de automatizări „Unilog" (cu semnale unificate).

— O dată încheiată şi această etapă destul de dificilă, secţia noastră s-a transformat, ca reflex al modernizărilor survenite în uzină şi al cerinţelor progresului tehnic, într-o secţie specializată în circuitele pentru centrala automată „crossbar" achiziţionată pe bază de licenţă. La această centrală am apreciat că putem realiza noi înşine circuitele electronice, astfel încît, adăugind şi alte soluţii tehnice originale, am reuşit s-o aducem pînă în prezent la un grad sporit de integrare. Sperăm chiar ca din 1970 să ieşim cu ea şi la export...

Inginerul Gliga relatează, printre altele, despre prestigiul de care se bucură uzina pe plan intern şi extern, despre produsele ei cu o bună performanţă tehnică şi estetică, despre supravegherile de instalare a unor centrale la serviciile telefonice din Deva, Arad, Galaţi, Oradea, Craiova, Iaşi, Focşani, Timişoara, despre perioada de specializare petrecută la o mare întreprindere din Belgia, despre munca şi realizările colectivului din care face parte. Şi din toate relatările sale se desprinde imaginea unui om profund angajat în circuitul activ şi dinamic al producţiei, a unui tînăr inginer care-şi onorează prin toate actele sale pasiunea mai veche, pregătirea dobîndită în facultate, profesiunea pentru care a optat...

Se înţelege, inginerul Alexandru Gliga mai lucrează şi acum, ca odinioară, cîte ceva „pentru casă". De curînd şi-a construit un aparat de radio propriu, „unul adevărat şi grozav" —cum îi place lui să spună — iar în prezent este foarte „prins" cu punerea la punct a unui... telefon-jucărie, un cadou, o frumoasă surpriză pentru fetiţa sa în vîrstă de doi ani, cu prilejul aniversării zilei ei de naştere...

*

O coincidenţă face ca Elena Stătescu, ingineră la aceeaşi uzină, să fie colegă de promoţie şi de facultate cu Alexandru Gliga. Spre deosebire însă de acesta, cînd a păşit în 1958 pentru prima oară pe porţile „Electromagneticii", cunoştinţele sale despre uzină se reduceau la ceea ce citise mai ales în presă ori aflase de la alţi colegi care-şi făcuseră practica de producţie aici. Mulţumirea ei a fost cu atît mai mare cu cît după cîtva timp a început să se simtă „ca la ea acasă", integrîndu-se colectivului care o primise cu multă încredere şi ataşîndu-se de tot ce ţine de munca şi preocupările acestuia.

A lucrat mai întîi la serviciul „Laborator central", efectuind încercări şi măsurători asupra diverselor produse, ceea ce a ajutat-o să cunoască îndeaproape cerinţele şi performanţele impuse de beneficiari. Munca prestată apoi în cadrul secţiei „Automatizări" i-a înlesnit asimilarea diferitelor probleme curente ale producţiei, astfel că după cîţiva ani uzina nu mai prezenta pentru ea aproape nici un secret.

În 1961 Elena Stătescu este repartizată la serviciul „Constructor şef", începînd să lucreze la proiectarea şi asimilarea echipamentelor de curenţi purtători.

— Echipamentele respective, produse autohtone noi, m-au captivat pur şi simplu — precizează tînăra ingineră. Poate unde sînt complet electronice, ele dîndu-mi astfel prilejul de a-mi pune în aplicare toate cunoştinţele mele de specialitate. Cu toate dificultăţile pe care ni le-au creat, mie şi colectivului din care făceam parte, aceste echipamente reprezintă o adevărată mîndrie pentru noi. Colaborarea cu Institutul de cercetări de telecomunicaţii ne-a fost de mare folos, ea concretizîndu-se în final în însuşirile şi durabilitatea acestor produse atît de necesare în telecomunicaţii. În legătură cu acesta, aş aminti şi un succes personal mai deosebit privind realizarea unei construcţii de curenţi purtători, cu nimic mai prejos, dacă nu cumva mai bună, faţă de construcţiile similare ale firmelor străine.

Multe dintre succesele dobîndite de inginera Elena Stătescu în tot acest răstimp trebuie puse, desigur, în legătură şi cu munca sa desfăşurată paralel în cadrul Institutului politehnic, ca asistentă la catedra de Radio. Cînd la un moment dat s-a pus problema alegerii între uzină şi catedră, ea a preferat-o pe cea dintîi, întrucît activitatea practică i s-a părut, aşa cum singură mărturiseşte, mai pasionantă, mai plină de satisfacţii.

Anul trecut, în urma intensificării fabricării echipamentelor de curenţi purtători, utilizaţi în automatizarea reţelelor telefonice, tînăra ingineră a fost numită şefa serviciului „Constructor şef pentru curenţi purtători", proaspăt înfiinţat. Conceput ca un adevărat laborator, ultimul „copil" al acestui serviciu, după cum obişnuieşte „şefa" să se exprime, este rama echipată cu 24 repetori vocali, destinată comunicaţiilor interurbane, cotată ca unul dintre cele mai reuşite şi mai estetice produse ale uzinei. Tot în acest laborator se concepe şi se proiectează în prezent un sistem însumînd pînă la 300 de canale pe cabluri coaxiale...

Cît de dedicată este Elena Stătescu profesiunii sale se poate deduce şi din interesul pe care îl manifestă în chip pilduitor faţă de adîncirea cunoştinţelor proprii şi faţă de dobîndirea unei înalte calificări în specialitatea respectivă. Ca doctorandă în telecomunicaţii, ea îşi definitivează acum teza de doctorat privind „Studiul statistic al perturbaţiilor la transmisiile multicanale", care-i va garanta obţinerea înaltului titlu ştiinţific. Această aspiraţie majoră ţine şi de convingerea sa potrivit căreia „a lucra în producţie nu exclude posibilitatea de a studia, de a te perfecţiona..."

Atît inginera Elena Stătescu cît şi colegul său Alexandru Gliga nu au — aşa cum, modeşti din fire, au ţinut să sublinieze — orgoliul unor realizări „formidabile". Ei au, în schimb, după cum bine se poate constata, o dezvoltată conştiinţă de sine, un puternic simţ al datoriei lor ca tineri ingineri specialişti într-o ramură industrială atît de importantă. Amîndoi îşi dau seama că, în contextul general al avîntului economiei naţionale, în fluxul mereu ascendent al uzinei lor, ei vor avea de aici încolo un cuvînt şi mai mare de spus, dovedind adevărata măsură a experienţei şi capacităţii lor. Şi nu există nici o îndoială că atît unul cît şi celălalt vor înscrie în palmaresul activităţii lor, în tabelele de onoare ale uzinei, noi realizări, mult mai impunătoare. Rezultatele şi evoluţia lor de pînă acum o atestă...

Ion SEGĂRCEANU

Pupitru de comandă tip Domino S.C.B.

EXPERTIZE

„Sînte firi vizionare“

(sau ACTUALITATEA UNOR STRUCTURI)

Să acceptăm un truism: poezia are calități de arhivă. S-ar putea spune că orice activitate a spiritului uman le posedă. Nu. Poezia e mai aproape de logosul unei națiuni (v. Athanase Joja), dacă nu cumva este chiar expresia acestuia. Poezia comunică profunzimi istorice. În ea stau modelate o serie de caracteristici ale spiritului nostru carpatic, semnele individualității lui în universal ca și universalitatea în individual. Deci, poezia este un produs al originarului, și totodată înclinația spiritului către acesta, către urmele străvechi ale cuvîntului și ale istoriei. Poezia este, de fapt, și o istorie a cuvîntului.

Sînt opinii care găsesc poezia drept una din cele mai vechi piese arheologice ale unui popor; inscripții invizibile ale istoriei sale; ele concep poezia drept o mărturie a limbajului inițial, primitiv; opinii care spun că poezia e un limbaj neaezvoltat, în sensul pozitiv, al nedesprinderii lui de concretul metaforic, adică un mod de comunicare și comuniune cu realitatea; un mod de existență. Deci, e firesc a vedea în poezie o tentație permanentă către „inume“, către protoistorie, o dorință de integrare într-un circuit vital: dinspre straturile imemoriale ale spiritului spre cele actuale. Și invers. În aceasta constă măreția creației lirice: în conviețuirea cu socialul revolut din cuvinte, datorită capacității metafizice a lirismului, a limbajului său de a se întoarce asupra lui însuși. Poezia este o intuiție vizionară, un arc boreal ce leagă veacurile trecute cu cele prezente și viitoare: „viitorul și trecutul / Sînt a filei două fețe, / Vede-n capăt începutul / Cine știe să le-nvețe.“

Dar, cu timpul, mitologia gîndirii poetice s-a transformat în poezia mitologiei. Poezia (egal recrearea lumii prin limbaj) s-a scindat. Subiectul, fața ei, s-a dedublat în obiect. Cuvîntul se îndepărtează de realitate, se conceptualizează. Din act inconștient el a devenit un scop conștient. Din realitate magică el devine semnul realității, o nevoie de arhetipuri portabile, o desprindere și mișcare mai ușoară în real. Apar transmutațiile spiritului înclinat spre originar. Dacă folclorul este pentru perioadele prizoniere indeterminantului dovada arheologică cea mai îndepărtată, cea mai apropiată de sursele existențiale, înclinația poeziei spre origini suferă adausuri determinate: originea istorică a spiritului, antecedentele sale sociale.

Mitologia spiritului nostru se revendică de la Zamolxe. Cronicarii și mirenii — de la Rim. Pînă la 1848 e un adevărat exod narativ spre origini, spre descoperirea și consemnarea fenomenului istoric primordial. Se scriu cele mai multe „istorii“ (Olahus, Cantemir, Școala ardeleană etc.). Supuși fluctuațiilor de tot felul, prezentul se degrada. În schimb, era invocat trecutul. Cît mai îndepărtat și spiritualizat. Precursorii.

Astfel, poezia este aceea care ne-a relevat o dimensiune specifică nouă: capacitatea manteică și în același timp antetica a logosului și ethosului românesc. Încrederea vizionară în viitor, în evoluția socialului.

Să revenim la firul istoric. Poezia fiind după cum am văzut expresia înclinațiilor spre natura multiformă, spre temeiuri, ea s-a racordat cu ușurința politicului, acelui motor intern al progresului social-istoric. Pașoptiștii au folosit-o spre a dovedi că unitatea de spirit a poporului trebuie să fie una cu cea de fapt. Eminescu utilizînd poezia ca mijloc se îndreaptă spre poezie ca act: adică spre originile și mitologia spiritului autohton, configurînd aceeași capacitate a lirismului de a se conjunda cu dunul națiunii în formele lui teluric diverse. Așadar, cred că toți marii poeți înțelegeau preocuparea de social ca tentație a poeziei spre prototipurile spiritului național, spre cele care, nemaslulte, pot servi actualității. Bolintineanu, pictînd istoricul, reînnoiește conștiința legendarului. Coșbuc, legat de eposul folcloric, anticipa și stimula evenimente cruciale (independența, 1907 etc.); Goga, unirea Transilvaniei cu Țara; Blaga, zonele transcendente ale mitosului românesc și chiar condiția proletarului (v. Lucrătorul); Barbu, suplețea abstractă a limbajului milenar, nu numai matematic. Mihai Beniuc, orizontul comunismului etc. Toți au apropiat, într-un fel sau altul, ființa poeziei de ființa socialului, sentimentul patriotic de sentimentul liric, demonstrînd unitatea lor estetică originară. Toți sînt sfinte „firi vizionare“. Numai așa se poate explica de ce Maiorescu, criticul care excludea sentimentul patriotic din „inventarul spiritual“ al poeziei a înțeles, din primul moment, valoarea poeziei lui Goga. Tocmai datorită acestui sincronism între limbajul poetic ca înclinare spre originile lui, deci patriotic în sine și sentimentul patriotic ca exteriorizare prin limbaj: „Cînd sîntem mișcați de puterea unui limbagiu poetic care e în stare să dea cetățenie literară și unor nume așa de familiare; cînd mai citim strofe ca acestea (...) ne aducem aminte de farmecul poeziilor lui Eminescu în care pentru întîia oară s-a ivit această particularitate ca un criteriu de măiestrie limbistică“.

Iată pînă aici unul din elementele esențiale ale marii poezii românești: vizionarismul politic, preocuparea ei de a perpetua ființa spiritului mioritic.

În lirica actuală tendința reînvie cu putere. Un Ion Gheorghe, reapropiindu-se de originile magice ale cuvîntului vechi, scrie o poezie de viziune socială extrem de modernă, desprinde de pe bolțile cuvîntului arhaic frescele acoperite ale istoriei naționale. Cîntarea realității de azi este amplu alimentată de energii manteice, de practici oraculare ce dau sevă lirică versului în ansamblu. Nu este vorba de cîntarea, în sensul ilustrației, a unui aspect sau altul din realitate, ci de integrarea conștientă în dialectica perfecționării socialului. „Adevăruri ce nu le putem spune-n fiecare zi; / nu le putem întîlni de cîte ori vrem noi; / vin zilele durerii pentru fiecare; / vreți să-mi spuneți ceva, nu puteți totul; / vă scriu că nu v-aud, voi răspundeți la fel; / de multe feluri de furtuni nu ne-auzim; / pe ape bubuie morile de carne, / pe pămînt latră armele unele la altele; / una se apără, alta pradă și-amîndouă spun că au dreptate; / Adevărului îi este și prea devreme și prea tîrziu să se lase recunoscut; / are el un scop sigur și umblă plîngînd / de dorul celor ce l-au apărat; / la urmă vor fi dezgropate armele lui; / după oasele craniului reconstituindu-se față exactă“. (Poetul și Partidul)

Toată cartea lui Ion Gheorghe, „Vine iarba“, *împărtășește spiritul profetic al poeziei românești, lirismul autorului încercînd a citi viitorul în semnele bogate ale universului de azi. Nu departe de el se află Marin Sorescu cu „horoscoapele“ din* Poeme *și Nichita Stănescu din* Roșu vertical. *Este încă un motiv în plus să credem că preocuparea pentru destinele patriei socialiste le conferă nimbul marii poezii vizionare, că, în esență, noua fază a lirismului actual indică permanența unor structuri specifice spiritului politic românesc.*

M. N. RUSU

7 arte 7 zile

Organizarea — iată una din premisele happy-end-ului!

Titlul unei discuții ad-hoc publicate în nr. 45 al revistei noastre afirma că „Toate au un happy-end...“ Din capul locului, articolul amintit ne înfățișa, spre mulțumirea noastră, a tuturor, cîteva începuturi bune, acompaniate de observații și opinii ale promotorilor activităților de la Casa de cultură a studenților din București. Cîtiva dintre „animatorii“ cercurilor studențești au făcut observații care impun măcar un dram de discuție. „Nu simțim nevoia unui comitet de conducere, a unui președinte, a unui șef. Se poate discuta în egală măsură cu oricare dintre noi“, spunea George Radu Serafim (cenaclul „Atlantida“), iar studentul Camil Petrescu (Pop-Club) se ridica împotriva „priorităților ori veleităților organizatorice“. Am fi de acord cu aceste idei în măsura în care prin noțiunile mai sus numite s-ar înțelege existența unei ierarhii birocratice, a unui „șef“ în înțelesul peiorativ al cuvîntului, care să ceară o „supușenie“ de nesuportat. Dar președinte sau șef înseamnă — cînd e vorba de cercuri studențești, pline de vitalitate și de dragoste de artă — o persoană, mai exact un student care coordonează activitatea, nu după bunul său plac, ci așa cum hotărăsc toți membrii cercului sau clubului, cum impune buna desfășurare a unei astfel de activități. Legătura cu conducerea instituției și cu factorii politici răspunzători — organizația U.T.C. — realizată prin acest „șef“ sau „responsabil“, asigură temeinica orientare politică a tuturor manifestărilor cercului, atît de necesară oricărui mediu în care activează membrii organizației revoluționare a U.T.C.-ului.

Prezența unui coordonator, purtător de cuvînt al membrilor cercului sau cenaclului, ar eluda aspectul haotic al unei grupări de oameni care, animați de cele mai bune intenții, își exprimă anarhic ideile și opiniile și fac dificilă, prin aceasta, însăși dezvoltarea „nucleului“, cum i s-a spus în discuția amintită. Un cenaclu în care oricine poate intra și ieși oricînd nu va reuși niciodată să-și configureze o identitate, să-și plămădească o personalitate care să-i procure acces spre mintea și inimile unor cercuri largi de amatori de artă.

Ambițiile de succes ale membrilor cercurilor Casei de cultură a studenților din București își pot găsi contururi în realitate numai dacă îmbină efervescența ideatică, creatoare a membrilor lor cu o organizare judicioasă și flexibilă. Conjugată cu mai multă preocupare și îndrumare competentă din partea conducerii Casei de cultură, activitatea organizată a studenților iubitori și creatori de artă, sîntem convinși, se va finaliza în succese redutabile.

Dorim și așteptăm happy-end-ul

Cristian F. GRIGORIU

Indiferență la rigoarea artei *)

O expoziție în care sînt înscrise discret, în colțul din dreapta al fiecărui tablou, numele, anul de studii, specialitatea. Faptul ar putea să pară polemic, cum la fel de bine ar putea fi socotit un joc precaut cu vizitatorul exigent al expoziției, care vede din prima clipă ce e asemănător, comun și gustă cu surprindere măsurată noutatea și profunzimea.

O expoziție fără titluri, fără extreme, alcătuită cu multă siguranță, în întîmpinarea oricăror obiecții. Nici nu vom avea obiecții. Mai întîi pentru că sînt întotdeauna de prisos și mai apoi pentru că diversitatea e criteriul încercat în absența criteriilor — și nu numai în pictură.

Avem astfel îngăduința să propunem, la rîndul nostru, un alt joc: să desprindem și semnăturile, să amestecăm bine tablourile și să căutăm autorii prin ce au pînzele particular, unic. Legea artei fiind individul (individualitatea), vom avea semnul a ceea ce este indiferența la lege. Am descoperi cinci-șase direcții ale artei secolului nostru, parafrazate în adîncime sau — mai ales — la suprafață. Dacă am judeca prezența în public a lucrărilor cenaclului ca pe un debut și am avea tonul cronicii pentru debutul obișnuit, care nu impune dar promite, probabil că pictorii ar fi foarte nemulțumiți. Pentru că majoritatea tablourilor au un fel de tăcere maiestuoasă, ce propune dialogul matur, fără micile condescendețe dintre necunoscuți. E maturitatea prematură a anilor V—VI ai institutelor de arte plastice, care trăiește scurt o anume beție temperamentală și se domolește neutru la ieșirea din școală. Cu cine seamănă această expoziție? Cu ea însăși. Cu celelalte organizate o dată sau de două ori pe an de studenții ultimilor ani ai Institutului „Nicolae Grigorescu“.

Ori de cîte ori se scrie despre un tablou ce nu convinge prin artă și filozofie i se apreciază lucrătura. Ar fi un fel de ultimă șansă acordată elegant de critica fără hotărîre. Firește, în scris trebuie să fii mai înțelept, să ai — din dragoste pentru tablouri — plăcerea de a reveni asupra unor credințe mici dar, în cazul de față, nu vedem cum am considera pictura prezentată de Mihaela Constantinescu, Paul Szalberger, Mihaela Solomonică, Gabriela Turcea sau Ion Dreptu altfel decît reluarea cu pricepere agresivă a unor viziuni plastice descoperite prin cărțile de artă. La Anton Stelian nici nu mai poate fi vorba de împrumut, ci de prelucrare fidelă, gest suprarealist sau op, la întîmplare.

Teama de a expune personal e sesizabilă chiar și în lucrările unor studenți cu personalitate evidentă. Pe pînzele unui bun constructor, cum e Sorin Dumitrescu, culorile par așezate cam la fel, în gamă foarte asemănătoare celei preferate și de Cornel Antonescu și de Ștefan Ciltea. Confuzia e aproape posibilă — confuzia între autori — și din cauza unui anume hieratism „poetic“ suficient, o plictisitoare încremenire hipnotică a personajelor, descoperire diletantă ce amenință consecvent toate sălile de expoziție.

Pictură în întregime, tablouri care se nasc în așteptarea unui loc — pentru că defectul principal al multor tablouri este că nu pot fi așezate nicăieri, o dată scoase din sala de expoziție — ne par cele ale Andei Vasilichian. În alt context i-am reproșa înclinația spre virtuozitate, dar, în aceste săli cam nehotărîte orice fel de hotărîre are importanță. Dacă am fi întrebați: totuși, ce fel de expoziție este? Am răspunde: **Bună**, pentru că, spre deosebire de multe altele cu vini asemănătoare, am avut mereu sentimentul că ne aflăm în apropierea a ceva ce trebuie să explodeze curînd și că temerile noastre n-au nici-o importanță.

Tudor OCTAVIAN

*) *Expoziția de pictură a Cenaclului „Ștefan Luchian“ al Institutului de arte plastice „N. Grigorescu“.*

Concert rugby

Filmul realizat de trio-ul D. Manoileanu — scenariu, Fl. Mihăilescu — imagine, Constantin Vaeni — regie, nu a fost realizat în intenția de a smulge strigăte de admirație din partea „degustătorilor“ celei de-a 7-a arte. De aceea, probabil, a trecut în general neobservat. Din păcate, „Concert rugby“ a reușit să arate ceea ce multe filme și emisiuni sportive uită în mod firesc: pasiunea pentru sport ține de necesitățile noastre estetice mai mult decît de veleitățile de pronosportiști. Spun „a arătat“, deoarece imaginea, montată pe firul unui comentariu de un discret lirism, a renunțat la obișnuitul elogiu bombastic al performanței spectaculoase și al efortului exclusiv mușchiular, pentru a pătrunde în intimitatea frumuseții gestului și mișcării umane. Un sport considerat de mulți ca un simbol al risipirii gratuite de durități își reabilitează în ochii noștri, nu pentru prima oară, desigur, calități ținînd de legile frumuseții, așa cum se exprimă ele în dinamica întrecerii sportive a corpurilor omenești...

Festivalul „Chitara de aur“

Anunțat pentru sfîrșitul lunii decembrie, festivalul „Chitara de aur“ a reunit în Sala Palatului trei formații „beat“: „Mondial“, „Sideral“ și „Olimpic 64“.

Organizatorul spectacolelor — Teatrul satiric-muzical „C. Tănase“.

Programul, deși nu a putut cuprinde decît puține dintre succesele acestor formații, a evitat monotonia și a creat un echilibru între melodiile lente și cele predominant ritmate.

Dar și astfel s-au evidențiat calitățile de necontestat ale formațiilor, finețea nuanțărilor solistice, promptitudinea ritmică, alura alertă, dar plină de tensiune a replicilor cîntăreților, sonoritatea, alternînd între cald și metalic, a vocilor. Aceste calități au putut fi ușor descoperite în unele dintre piesele cu un univers sonor insolit ca: „Nopți în satin alb“, „Hey, Jo“, „Iubire, bibelou de porțelan“ (pe versuri de Ion Minulescu) interpretate de Radu Stoica solistul formației „Mondial“, „Hush“, „Archeopterix“, „Hey Jude“ în interpretarea formației „Sideral“ și a soliștilor ei Cezar Tătaru și Vlad Gabrielescu, sau „Monsieur Machin“, „L'horloge“, „Can you hear me“ interpretate de Cornel Guriță și formația „Olimpic 64“. Soliștii vocali s-au remarcat prin acuratețea execuției, prin fidelitatea față de valențele poetice și muzicale ale textului, refuzînd denaturările și improvizațiile de gust îndoielnic. Amplele spații ale cuprinderii vocale, exprimarea emoțională recomandă în tinerii soliști talente în plină formare și definitivare a stilului propriu. Fără să ofere mari revelații, acest festival a reușit, totuși, să evidențieze cîteva calități reale ale formațiilor „beat“ prezentate, care au dovedit că ele preferă diletantismului studiul metodic, consecvent, dublat de un nivel artistic superior. Nu rămîne decît să dorim ca bunele inițiative organizatorice să se concretizeze pe viitor în veritabile stimulente pentru tinerele formații de chitare electrice.

Sebastian SÎRCĂ

confidențe

Iubirea e un lucru foarte mare...

În numărul de Anul Nou am compus o confidență aiurită, cam în maniera unor scrisori pe care le primim și pe care —evident — nu le publicăm. O glumă deci suficient de transparentă, la care nu așteptam, în nici un caz, răspuns. Era vorba de o anume Bombonică (și ce Bombonică !) aruncată de zece ori pe fereastră de soțul infidel, surprins și prins în clipe de mare emoție — cum zice un tînăr poet român. Dumneaei se întreba, și-l întreba și pe cititor, dacă ar mai fi trebuit să încerce și a unsprezecea oară ! Era, care va să zică, plină de indeciziune.

Ei bine, după ce am petrecut cu calm Anul Nou, am primit, între alte plicuri, două răspunsuri teribil de serioase la pomenita confidență „Dragă prietenă, îți înțeleg suferința, te afli la o răscruce, poteca voastră, pe care ați sădit flori, se ramifică". Așa scrie Rodica B., din Cluj.

„C. Bombonica ne descrie zbuciumul său sufletesc în fața deziluziei pe care i-a produs-o semenul său sau, mai bine zis, alesul inimii". (Începutul mai sobru — doar e bărbat, ce naiba — al scrisorii lui Mihai M., tot din Cluj).

Răspunsul Rodicăi continuă roz... bombon. Răspunsul lui Mihai e ironic și categoric pînă în pragul dramei.

Dacă doi oameni sînt în stare să ia în serios o asemenea gogoașă, nu e cazul cumva să ne întrebăm pînă unde merge buna-credință omenească într-un domeniu atît de cercetat, cum e cel la care ne referim, unde toți sînt... specialiști ?

I-am ruga pe inocenții noștri prieteni Mihai și Rodica să ne mai scrie o scrisoare și să ne explice pe larg cam de unde cred ei că mai e posibilă răsîntoarcerea iubirii. De la a patra aruncare pe fereastră, de la a treia ? Dar supraîntoarcerea iubirii, dar desîntoarcerea, dar preîntoarcerea ? Iar dacă infidelitatea cu brunete sau blonde e de condamnat, cum trebuie să procedeze tinerele și pasionatele și răbdătoarele noastre cititoare în cazul infidelității șatene, roșcate sau mov ?

Și, în al treilea rînd, ce înseamnă „potecă pe care ați sădit flori" ?

Și în al patrulea, al cincilea și al șaselea rînd, haideți, totuși, să fim bărbați, fetelor !

La rubrica sub înțelegerea căreia tipărim și aceste rînduri am publicat multe scrisori pline de adevăr și omenie. Ne-am străduit să asigurăm un dialog sobru și folositor, atît de folositor cît poate fi un text pentru cineva care nu are adevăruri și credințe bine hotărîte în inimă și tot așteaptă să le afle de la alții. Operație dificilă, dar nu fără șanse, la urma urmei. Mărturisim că scrisori de felul celor amintite ne distrează, dar ne și tulbură.

Ne distrează din motive lesne de înțeles și ne deruteaza fiindcă acordăm mai mult credit capacității colegilor noștri de a discerne între esențial și neesențial.

Iubirea e, probabil, un lucru foarte mare, dar, ca să scriem tot cu aforisme de carnaval, sînt și alte lucruri la fel de mari, cum ar fi, bunăoară, inspirația de a nu vorbi prea mult de ea.

În schimb, despre ce să vorbim ?

Cum, deocamdată, nu avem nici o idee, sîntem dispuși să le îmbrățișăm cu toată graba pe ale dumneavoastră, numai să nu fie iarăși cu nefericiri și nehotărîri în dragoste, fiindcă s-ar putea, cu cît drama va fi mai mare, cu atît mai mare să fie panica între sufletele din cale afară de simțitoare.

Maria IONESCU

FLORILE ÎNVAȚĂ MATEMATICĂ

Personal am avut nu o dată rețineri față de fetele care se ocupă cu matematica. Pentru că socoteam meseria cifrelor prea „uscată", prea lipsită de doza de visare pe care fiecare din noi sîntem obișnuiți s-o căutăm în ochii colegelor noastre.

Greșeam și atunci cînd îmi închipuiam că de învățat matematica se apucă doar fetele urîte.

Nu-i adevărat.

În căminul Institutului pedagogic din Oradea am stat de vorbă cu mai bine de douăzeci de studente la Facultatea de matematică.

Nici una nu era urîtă.

Fiecare avea în privire un vis.

Un poem.

Am venit aici să învățăm, mi-au spus. Întîi să învățăm, apoi să avem grijă de noi. De noi, cele de dincolo de bibliotecă și seminarii.

Să fie totuși niște „tocilare" ?

Nu, deși mediile notelor obținute de ele urcă în general dincolo de cota lui 8.

Nu, deși 12 ore din 24 le poți găsi față-n față cu ecuațiile, cu necunoscutele.

Pentru că în restul timpului fiecare dintre ele se dăruiește cu o pasiune la fel de vie unor „activități" care le întregesc personalitatea, le rezolvă alte și alte necunoscute, le țin trează în ochi flacăra visului, flacăra tinereții.

Elena Handrea îndrăgește limbile străine și psihologia. Vrea să poată studia în original lucrări de specialitate. De aceea, timpul ei liber e plin cu dicționare și gramatici. La început, celelalte colege au rîs. Pe urmă au luat-o în serios și metoda s-a extins.

Pe Maria Pădurean o interesează folclorul. E la Matematică, dar „semnează în condică" și la unele cursuri de la Filologie. Cînd se nimerește la vreo petrecere scoate carnetul și notează vorbe, obiceiuri...

Mariana Somogyi învață intens germana. De curînd a început lecții de franceză. Împreună cu Maria Tripan, colega de cameră, pornesc discuții nesfîrșite despre literatură, despre piesele sau filmele pe care le văd în fiecare săptămînă. Vin și alte colege. „Cenaclul" e deschis.

La cămin se simt ca acasă. Pentru că toate fetele sînt prietene. Pentru că fiecare știe ce vrea și ce poate colega de cameră, pentru că așteaptă împreună cu ea scrisoarea de-acasă, pentru că vorbesc aceeași limbă, a interesului activ pentru tot ce le înconjoară, pentru matematică, pentru dans și pentru muzică, pentru sport și literatură, pentru azi care devine mîine...

Florile învață matematică. Și nu numai matematică...

ÎNCETUL CU ÎNCETUL, PE CRIȘUL REPEDE...

Un dicton vechi pentru două centre universitare noi :

AUDACES FORTUNA JUVAT

Cînd, în primăvara anului trecut, sportivii studenți de pe malul Crișului au „venit" pe locul 4 la „universitarele" de atletism, unii (mai ales reprezentanți ai marilor institute, cu multe mii de studenți și cu activitate sportivă zero sau zero virgulă cinci) au declarat imediat : „Bafta ! Au avut noroc bihorenii !" Amintindu-mi de acele vorbe pline de invidia inciudată a comozilor, care așteaptă să le pice de undeva „bafta", am vizitat mai pe îndelete complexul sportiv al studenților orădeni, pe care l-am aflat intens populat, cu toată apropierea sesiunii.

Teren de fotbal (nu se putea fără !), pistă de atletism și sectoare de aruncări, sală de forță și — mîndria orădenilor — cele două săli de sport : sala de atletism și sala de jocuri și gimnastică. În stadiul de execuție sau proiect — o pîrtie de schi la Stîna de Vale, un poligon de tir și un bazin de înot în apropierea institutului, un alt teren de fotbal. Norocul ? Norocul și l-au făcut oamenii de-aici, și l-au făcut cu mîinile lor. Acest „noroc" înglobează zecile de mii de ore de muncă patriotică în care s-au înverșunat împotriva pămîntului sau a pietrei umerii firavi ai fetelor de la Matematică, alături de „bicepșii educați" ai băieților de la Educație fizică, acest „noroc" cuprinde eforturile cadrelor didactice ale institutului care, mai mult ca în alte părți, își dăruiesc priceperea, timpul și entuziasmul îmbogățirii materiale și spirituale a „Almei mater Crisiensis".

Audaces fortuna juvat ! Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți ! Și studenții, tinerele cadre didactice, care sînt sufletul vieții spirituale a institutului bihorean, se conformează cotidian acestei maxime a temerarilor corăbieri din epopeile antice.

Au știut să se rupă de complexele provincialismului. Au știut să facă din locuri unde nu se întîmpla nimic un loc unde se întîmplă ceva, unde fiecare zi, fiecare ceas înseamnă o acumulare, o calitate în plus, o realizare sau o perspectivă.

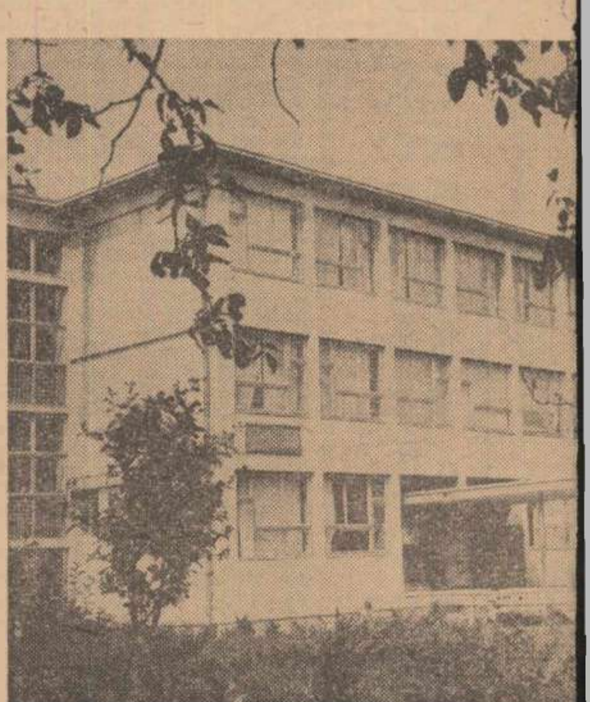
Au știut și au vrut.

Au vrut și s-au bătut pentru ce au vrut.

„Îndrăzneții" de la cercul de arheologie au descoperit o cetate dacică. Au cercetat-o singuri. Cîte cercuri științifice ale facultăților de istorie se pot lăuda cu așa ceva ? Dar orădenii nu se laudă. Căci, alături de perseverență, modestia e trăsătura caracteristică a acestor oameni care au sfințit locurile. De aceea nu-i laud nici eu.

I-aș jigni !

„Îndrăzneții" au amenajat din resurse proprii, asigurate prin muncă patriotică, o sală de atletism, săli de forță, terenuri de volei și baschet. Tot ei au pus în camere haltere și extensoare. Aici ...gimnastica de înviorare nu e o vorbă de adormit copiii. Se face. „Îndrăzneții" nu sînt mulțumiți. Fetele nu prea fac mișcare, nu prea fac sport. Vor să găsească un „șpil" să

le pună și pe ele la treabă. Caută. Și vor găsi. „Î[…] drăzneții" au obținut fără să stea prea mult pe gî[…] duri „Marele premiu" al Festivalului național al ar[…] studențești. Cum ? În orele furate somnului de st[…] denții din ansamblul folcloric, de soliști : Drumuță N[…] colae, Drumuță Florica, Crișu Florea, Măneran Mar[…] Bălai Floarea. Cîteva nume. Cîțiva îndrăzneți. Un ș[…] de comisie culturală care rupe din timpul pe ca[…] orice proaspăt tată l-ar încredința pruncului și soț[…] sale, care adună material pentru o lucrare științifi[…] în orele de după miezul nopții : asistentul Mihai Eno[…] Iată istoria vie a „Marelui premiu". A unor oameni [cu] fapte care au sfințit locurile.

Sînt mîndru că unii dintre acești oameni mă numă[ră] printre prietenii lor.

Ă NE BUCURĂM

:te titlul revistei studenților orădeni. „Gaudeamus" ! ără îndoială, una dintre cele mai reușite publicații ențești din institute care a apărut pînă acum.
ı titlu semnificativ.
ntru că studenții și cadrele didactice din Institutul gogic bihorean au toate motivele să se bucure. esc o viață plenară, intensă. Muncesc cu fiecare ă din trupuri, din gînd.
ı necazuri, au greutăți, au griji, se frămîntă.
opun și dispun. Rezolvă.
vață. De la alții și pentru alții. De la ei și pentru ei.
cează și se recreează.
ne bucurăm, deci...

OATE DUPĂ CHIPURI
J NE VOM MAI ȘTI..."

nt șase.
ase băieți cam de aceeași vîrstă, pe ale căror uri anii au lăsat însă urme de adîncimi diferite. ai Marinache a făcut mult sport și are bărbia dură, ături hotărîte. Vasile Negreanu e rotofei, cu fața ai zîmbet, pare lipsit de griji și probleme. Costel niță e tăcut. Doar ochii îi grăiesc mult și repede, curîndu-se ca niște sfredele albastre în privirea inocutorului. Ignat Dumitru și Dorel Todea întregesc pul celor 5", cum li se mai spune în căminul Intutului pedagogic din Baia Mare. Cît despre al lea... Pe Pop Radu Ciprian l-am cunoscut în vara ută, în tabăra de la Izvorul Mureșului.
ecunosc că, la prima vedere, nu l-am agreat și de puțin. Era zgomotos, neastîmpărat, își vîra l peste tot, deranja. Am refuzat să-l cunosc mai , mai în amănunt. De-abia acum, văzîndu-l admis respectat de „grupul celor 5", care sînt de fapt 6, am dat seama de calitățile lui.
cest băiat e unul din marii „sufletiști" ai „pedacului" băimărean. Urmează filologia dar visează, -ascuns, să facă regie de film. Răspunde de activitea sportivă de masă din institut și face parte din nația de teatru a studenților din localitate. Învață unul singur franceza și italiana. În grupul celor apreciat pentru cunoștințele lui de filozofie, de tică. Acasă, taică-său îi ascunde mingea ovală, băiatul are de gînd să formeze o echipă de rugbi. nd naiba faci toate astea ?, l-am întrebat, știind numără, în același timp, printre fruntașii la înră ai institutului.
îmbit încurcat și a dat din umeri.
nsul l-am găsit singur.
are 19 ani și e slab ca o scîndură. Am aflat ți că doarme 5—6 ore pe noapte. De-abia acum am explicat de ce a fost admis în „grupul celor 6". un grup de mușchetari ai spiritului.
sediul lor, în camera 8 din căminul studențesc, loc în fiecare seară clocotitoare dezbateri de idei.

Așa cum spun vorbele poetului, citate de Radu într-o seară, simplu, dar cu atît mai convingător :
„Poate după chipuri nu ne vom mai ști
Dar lumina caldă a acestor chipuri
N-o vor șterge anii..."

O MONEDĂ DACĂ DIN VREMEA LUI DECEBAL

Romeo Ionescu, un alt filolog, e preocupat de istoria veche, de poezie, de filozofie. A adunat în cîțiva ani o impresionantă colecție de monede vechi, al cărei centru de greutate e o monedă dacă din vremea lui Decebal. Îmi vorbește despre problemele studenților băimăreni, despre încercarea lor de a crea o atmosferă universitară în cetatea minerilor maramureșeni.

Despre viața aparent cenușie a multora dintre studenți, prinși în angrenajul curs-bibliotecă-seminar-cantină-cămin.

Despre fetele, tot mai puține, care se sustrag acțiunilor colective, preferind activitatea — foarte domestică, după el — a croșetatului.

Despre cei aproape treizeci de posibili poeți care activează în cenaclul literar al studenților...

Despre...

CEI PRIN CARE SÎNTEM NOI

Neîndoielnic, atunci cînd am vizitat prima oară acest institut el nu era cu mult mai mult decît un liceu... Sînt convins că atunci nu m-am înșelat. Mi-o confirmă și unele cadre didactice mai vechi, care s-au ridicat odată cu institutul, care au crescut odată cu el și prin el.

Cîțiva dintre ei sînt nucleul vieții culturale și politice a institutului. Dorin Felecan, Silvia Timbolschi, Andrei Hutira. Numele sînt prea multe ca să le pot reda pe toate. I-am ales doar pe cei mai cunoscuți, mai activi.

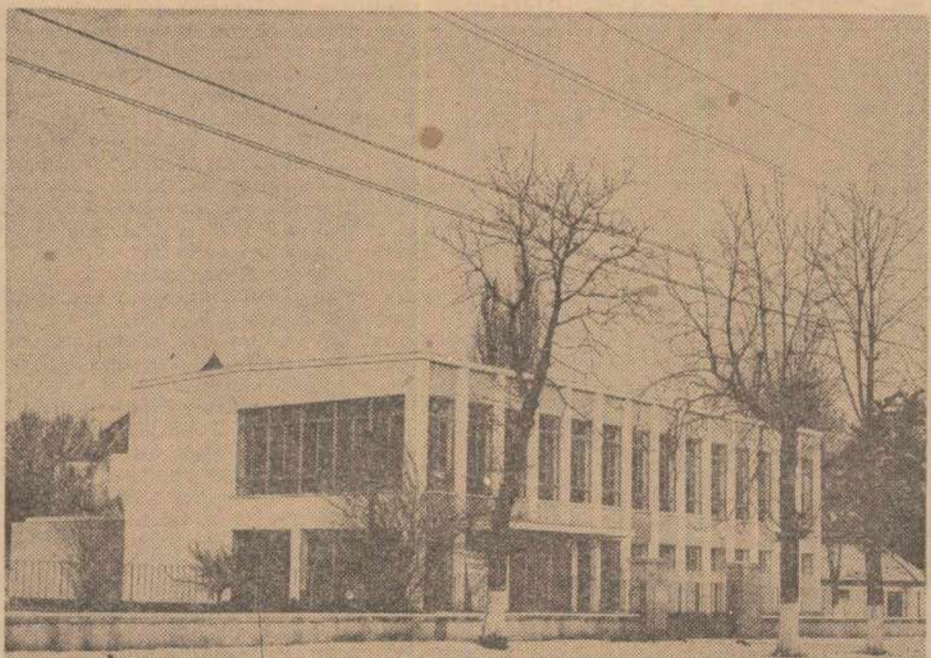
Studenții îi respectă, căci nu le impun niște adevăruri de la înălțimea unor catedre, ci le sînt niște prieteni cu care ei, studenții, dezbat și înțeleg aceste adevăruri.

„Sînt oamenii prin care sîntem și devenim noi" — îmi spune Zina Bălăican, o olteancă îndrăgostită de ținuturile maramureșene. „Avem în lectori și asistenți niște colegi mai mari, niște camarazi, alături de care încercăm să creăm aici, în acest oraș, niște tradiții de viață studențească, o „alma mater" a Maramureșului. Dacă vom reuși ? Sînt convins că da, și primele rezultate se văd. În oraș se simte, e vizibil cînd vin și cînd pleacă studenții", afirmă Radu Mircea, doljan de origine, venit aici să învețe științele naturii.

Într-adevăr, studențimea băimăreană e tot mai prezentă în viața culturală, artistică, sportivă a orașului. E o prezență socială, o simbioză care se transformă treptat în osmoză.

În ansamblul vieții universitare a țării Institutul pedagogic din Baia Mare se afirmă cu rezultate pro-

ıai, eruditul grupului, e în permanentă discordie cu tel Corniță. Se discută filozofie, artă, sport, literaă. Teatru și film. Morală. Dar ce nu se discută ? iecare are contribuția lui. Aici se nasc multe idei roase care sînt puse apoi în aplicare în diverse oare de activitate extraprofesională a studenților. u mărturisește că aici i-a venit ideea înființării i echipe de rugbi, ca și a organizării unui concurs săniuș. Vasile Negreanu recunoaște că tot aici a ceput una din cele mai reușite poezii ale sale, mult cutată în cenaclul studențesc „Liviu Rebreanu".
rietenia celor șase colegi, animați de același fiere entuziasm pentru cunoaștere, pentru creație, pena face mai bun tot ce e în jurul lor, va rezista, ă îndoială, timpului.

fesionale valoroase, cu o rodnică și prestigioasă activitate culturală de masă, încununată — cum am arătat — prin „Marele premiu" al Festivalului național al artei studențești obținut la egalitate cu Institutul pedagogic din Oradea.

De altfel, între cele două institute există numeroase alte paralele, gravitînd toate în jurul aceleiași mari idei, al aceleiași mari acțiuni de afirmare plenară a spiritului universitar.

Mai presus de toate trebuie însă reținută ideea că în aceste locuri trăiesc, învață și muncesc oameni, că munca și energia entuziast și necontenit dăruite de ei sfințesc aceste locuri, creează și impun tradiții noi.

Ovidiu PĂUN

INDIFERENȚII

Trăiesc în vid, cu gesturi lacustre, de acvarii de cameră, se insinuează în societate nonșalanți, cu aer boem de intelectuală condescendență. Unii își împrumută, din snobism, gesturi de frac și smoking, alții se leapădă de civilizația elementară, se izolează în propriile lor caverne biologice, trădîndu-și apartenența la regn doar prin respirație și prin mimetism. Opaci la orice impuls nobil din afară, ei se declară introspectivi și se sfîșie pe sine pînă la măduvă în fața asistenței consternate, într-un exercițiu de yoga existențialist, gratuit. Indiferenții vin din celule familiale aristocrate, sfătuiți să se conserve perfect, cu pian și pinacle, drogați de romane mentolate și ore de limbi străine, cultivînd papagali și insecte de pluș.

Îi lasă reci evenimentele, îi inhibă știrile de ultimă oră și rămîn suspendați în spațiu și timp ca niște păianjeni, de fire subțiri și iremediabile, gata să se prăbușească în infinit. Nu-i interesează problemele care frămîntă umanitatea, nu vor să cunoască iminența și angoasa unui război termonuclear, nu cred în problemele scufundării Veneției și salvării templelor nubiene, nici în moartea prin foame a celor 2 000 000 de biafrezi, nici în miracolul astronomic al aselenizării...

Din anii în care s-au născut și pînă azi, spațiul acesta pe care noi îl acoperim cu vîrstele și cu bătăile inimii s-a umplut de orașe, de străzi, de clădiri, de uzine și de șantiere vibrînd de energii vitale, în care oamenii trăiesc cotidianul cu incandescență materială și spirituală. S-au răsturnat ecuații sociale, s-au negat idei și s-au afirmat idei strălucitoare, se înregistrează victorii diurne și se recunosc erori, dar indiferenții trec prin porțile noastre de triumf miopi și fragili, decolorați și tumefiați de neliniște, de spaimă că vor trebui într-o zi să intre în rezonanță și să opteze pentru o idee, pentru un destin activ. Ei sînt umbrele noastre, sînt plantele care ne cresc parazite din carne și ne violează existența.

În amfiteatre, captați de idei și preocupări minore, între cuvinte încrucișate și jersee croșetate sub bănci, parfumați și fardați cu cele mai ciudate opinii estetice și cosmetice, epuizați prin baruri și ceaiuri somnolente, într-un coșmar erotic și sentimental, indiferenții trec superfluu, invulnerabili printre noi, riscînd să se reducă la cîteva funcții intelectuale elementare. Apți de cel mai bizar și paradoxal entuziasm, melodramatizînd insignifiante nemulțumiri personale, halucinînd „opinii" împrumutate cosmopolit din cărți și jurnale de modă, uită că se află cu picioarele pe pămînt, legați prin forțe vii de gravitație ca printr-un ombilic universal de restul umanității. Indiferenții înregistrează cu simțuri atrofiate și cu dimensiuni cerebrale ostentativ reduse, elementele noi, moderne ale civilizației universitare, concretizate prin eforturi și sacrificii de popor. Își însușesc realizările, începînd cu principiile noilor structuri democratice universitare și încheind cu marile construcții urbane studențești, ca pe un lucru obligator și firesc, care li se cuvine prin... carte de vizită. În acest fel, ei evită orice răspundere, își declină obligațiile care decurg prin investițiile făcute în fiecare student, de popor ! Eroarea lor e dureroasă și de neiertat. Ea ne jignește pînă în albul ochilor !

Cuvintele telurice, incandescente prin folosire diurnă, prin încărcătura lor de istorie și de actualitate, care compun vocabularul nostru politic de muncă și de activitate comunistă, li se par uzate și devalorizate pentru că nu încearcă să le pătrundă sensurile, să le interpreteze creator, să facă din ele, din splendida lor logică dialectică, un crez !

Balansul acesta între nesimțire și egotism, între o idee și alta ca vulpea în struguri, dansul pe sîrmă tragic și inconștient al indiferenților devine nociv prin inactivitate și renunțare la opinii.

Asistînd pasivi la acest proces de eroziune în colectivitățile în care trăim și studiem, privindu-i și integrîndu-i pe acești somnambuli în rîndurile noastre, riscăm să devenim indiferenți, prin aderență și contaminare. Cei ce nu vor să vadă și să audă, cei care nu înțeleg și nu depun eforturi să ne înțeleagă, cei care trăiesc în virtutea legii conservării și adaptabilității meschine, „cei ce nu ard dezlănțuiți ca noi, în flăcările noastre se destramă" !

Fie ca aceste cuvinte să dinamiteze conștiințele lor vulnerabile.

OMICRON

EVRIKA!

GENETICA INTELIGENŢEI

Este de mult un truism în biologie că individul este unitatea de măsură, că fiecare individ este, prin jocul întîmplării, un unicat. Şansa ca doi indivizi să fie identici genetic este cu totul improbabilă, dacă se face, evident, abstracţie de gemenii monozigoţi.

Toată biologia operează, la un anumit nivel, numai cu indivizii. Afirmaţia este valabilă îndeosebi în medicină şi pedagogie. În medicină se ştie de cîteva secole că nu există boli, că există numai bolnavi. In pedagogie se ştie de asemenea că fiecare individ prezintă un potenţial de abilităţi caracteristic, care nu poate fi modelat adecvat decît în anumite sensuri.

Nici una dintre aceste premise nu poate fi explicată decît genetic. Afirmaţia nu mai are nevoie de nici o justificare.

Individul este un rezultat al evoluţiei. El a moştenit o anumită structură genetică, care-i permite să reacţioneze specific la solicitările mediului. În genetică se susţine de mult, ca un adevăr de necontestat, că sîntem ceea ce sîntem datorită în egală măsură eredităţii şi mediului. Fiecare individ primeşte un anumit număr de gene, care condiţionează dezvoltarea tuturor caracterelor lui.

Apariţia caracterelor este influenţată de mediu. Ereditatea fixează doar limitele în care poate varia un caracter oarecare. În funcţie de condiţiile mezologice, un caracter oarecare se va apropia de limita inferioară sau superioară a normei sale de reacţie. Implicit se poate admite că un organism nu poate reacţiona la solicitările mediului dacă nu are baza genetică necesară.

Numărul genelor care condiţionează dezvoltarea organismului uman este necunoscut. Cert, este foarte mare, atît de mare încît să explice toată diversitatea populaţiilor actuale şi viitoare. Unele gene asigură dezvoltarea unui singur caracter, grupele sangvine de pildă, iar altele prin cooperare. De foarte multe ori însă caracterele sînt rezultatul cooperării mai multor gene — în acest grup intră înălţimea, forma capului şi inteligenţa — pentru á nu cita decît cîteva dintre cele mai cunoscute exemple.

Diversitatea lumii noastre este, aşa cum remarcam mai înainte, o consecinţă a evoluţiei. Aceasta înseamnă că toate caracterele sînt avantajoase. Cu alte cuvinte, putem spune că mutaţiile care au apărut în cursul mileniilor s-au fixat — numai dacă au conferit purtătorilor un anumit avantaj selectiv. Aşa s-ar putea explica, de pildă, forma capului, înălţimea şi culoarea populaţiilor actuale. Se ştie că forma alungită a capului, părul creţ, nasul larg şi pigmentaţia închisă protejează organismul de supraîncălzire. Se ştie de asemenea că depozitele mari de grăsime, observate la populaţiile arctice, sînt un mijloc eficient pentru a împiedica pierderile de căldura.

Indiferent însă de explicaţie, nimeni n-a afirmat niciodată că oamenii sînt sau ar trebui să fie identici somatic.

Mult mai complexă este problema inteligenţei şi a abilităţilor speciale. De cîteva secole, părerile sînt împărţite. S-a afirmat de asemenea că toţi oamenii au un potenţial psihic egal, dar că sînt deosebiţi, deoarece condiţiile în care se dezvoltă sînt diferite. În mod obişnuit însă geneticienii cred că inteligenţa este şi ea un caracter individual. *Prin inteligenţă se înţelege capacitatea de a răspunde adecvat mediului înconjurător.* Dacă acceptăm această definiţie, atunci acceptăm şi ideea că inteligenţa este condiţionată şi de ereditate şi de mediu. Pentru a demonstra această aserţiune, inteligenţa trebuie „măsurată". S-au imaginat mai multe teste ; unele apreciază ceea ce s-a numit abilităţile „academice" — adică posibilitatea de a învăţa, a asimila disciplinele şcolare, altele „inteligenţa socială" — capacitatea de a înţelege alţi oameni şi de a coopera cu ei, altele „originalitatea". Deşi aceste teste au fost şi sînt criticate, ele continuă să fie folosite. Cu ajutorul lor se stabileşte „coeficientul de inteligenţă" (C.I.).

S-a observat că coeficientul de inteligenţă este deosebit de variat. Arbitrar s-a stabilit că cei cu un C.I. sub 70 sînt handicapaţi mentali ; cei cu C.I. între 70 şi 80 sînt la limită ; cei cu un C.I. puţin mai mare, între 80—90, sînt aproape normali ; între 90 şi 110 oscilează indivizii normali. Valorile superioare caracterizează persoanele foarte inteligente ; cei cu 140 sau mai mult sînt „genii" (genii — aşa cum s-a remarcat — numai în sens tehnic)

Trebuie accentuat că acest indice nu estimează decît cu totul aproximativ valoarea cuiva. El este folosit numai în cazuri particulare. In genetică, el este utilizat pentru a aprecia — sau mai exact pentru a demonstra — că inteligenţa este condiţionată ereditar.

Numeroase cercetări au arătat că într-adevăr potenţialul psihic individual implică un important coeficient genetic. Astfel, s-a observat că există o corelaţie între C.I. al părinţilor şi cel al copiilor. Deseori părinţii cu C.I. mare au descendenţi cu un C.I. similar. Dar s-a remarcat că aceste concluzii trebuie acceptate cu rezerve, deoarece deseori părinţii cu C.I. ridicat s-au dezvoltat în condiţii de mediu favorabile.

Mai concludente sînt studiile făcute pentru gemeni. În ipoteza că gemenii sînt identici şi că inteligenţa este condiţionată genetic — gemenii au acelaşi coeficient de inteligenţă. În ipoteza că mediul are un rol important, C.I. este deosebit. Intr-adevăr aşa este. Şi mai semnificativ este faptul că gemenii monozigoţi crescuţi separat au un indice de inteligenţă mult mai apropiat decît au gemenii dizigoţi sau fraţii şi surorile crescuţi împreună.

In sfîrşit, mai reamintim o singură cercetare, concludentă : copiii adoptaţi au un C.I. mai apropiat de cel al părinţilor adevăraţi decît de cel al părinţilor adoptivi.

Se poate admite astfel că inteligenţa este rezultatul unei duble condiţionări : ereditatea şi mediul.

Dar, fireşte, o asemenea concluzie nu explică individualitatea. Cercetările făcute pretutindeni au scos în evidenţă acelaşi fapt — coeficientul de inteligenţă al unei populaţii oarecare se dispune ca o curbă gaussiană. La o extremă sînt valorile mici, iar la cealaltă valorile foarte mari. Este greu de spus cîte inteligenţe excepţionale se găsesc într-o populaţie oarecare, dar este cert că cel puţin 2—3% dintre indivizi sînt handicapaţi mental — 1% needucabili şi restul educabili şi odată cu aceasta independenţi social. Alţi 5—10% vor întîmpina dificultăţi în cursul anilor de educaţie, dar acest procent este condiţionat de mediu, la circumstanţe sociale nefavorabile procentul creşte la 12—15% şi scade în condiţii optime la 2—3% Cauzele înapoierii mentale sînt multiple — unele sînt condiţionate genetic — cele mai puţine, altele de mediu — majoritatea — numiţi uneori defectivi subculturali.

Inteligenţa este condiţionată de mai multe gene — situate pe mai mulţi cromozoni. In cursul diviziunilor celulare care vor duce la formarea gameţilor, genele se vor separa şi prin fecundaţie — apoi — vor constitui premisa genetică a inteligenţei unui nou individ. Separarea genelor are un caracter întîmplător. Aşa încît niciodată nu se poate presupune cu ce bagaj genetic începe dezvoltarea individuală. El, individual, poate fi, prin jocul exclusiv al întîmplării, un geniu sau un handicapat mental. Şi unul şi celălalt sînt accidente. Aşa se explică de ce nu există familii de genii sau de ce inteligenţa membrilor unei familii poate fi surprinzător de largă.

Intr-un sens foarte larg se poate spune că deficienţii mentali sînt preţul pe care-i plătim pentru a avea genii. Dar aceasta nu înseamnă că mediul nu are un rol important. Doi indivizi — să zicem — cu două structuri genetice similare se vor dezvolta cu totul diferit dacă vor evolua în condiţii de mediu cu totul deosebite. Nu de puţine ori s-a spus chiar că, în mod obişnuit, mediul poate face mai mult decît ereditatea.

Problema comportamentului rămîne şi ea plină de incertitudini. Există din ce în ce mai multe indicaţii că particularităţile individuale sînt parţial expresia eredităţii. Iată un exemplu cu totul edificator. Se cunosc linii de şoareci care au o preferinţă marcată pentru alcool — dacă li se dă să aleagă între apă şi alcool. Această surprinzătoare selecţie este rezultatul unei anomalii biochimice, mai exact enzimatice şi odată cu caracterul biochimic care se transmite din generaţie în generaţie se transmite şi preferinţa pentru alcool. S-ar putea ca acelaşi fenomen să poată fi extins şi la om, dar, după toate probabilităţile, nu el constituie cauza cea mai frecventă.

Una dintre cele mai remarcabile descoperiri ale ultimilor ani este existenţa indivizilor cu 47 de cromozomi — cromozomul suplimentar fiind Y. Deci bărbaţii cu această anomalie vor avea un cromozom X şi doi cromozomi Y (XYY). Ei au fost descoperiţi şi printre indivizi aparent normali şi printre indivizi cu diferite tulburări clinice. Cu totul surprinzătoare a fost observaţia că unii dintre delicvenţii înalţi, cu o accentuată tendinţă spre agresivitate, sînt purtătorii unui cromozom Y în plus. N-a fost greu să se presupună că există o relaţie directă între structura cromozomială şi agresivitate. Ipoteza are nevoie de noi confirmări, deoarece un procent important dintre sportivii foarte înalţi şi cu comportament normal au şi ei 47 de cromozomi.

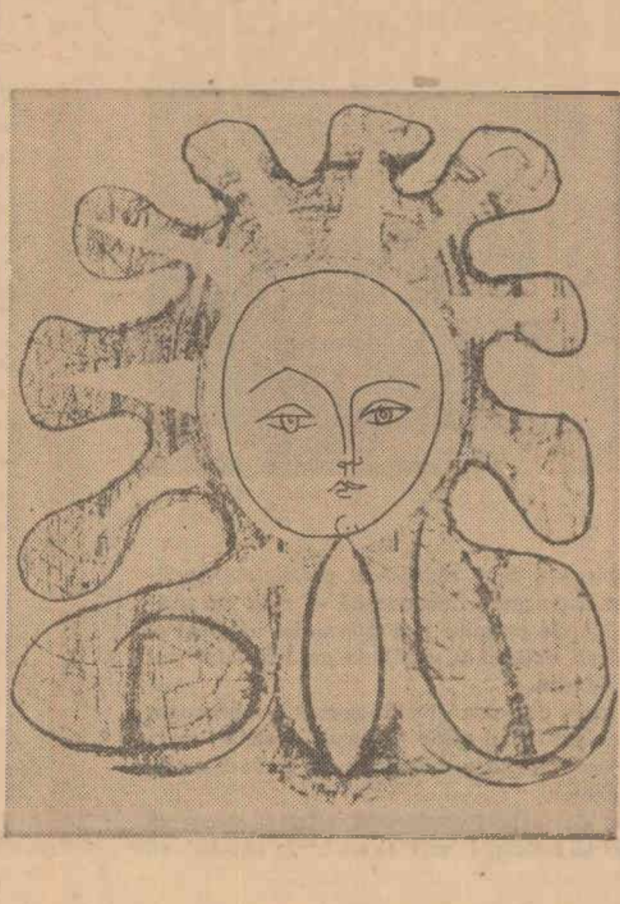
Dar individualitatea nu înseamnă numai aspect fizic deosebit, inteligenţă deosebită sau comportament deosebit. Fiecare dintre noi are o structură biochimică proprie — rezultantă a unei structuri genetice proprii. Ei îi datorăm rezistenţa la boală, potenţialul fizic şi poate chiar longevitatea.

Dacă mediul are un rol hotărîtor în dezvoltarea caracterelor, atunci ne putem întreba dacă nu cumva modificînd condiţiile mezologice ameliorăm implicit şi unele dintre caractere. Întrebarea este firească, iar răspunsul este parţial afirmativ.

S-a stabilit cu certitudine, de pildă, că, în ultimele decenii, înălţimea a crescut cu mai mulţi centimetri în numeroase regiuni ale lumii. Fenomenul este cu totul evident şi în România. Media înălţimii copiilor şi adolescenţilor este semnificativ mai mare decît cea de acum cîteva decenii. N-a fost greu să se demonstreze că creşterea taliei a avut loc numai acolo unde a avut loc o substanţială ameliorare a condiţiilor social-economice. De aici a plecat presupunerea că, odată cu îmbunătăţirea condiţiilor de mediu, talia va creşte şi că în secolul următor lumea va fi constituită din giganţi. Dar ipoteza este eronată. Şi iată de ce. Înălţimea — mai exact limitele de variaţie ale înălţimii speciei Homo sapiens au fost fixate cu multe sute de mii de ani în urmă şi teoretic modificarea lor este aproape imposibilă. Mediile actuale reflectă neîndoielnic adaptarea populaţiilor la un mediu mai mult sau mai puţin constant. Ar trebui să se schimbe profund tot complexul mezologic pentru ca prin mutaţii şi selecţii să se fixeze o nouă normă de reacţie. Apoi s-a observat că creşterea înălţimii s-a realizat îndeosebi prin creşterea înălţimii copiilor. Acolo unde condiţiile social-economice s-au ameliorat mai demult, înălţimea n-a mai crescut. S-a conchis că lumea de la începutul secolului următor va fi cu cîţiva centimetri mai mare, dar aceasta va fi tot. Cu alte cuvinte, din ce în ce mai mulţi se vor apropia de limita superioară de variaţie, multe dintre valorile mici vor fi eliminate şi, implicit, media va creşte. Va avea loc o omogenizare relativă a populaţiilor. De altfel, aceasta va fi numai începutul unui proces mult mai întins. Paralel cu creşterea înălţimii, capul va deveni mai scurt şi mai lat, se va brahicefaliza şi mai mult, faţa va deveni mai lungă. Cu siguranţă însă că ştergerea diferenţelor dintre populaţii va fi într-o largă măsură rezultatul amestecului între grupe acum izolate — izolate geografic, religios, etnic.

S-a discutat de nenumărate ori dacă inteligenţa va creşte sau va rămîne aceeaşi. Părerile sînt împărţite. Se presupune că inteligenţa n-a mai crescut de multe milenii şi nici nu va mai creşte. Se va întîmpla însă altceva, odată cu ameliorarea condiţiilor de mediu. Va creşte frecvenţa indivizilor cu un coeficient de inteligenţă mijlocie şi mare şi, implicit, şi coeficientul mediu al unei populaţii. Nu se vor modifica însă limitele de variaţie. Din cînd în cînd se afirmă că, datorită exploziei tehnologice, numărul de mutaţii va creşte înspăimîntător. Aproape întotdeauna mutaţiile au efecte nefavorabile şi multe afectează şi dezvoltarea inteligenţei. O asemenea ipoteză pare puţin probabilă, din mai multe considerente, dintre care vom reaminti numai unul : în cercetări experimentale îndelungate s-a observat că animalele iradiate mult timp cu doze mici continuă să supravieţuiască satisfăcător.

De fapt avem foarte multe motive să privim optimist viitorul, chiar dacă vom mai „plăti" genetic marilor noastre realizări tehnice.

Dr. C. MAXIMILIAN
Institutul de endocrinologie

dialectica ideilor

Responsabilitatea și personalitatea studențească

Finalitatea învățămîntului superior constă în a forma oameni întregi — individualități de acțiune și personalități creatoare — generații de intelectuali (și „o generație presupune o critică, adică o rezistență și un program de idei și sentimente" — cum spunea Mihail Ralea), în stare să ducă și să dezvolte prin timp lumina rațiunii, a „rațiunii umanizate", s-o pună în slujba progresului, a supunerii cosmicei indiferențe a naturii, nevoilor omului. Adică să formeze intelectualul contemporan timpului, cu valențe deschise permanent cuprinderii în sfera cunoașterii, gîndirii și acțiunii lui, nu numai a domeniului în care a devenit „specialist", ci și a domeniilor învecinate ; dar mai cu seamă predispus la a stabili corelația și echilibrul necesar între gînd și acțiune, între idei și fapte ; să îmbrace cu viață ideea — instrument de pricepere a realității, dar insuficient pentru transformarea ei — s-o materializeze pe plan științific, dar și social. Implică acest fapt o **dublă ipostază** a intelectualului zilelor noastre : aceea de **om de știință, artă, cultură** etc. și aceea de **om politic,** cetățean — dar nu unul doar de concepție ci și **de acțiune,** nu pasiv, ci **angajat,** nu indiferent ci **capabil de opțiune...**

Pentru această finalitate și din ea rezultă nevoia formării **responsabilității** și implicit a **personalității** studentului. Căci studenția este etapa cea mai importantă în modelarea și formarea viitorului medic, inginer, profesor, cercetător etc. — fiecare însă în același timp și cetățean, și om cu responsabilități, element **activ** al micro sau macrogrupului social din care va face parte. Iar pentru această **modelare** și **formare** e nevoie să simtă fiecare, ca student încă, această **dedublare,** să simtă de la începutul facultății și tot mai accentuat că este atît **specialist** în devenire, cît și **omul-cetățean** de azi și mai cu seamă de mîine, care trebuie nu numai să gîndească, să cerceteze, să inventeze sau să creeze pe planul științific, ci și să conducă, să ia decizii, să organizeze, să formeze concepții, să schimbe chiar conștiințe.

În general și cu mult timp în urmă, dar mai mult ca oricînd, azi și în mod deosebit în condițiile societății socialiste, studențimea a devenit conștientă de sine, de rolul ei social, a înțeles că este și trebuie să fie categoria socială care va infuza și difuza mîine, în celelalte grupări sociale, ideea progresului, a noului și, mai ales, că are de cultivat știința și cultura **cu patos și dăruire,** indiferent de fertilitatea „solului" pe care-l va lua „în stăpînire". Dacă principial așa stau lucrurile, dacă acceptăm conștientizarea rolului — prezent sau viitor — al studențimii, în fapt trebuie să detaliem și montăm puțin unele aspecte. Mai întîi, aspectul conștientizării rolului amintit (pentru că idealul formării globale este mai amplu și mai acut în orînduirea socialistă prin strînsa împletire a împrejurărilor obiective cu cele subiective) — și înțelegem această conștientizare în sensul progresului social istoric, determinată de o concepție filozofică-științifică materialist-dialectică — este rezultatul existenței unui climat universitar, pe fondul unei politici realiste, temeinic fundamentată pe cea mai înaintată concepție despre lume și viață și încadrat armonios în dezvoltarea societății noastre socialiste. E un fapt de constatare la îndemîna oricui, cadrul material și spiritual necesar formării multilaterale a studentului — existent printr-o permanentă grijă din partea partidului și statului nostru. Precizăm doar că în acest cadru — nelimitat potențial — rolul factorului subiectiv — înțelegînd atît subiectivitatea individuală a fiecărui student cît și subiectivitatea luată la nivelul colectivității studențești trebuie să joace un rol din ce în ce mai mare și mai cu seamă să se conștientizeze acest rol în gîndirea și acțiunea fiecăruia, să fie baza metodei de lucru a studentului, ca individ, dar și a organelor și organizațiilor studențești, a cadrelor și conducerilor universitare.

Numai la nivelul acestei înțelegeri, **responsabilitatea,** care nu poate fi în nici un caz desprinsă de intercondiționarea sa cu **personalitatea** fiecăruia și de aici cu acțiunile lui, își poate amplifica și concretiza în același timp dimensiunile, poate genera personalități — din punct de vedere intelectual și social — integre, poate determina acțiuni ce comportă maturitate și responsabilitate, angajare conștientă și utilă progresului social. S-ar părea că intrăm într-un cerc apropiat de sofistică. Dar, privind mai de aproape, observăm că e vorba de cîteva puncte ale intercondiționării unor factori ce converg spre un același scop: pregătirea pentru fluxul viu al viitorului unei orînduiri ce-o visăm lucid și o construim lucid, pe măsura visului. Pentru că „Este nevoie de cadre temeinic specializate — cum spunea tovarășul Ion Gheorghe Maurer la Conferința organizației județene de partid Cluj — stăpîne pe instrumentele cunoașterii și conducerii științifice a fenomenelor dezvoltării sociale, care să îmbine pregătirea profesională cu cea politică, este nevoie de oameni pricepuți și entuziaști : inteligenți, dotați cu pasiune și spirit inovator, neșovăitori în fața oricăror dificultăți... pentru făurirea civilizației socialiste". Și pe acești oameni sînt chemate universitățile în primul rînd să-i creeze. Și lor le trebuie acordată suficientă încredere pentru că ei reprezintă viitorul-prezent și „dacă n-au un trecut prea bogat, au foarte mult viitor", cum se exprima cu același prilej tovarășul Maurer.

Responsabilitatea e definită (vezi Dicționarul limbii române moderne) drept „obligația de a efectua un lucru, de a răspunde, de a da socoteală de ceva". Chiar lacunară, o asemenea definiție implică **acțiunea** și răspunderea pentru această acțiune. Or, fără conștiința și convingerea utilității sociale, a rațiunii de a fi a unui lucru și puterea discernerii în opțiunea ce determină o acțiune, responsabilitatea își pierde — dacă nu sensul — cel puțin atu-urile. Pentru a nu fi așa, studentul trebuie privit și tratat **suficient de matur** pentru a i se pretinde „să dea socoteală" de ceea ce face, pentru a **fi responsabil** în fața lui și a societății de acțiunile sale. De aceea, nu e suficient **să asimileze** cunoștințe dintr-un domeniu sau altul, cum nu e suficient pentru a-l pregăti ca om politic și cetățean să-l „informăm" în acest sens. Trebuie **pus** și **lăsat** în situația de **a gîndi,** de a **dezbate** și **analiza,** apoi de **a face sinteze** în toate aceste domenii. Setea lui de cunoaștere, senzația de insuficiența, de încă și perpetuă neîmplinire, trebuie cultivate, nu la modul simplelor sfaturi și îndemnuri, ci trezindu-i mereu nevoia de a face încă și încă un pas pe drumul cunoașterii, cu conștiința că niciodată nu va descoperi și nu va ști totul, dar și cu convingerea că totul poate fi și trebuie să fie cunoscut, înțeles, supus ; că pe plan social prezența lui nu e niciodată singură, suficientă, dar e întotdeauna necesară și utilă, atît pentru el cît și pentru societate. O asemenea conștientizare va determina într-adevăr manifestarea lui, ca personalitate creatoare și activă. Dar pentru asta e necesară exersarea a însăși acestor aspecte încă în timpul studenției. De aceea, formele de dincolo de cursuri și seminarii (al căror rol, în măsura în care sînt într-adevăr **de nivel universitar,** nu mai e cazul să-l discutăm) — cum ar fi seminariile naționale studențești, de genul celui ce a avut loc la Universitatea din București („Socialismul și democrația") — început mai mult decît salutar, care se va continua la Universitatea din Cluj (vor participa studenții în filozofie, sociologie, psihologie de la toate facultățile de acest profil din țară, precum și invitați de la facultăți de filologie, istorie, drept — și cadre didactice de specialitate — cu tema **„Omul și lumea contemporană"** — preconizat pentru luna aprilie a.c., vor juca un rol din ce în ce mai important pe linia multidimensionării potențelor studențești. Alături de aceasta, „Clubul discuțiilor politice" — care a prins viață tot în cadrul Universității clujene, inițiat de studenții de la Istorie-filozofie, face trecerea de la „informări" la dezbateri de principii și opinii, la înțelegeri și conștientizări în forme reale, în determinările lor cauzale ale fenomenelor suprastructurale de conștiință și acțiune socială. Ateneul studențesc este și el o formă (încă, ce-i drept, la început de drum !), pentru dezbateri, analize politice, pentru cunoaștere, exersare și maturizare a spiritului de responsabilitate, de întregire a personalității studentului. Dar rolul prim, se pare că trebuie — și în bună măsură reușesc tot mai mult în ultima vreme — în unele facultăți — să-l joace organizațiile U.T.C., ale căror adunări generale nu mai sînt facile punerii în „discuție" a unor aspecte neesențiale din viața studențească, ci **dezbateri** adesea furtunoase, înfruntări de concepții în care studentul se poate manifesta și exterioriza atît ca maturitate profesională cît și ca viitor conducător, activist pe tărîm social, la nivel micro sau macro structural. Un bun exercițiu în sens pedagogic și sociologic este și prin „rolul" reprezentanților studenților în consiliile profesorale și senatele universitare, investiți cu mari responsabilități, și care să aibă limpede în minte atît scopul cît și mijloacele prin care trebuie realizată îmbinarea intereselor generale sociale cu cele individuale sau de nivelul micro-grupurilor.

Studenții nu sînt doar elemente receptoare, ci creatoare și transmițătoare, purtătoare și generatoare de nou, de viață autentică, sînt fermentul marilor idealuri și aspirații. Dar în același timp trebuie să simtă întreaga responsabilitate a acestor idealuri și aspirații mari, să știe să le îmbrace în haina viabilă a progresului social. Să ne formăm pe această măsură.

Grigore ZANC

Colegii cubanezi în anul celei de-a zecea aniversări a victoriei insurecției

CERINȚELE MOMENTULUI ISTORIC

La 1 ianuarie poporul cuban a sărbătorit cea de a zecea aniversare a Zilei naționale a Republicii Cuba, simbol al triumfului insurecției, a zecea aniversare a unei existențe libere, independente a primului stat socialist din emisfera occidentală. Cuba sărbătorește acum zece ani de profunde transformări politico-sociale, de importante realizări în domeniul economiei și culturii. Aflată în plină campanie națională de dezvoltare multilaterală a țării, Cuba își continuă bătălia pentru dezvoltarea economică și industrială, 1968 reprezentînd în această bătălie un moment de seamă, anul inițierii ofensivei revoluționare, etapă a activității și muncii menite să sprijine decisiv construcția socialismului.

În anul declanșării ofensivei revoluționare, studenniat — ca o caracteristică a efortului tinerilor de a-și canaliza forțele spre perfecționarea cunoștințelor și experienței științifice — **dezvoltarea** în forme din ce în ce mai variate a colaborării între elevii școlilor de toate gradele, de la școala primară la universitate.

De altfel, se poate vorbi și despre atenția deosebită cu care studenții îi înconjoară pe „preuniversitari", viitorii lor colegi, și atenția aceasta merge pînă la colaborarea directă cu organele preocupate de orientarea și informarea universitară pentru candidați. Există în Cuba un dezvoltat sistem de orientare și pregătire, destinat elevilor din școlile secundare și preuniversitare prin televiziune. În fiecare dimineață, la ora 8, se transmit emisiuni-lecții, acoperind o vastă arie de

țimea cubană și-a intensificat preocupările avînd ca principal obiectiv calitatea optimă a studiului.

La sfîrșitul anului 1968 au fost publicate principiile de bază ale activității școlare, un „Plan al școlii" destinat să canalizeze eforturile de perfecționare a educației, accentuînd legăturile complexe între elevi, preuniversitari și studenți. Planul se referă, printre altele, la reorganizarea și întărirea consiliilor profesorale, la studierea programată și informarea despre sensurile majore ale evoluției generale a școlii, la posibilitățile de dezvoltare a cercurilor științifice și „de interes tehnico-științific" la toate nivelurile. De fapt, în activitatea de informare și cercetare științifică, colaborarea între tinerii din instituțiile școlare de toate gradele este o preocupare dintre cele mai serioase. Recent a fost organizată Expoziția internațională a cercurilor de interes tehnico-științific, reunind, într-un original panoramic, rezultatele muncii diferitelor cercuri existente atît în universități, cît și în școlile primare, secundare, institute preuniversitare. O noutate în Expoziția din 1968 a fost, fără îndoială, prezența „Cercului de interes sportiv" — ceea ce desigur ne dă o idee clară asupra diversității cîmpului de activitate a tineretului cuban.

Vorbind la inauguarea expoziției, rectorul Universității din Havana, doctorul José M. Miyar, a subliniat subiecte, de la matematică și biologie la educație fizică și orientare industrială, la realizarea acestor emisiuni profesorii colaborează cu studenții lor. E în același timp și pentru studenți un bun prilej de verificare practică...

Vorbind despre viața studențimii cubane, alături de sublinierea preocupării generale pentru îmbunătățirea pregătirii teoretice și practice, se cere amintită și prezența activă la activitățile de muncă voluntară, alături de întregul tineret, de oamenii muncii. 1968 a lansat o largă campanie de muncă patriotică pentru recoltarea trestiei de zahăr și studenții au răspuns cu însuflețire chemării U.J.C. (Uniunea tinerilor comuniști) de a participa la „Zilele voluntare de muncă". La Artemisa peste 4 000 de tineri au lucrat împreună, studenții răspunzînd în procent de sută la sută la apel...

Semnificative pentru atitudinea activă, responsabilă față de datoria studențească sînt cuvintele rostite de tineri cu prilejul primirii diplomelor de absolvire, la Caballete de la Casa, Havana, la sfîrșitul anului școlar : **„Vrem să fim parte integrantă a generației, să ne asumăm responsabilitatea care ne incumbă în momentul istoric pe care-l trăim, să fim conștienți că nu sîntem spectatori, ci făuritori ai istoriei".**

Remus CRISTIAN

MAPAMOND STUDENȚESC

● Consiliul studențesc, precum și celelalte organe academice sînt o mare necunoscută pentru studenți, conchide — în urma unei anchete statistice — revista studențească din Canberra (Australia). Din 265 de studenți chestionați, 66% n-au știut să răspundă la nici o întrebare privind activitatea consiliului studeștesc ales (SRC), 78% nu știu cînd au avut loc pentru ultima oară alegerile în universitate, 80% nu știu cine a fost ales ca reprezentant al lor în consiliul profesoral, 42% nu pot numi un singur membru al SRC, 71% nu cunosc pe reprezentanții facultății lor, 74% nu au nici o idee despre activitatea NUAUS (Uniunea națională a studenților australieni), 68% nu-și cunosc decanul, 60% nu cunosc nici un membru al consiliului profesoral. Amuzantă și instructivă statistică...

● Un colegiu pedagogic a fost recent deschis la Subotica, Voivodina (R.S.F. Iugoslavia), cuprinzînd secții de chimie și fizică, matematică și limbă sîrbo-croată. De multă vreme un asemenea colegiu era necesar în această localitate, pentru a completa pregătirea cadrelor profesorale din regiune, dar, din cauza dificultăților de limbă, deschiderea lui nu a fost posibilă pînă acum.

● La sfîrșitul lunii decembrie 1968 s-au desfășurat la Marsilia lucrările celui de al 57-lea Congres al U.N.E.F. În cadrul congresului a fost ales un nou birou, compus în cea mai mare parte din membrii vechii conduceri, prezidat de Jacques Sauvageot, vicepreședinte în fostul birou. De asemenea, congresul a fost marcat de o serie de excluderi și retrageri ale oponenților Biroului național. În legătură cu aceste excluderi, „L'Humanité" arăta că militanții dintr-o serie de centre universitare franceze care se opun liniei Biroului U.N.E.F. au publicat la 23 decembrie o declarație în care se spune : „Dacă actualii conducători ai U.N.E.F. nesocotesc voința studenților, dacă ei își asumă răspunderea de a transforma caracterul U.N.E.F.... ei vor da o grea lovitură organizației sindicale a studenților".

Pentru a obține majoritatea și a exclude șapte asociații din U.N.E.F., biroul a pretextat... neplata cotizațiilor. În legătură cu acest procedeu, „L'Humanité" comenta : „Sînt invalidate în mod scandalos asociațiile generale studențești cele mai puternice, cele mai reprezentative, cele care de ani de zile au dus lupte de masă, care în mai au antrenat mii de studenți, în timp ce sînt validate «comitete» despre care nu se știe în numele cui vorbesc".

Intre Avenue Kleber și Palatul „independenței"...

Intr-o ținută de turist bogat, surîzător ca o stea de la Hollywood, Ky și-a plimbat frumoasa soție pe Champs Elysées, a privit fotogenic pe reporteri, dar, pe neașteptate, s-a grăbit să schimbe viața strălucitoare de pe malurile Senei cu existența mai austeră din Saigonul bîntuit de război. Graba cu care a părăsit Parisul a alimentat multe zvonuri : se pregătește, oare, o schimbare a echipei sud-vietnameze ? Generalul, ironic, a dezmințit zvonurile și a explicat reîntoarcerea la Saigon prin nevoia unor consultări imediate cu „președintele" Thieu. Dar, revenit în Saigon, Ky a trebuit să aștepte 24 de ore pînă cînd Thieu și-a făcut timp să-l primească. Într-adevăr, fusese ocupat : un banchet la palatul (botezat straniu) „independenței", o vizită la niște unități americane în chip de Moș Crăciun și alte activități la fel de importante. Ky, care aștepta nervos, a justificat întîrzierea de 24 de ore prin nevoia de a se „odihni" după obositorul voiaj la Paris. Ziariștii l-au ascultat cu conștiinciozitate, au notat declarația în carnețele, dar nu și-au putut ascunde zîmbetele...

Gestul lui Thieu avea semnificația unei blamări. Ky — afirmă cei din anturajul „președintelui" — făcuse înaintea plecării din Paris o declarație pe care lumea politică a considerat-o drept „surprinzătoare". Generalul afirmase că Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud „reprezintă o realitate" și „trebuie deci, să privim această realitate în față".

Nr. 2 de la Saigon s-a aflat la ceasul adevărului ? Nu-i cazul. El a încercat doar o manevră care să pună în încurcătură Washingtonul și, totodată, să elimine impresia penibilă pe care o generează obstrucționismul grosolan al Saigonului. Intr-un moment în care echipa Thieu-Ky privește îngrozită viitorul, incapabilă să descifreze surprizele pe care i le rezervă ziua de mîine, liderii saigonezi mizează pe „independență", se arată recalcitranți, tratează Washingtonul cu aparentă aroganță. Ei vor să se facă uitat faptul că supraviețuirea lor depinde de baionetele americane, că fără aceste baionete „administrația" lor ar fi dispărut de mult sub praful uitării. Generalii instalați în fotolii ministeriale doresc să fie tratați drept un guvern, pentru că renumele lor de marionete ale S.U.A. îi obsedează. În acest context, Ky a făcut să explodeze micuța sa bombă propagandistică. Thieu s-a arătat nemulțumit, pentru că îl suspectează pe vechiul său rival de tentativa de a acționa pe cont propriu.

Dar în timp ce, la Saigon, Thieu și Ky își supraveghează reciproc mișcările, la Paris convorbirile în vederea restabilirii păcii în Vietnam sînt blocate de o dispută care unora ar putea să apară fără sens: forma mesei tratativelor. În fond, problema este foarte serioasă și depășește cadrul strict procedural. O masă pătrată ar fi fost cea mai indicată, pentru că ar fi corespuns caracterului conferinței „în patru". Washingtonul și Saigonul doresc o conferință „între două părți", pentru a refuza un statut egal Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud. Tentativa este zadarnică : nu se poate contesta la masa tratativelor ceea ce nu s-a putut contesta pe cîmpul de luptă. Patru cincimi din teritoriul Vietnamului de sud, populate de 11 000 000 oameni, reprezintă zonele eliberate. În 17 provincii, 5 orașe, 33 districte și 1 700 comune funcționează comitete populare revoluționare — organe ale F.N.E. Nici măcar la Saigon ocupanții nu se găsesc în siguranță. Recentele „epurări" din administrația saigoneză trădează teama față de cei care — pînă recent „loiali" — ar putea să accepte în viitor o înțelegere cu forțele patriotice. În Vietnamul de sud se înmulțesc glasurile care cer constituirea unui „cabinet de pace" în care populația țării să fie reprezentată potrivit opțiunilor ei reale. Întrevederea de la Paris a lui Michel Debré, ministrul de externe francez, cu Tran Buu Kiem, șeful delegației F.N.E., a produs „amărăciune" la Saigon, deoarece, cum comenta FRANCE PRESSE, în prezent „se accentuează realitatea politică a F.N.E. ca interlocutor nu numai în conjunctura actuală, în căutarea anevoioasă a unei soluții a războiului, dar și în perspectiva revenirii la pace".

În ultimele zile ale lui decembrie, președintele Johnson se declara optimist în ceea ce privește șansele conferinței de la Paris. Optimismul Casei Albe era împărtășit și de unul din principalii negociatori americani — Cyrus Vance. Dar declarațiile optimiste de la Washington nu au efecte concrete pe malurile Senei. In Avenue Kleber, „disputa mesei" continuă, deși reprezentanții R.D. Vietnam au dat dovadă de un spirit constructiv, propunînd soluții de compromis. Emisarii S.U.A. se cramponează de formula „celor două părți", ceea ce împiedică realizarea unui acord. Americanii explică intransigența lor prin obstrucționismul saigonez, însă cultivă speranța că în zilele următoare Ky va reveni la Paris și găsirea unei soluții finale va deveni posibilă. Ambasadorul S.U.A. la Saigon, Bunker, poartă tratative interminabile cu Thieu. Nimeni nu poate, totuși, măsura „pașii înainte" pe care purtătorii de cuvînt ai Washingtonului ne asigură că ar fi fost făcuți...

Unii comentatori sînt de părere că impasul procedural se va prelungi pînă la sfîrșitul lui ianuarie, cînd la Casa Albă își va face apariția noul președinte. Saigonul speră că Nixon va da dovadă de mai multă înțelegere față de soarta formației Thieu-Ky, deși declarațiile consilierilor președintelui ales nu sînt de natură să le stimuleze iluziile. Johnson ar dori, la rîndul său, să-și îmbogățească bilanțul prezidențial cu începerea negocierilor în problema Vietnamului.

Indiferent de calculele politice ale Washingtonului și Saigonului, conflictul vietnamez, cu consecințele sale dramatice, nu trebuie să mai fie prelungit. Este timpul să se caute o soluție justă, o soluție care să corespundă realităților din Vietnam și să țină seama de dreptul sacru al poporului vietnamez de a fi stăpîn al soartei sale. O asemenea soluție nu poate fi decît cea a încetării agresiunii americane în Vietnam.

Eugeniu OBREA

Între tribuna de idei și publicitate

IPOSTAZE NOI ALE PRESEI STUDENȚEȘTI

În mai multe rînduri revista noastră a oferit în aceste pagini informații asupra presei studențești de peste hotare, prezentînd, din punct de vedere al problematicii abordate și al formelor publicistice alese, reviste și ziare ale studenților din țări ca Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia, R. F. a Germaniei, Iugoslavia, Olanda, Anglia etc. Continuăm în acest număr prezentarea unor publicații pe care cititorii noștri nu le cunosc încă, oferind informații despre unele reviste studențești din R. D. Germană, Belgia, Iugoslavia și țările scandinave.

STUDENTSKI ZBOR — SOBRIETATE ȘI FANTEZIE

Revistă studențească editată la Skoplje, în R.S.F. Iugoslavia, „Studentski zbor" se profilează ca o publicație preocupată să răspundă exigențelor cititorilor săi atît prin complexitatea rubricilor și materialelor destinate să acopere problematica diversă a mediului universitar, cît și printr-o ținută grafică atent concepută, în care sobrietatea se întîlnește cu fantezia tinerească.

În cele 12 pagini ale revistei s-au statornicit cîteva rubrici devenite tradiționale, sub egida cărora se discută atît probleme legate de studiu („Cronica universitară") și de desfășurarea cotidiană a cursurilor și seminariilor („Din școlile dv."), cît și chestiuni de larg interes, printre care un loc de seamă îl ocupă ținuta morală a studentului. „Ancheta noastră" reunește număr de număr opinii ale studenților amintind, prin temele discutate și... disputate, ca și prin stil, rubrica noastră de confidențe.

„Studentski zbor" este, de asemenea, printre puținele reviste studențești interesate în abordarea reportajului, cultivînd acest gen în toate formele sale. Rubricile de sport, jocuri distractive și, pe ultima pagină, intitulată „Kiks", umor, caricaturi și miniaturi studențești, completează profilul revistei. De remarcat atenția deosebită de care se bucură problematica culturală în publicația colegilor iugoslavi. 5 pagini sînt dedicate astfel publicării de cronici și dezbateri literare, opinii „pro și contra", poezii ale studenților și... ceea ce nu trebuie uitat, gîndindu-ne la economia spațiului, o pagină de film.

În sfîrșit, „Lumea studențească" atestă preocuparea constantă a redacției de a prezenta și comenta aspectele atît de multiple ale fenomenului studențesc mondial, împlinind imaginea unei reviste de larg interes, capabilă să satisfacă cerințele diverse ale cititorilor săi.

FORUM — TRIBUNĂ A DEZBATERII DE IDEI

„FORUM", organ al F.D.J. din R. D. Germană, revistă lunară preocupată de discutarea diverselor probleme din sfera de interes a tineretului intelectual în genere și cu precădere al studenților se dovedește de la prima vedere o tribună a amplelor discuții privind cele mai diverse aspecte ale vieții tinerei generații. Revista renunță deseori la inserarea de scurte știri și informații, în locul reproducerii seci a faptelor promovînd comentariul larg, interviul de amploare, studiile documentate, apelînd, pentru ținuta teoretică a materialelor, la condeiul unor specialiști în problemele educației, filozofiei sau sociologiei. „Forum" oferă cititorilor săi și pagini de literatură, preferînd romanul în fascicole poeziei, chiar dacă aceasta e mai avantajoasă din punctul de vedere al spațiului tipografic, inițiază dezbateri pe probleme de cultură studențească („Studenții și muzica"), discută despre modă, despre „hobby"... Dar, alături de asemenea materiale, armătura principală a publicației o constituie dezbaterea unor probleme teoretice, de importanță deosebită în epoca noastră, privind aspecte contemporane ale politicii și filozofiei. Unele din numerele de anul trecut, de pildă, au publicat studii în care s-a analizat caracterul de sistem al socialismului, particularitățile dialecticii și umanismului marxist, au găzduit o dezbatere asupra capitalismului modern, luînd în discuție teorii noi lansate în Occident asupra „capitalismului critic" și asupra „capitalismului directorial", sau au prezentat critic ideile lui Marcuse.

În același timp, „Forum" publică comentarii de politică externă, de multe ori sub forma reportajului-documentar.

EPANORTHOSE... SAU ARTA DE A FI CONCIS

„EPANORTHOSE", bilunar interuniversitar fondat la Universitatea Liberă din Bruxelles, publicat... din două în două joi, cu un tiraj de 5 800 exemplare, nu este de fapt ceea ce ne-am obișnuit să numim o revistă. Practic, publicația studenților belgieni nu are nici măcar „articole", fiecare pagină fiind formată, în afara reclamelor, din 8—10 note mergînd pînă la 3 rînduri — cea mai scurtă —, purtînd adesea un titlu sugestiv, cules cu litere mici. Nici un material, nici un titlu nu iese în evidență, subliniind caracterul de magazin studențesc, în care orice colaborator, fie că a publicat un comentariu politic sau o anecdotă, are dreptul la aceeași punere în pagină... ca să nu se supere nimeni.

Și totuși cîteva pagini sînt ușor specializate: **Actualități-flash**, **Sare și piper**, **Se va mai vorbi despre...**, **Declic**. Tonul general al notelor variază de la seriozitate la seriozitatea mimată, de la ironia nepremeditată la ironia sărată. Sînt discutate astfel diverse aspecte ale vieții universitare belgiene, se fac anchete statistice asupra examenelor, se publică glume și cîntece studențești, se comentează sistemul de credite pentru cercetarea științifică și se publică perle studențești cu inițiale sau fără, totul amestecat, în mod voit, fără o coerență căutată, destinat lecturii în serie...

Prin forma sa publicistică, în primul rînd, prin tentația, numai aparentă, de a rămîne în zona divertismentului, „Epanorthose" cîștigă, cu siguranță, un aer tineresc, viol, care lipsește multor publicații studențești.

DESPRE REVISTELE STUDENȚEȘTI SCANDINAVE „CITITE LA FAȚA LOCULUI"

„STUDENTER BLADET" — COPENHAGA. La Copenhaga redacția revistei naționale studențești se află într-o singură cameră, la sediul Uniunii stu-

denților (D.S.F.) și aceasta, de la început, pare a sugera relațiile foarte strînse între uniune și organul său. Ceea ce îmi confirmă și **Kaj Asmunssen**, redactorul responsabil al revistei. „Studenter bladet" este un săptămînal cu o redacție destul de mică, cuprinzînd trei redactori adjuncți la Aarhus și Copenhaga, o comisie de redactare formată din opt studenți, reprezentînd mai multe discipline de studiu, un fotograf profesionist și un desenator... amator. Schema redusă, cel puțin pe... statul de plată, a redacției, are o explicație simplă. Deși este „oficiosul" D.S.F., revista nu primește nici o subvenție de la forul său tutelar, încercînd și reușind să-și acopere cheltuielile tipografice din reclame. De aici și aspectul puțin bizar al revistei: cîteva articole culese cu corp mic de literă, înecate într-un maldăr de anunțuri publicitare foarte bine paginate.

Cine scrie revista?, l-am întrebat pe Kaj. Și aici răspunsul a fost simplu. Mai întîi, din fiecare număr nu lipsește un editorial al D.S.F.-ului. Apoi sînt publicate diferite articole scrise de studenți, primite prin poștă de la colaboratori, anonimi sau nu, contractate cu diverși specialiști, iar colțurile rămase libere... sînt acoperite prin sîrguința redactorilor. Și totuși, în ciuda particularităților puțin neobișnuite ale redactării, „Studenter bladet" reușește să-și spună cuvîntul în multe probleme de interes studențesc. S-ar părea însă că studenții danezi, cel puțin cei din Copenhaga, socotesc „Studenter bladet" un ziar destul de „banal", preferind revista Universității lor, intitulată „Q", o publicație mai „îndrăzneață", atacînd probleme mai diverse, de la filozofie și artă pînă la treburi cotidiene, abundînd în caricaturi și colorit viu. Aflînd toate acestea, întrebarea care mi-a venit firesc pe buze a fost: Dar „Q" cum se finanțează? Tot prin publicitate, a sunat răspunsul. Mai mult, „Q" beneficiază de un monopol al anunțurilor universitare, aici se publică foaia de înmatriculare sau cererea de înscriere în facultate, care apoi se completează și se depune la secretariate. Bineînțeles revista cîștigă...

„NORSK STUDENT FORUM" — OSLO. Amabili, colegii mei de la revista studenților norvegieni „Norsk Student Forum" mi-au pus, mai întîi, în brațe un teanc de reviste. Trecînd ușor peste incompatibilitățile de limbă, am răsfoit paginile, descoperind cu surprindere, la început din punct de vedere pur profesional, o publicație tinerească, vioi colorată, bucurîndu-se de o prezentare grafică pe care o socot mai mult decît o calitate tehnică, o caracteristică gazetărească.

Coperți mereu colorate în nuanțe luminoase, caricaturi, de multe ori chiar pe manșetă, colaje, fotografii sugestive, de artă, cu savante căutări de iluminare și, bineînțeles, nelipsitele reclame...

Încetul cu încetul, prin sumare traduceri, textele devin mai puțin indescifrabile și colegii norvegieni își dezvăluie secretele... profesionale. N.S.F. are o compoziție de loc rigidă. Un comentariu sau o „reflexiune" pe prima pagină, o anchetă amplă la mijloc, rubricile de literatură și muzică la sfîrșit — iată scheletul pe care se organizează, număr de număr, sumarul. Și cîmpul de interes al materialelor se dovedește bogat. Anchetele de pe paginile de mijloc pun în discuție, argumentat, probleme ca: **Despre mijloacele audio-vizuale, Nici film nici cultură** (despre cinematografia sexy)... O dezbatere importantă s-a inițiat în legătură cu situația materială care obligă o treime din numărul total al studenților să lucreze, chiar în timpul semestrului, pentru a-și cîștiga existența.

Pe de altă parte, N.S.F. este, dintre revistele studenților scandinavi, cea care acordă cel mai mare spațiu problemelor vieții studențești internaționale, publicînd mai multe materiale în fiecare număr despre mișcarea studențească, analizînd activitatea unor organisme ca C.I.S. (Conferința Internațională a Studenților) sau prezentînd structura și activitatea U.I.S.

În afară de caricaturi n-am întîlnit în N.S.F. umor. Poate totuși... Îmi amintesc de un studiu, „Studenții norvegieni și meditația transcendentală" în care un student de 22 de ani de la psihologie, vorbind despre yogism, făcea bilanțul muncii filialelor din Norvegia ale Societății Academice de Meditație. Pentru mine unul...

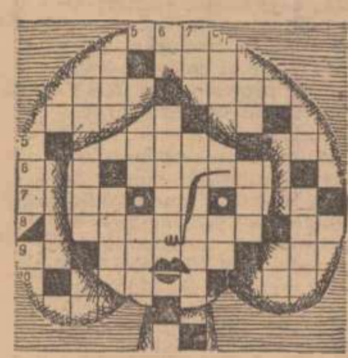
„CONTACTOR" — HELSINKI. Într-un birou cam îngust, în care toată redacția lucra, adunată, Heikki Loppi, redactorul șef al „Contactor"-ului, îmi prezintă revista studenților de la Politehnică, Școala superioară de economie și Școala suedeză de economie. „Contactor" este un săptămînal în 12 pagini, cules cu litere neobișnuit de mărunte — ceea ce pentru mine a devenit o particularitate a ziarelor finlandeze — finanțat de cele trei uniuni studențești de la institutele pe care le-am amintit mai sus și... din reclame.

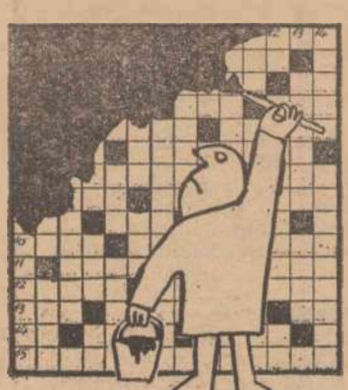
O adunare, compusă din reprezentanții uniunilor, conduce, în principiu, revista, rezolvînd toate diferendele ivite, fie ele politice sau estetice. La acest punct, Loppi adaugă: „Oficial, revista ar trebui să se ocupe numai de probleme de specialitate, ce țin de tehnică sau economie, dar practic sumarul se compune din: jumătate politică studențească, jumătate artă, cinema, informații de politică generală. În ciuda paginației îngrijite, reflectînd preocupări de... simetrie și geometrizare, opiniile pe care le implică articolele publicate sînt deseori incoerente și neargumentate, reflectînd un profil de revistă „eseu", de laborator.

„GAUDEAMUS" — STOCKHOLM. Dintre toate revistele studențești scandinave, „Gaudeamus", revista Universității din Stockholm, mi s-a părut cea mai „fragilă". Redactată de numai doi ziariști, dar de meserie, finanțată de Uniunea studenților din Universitate, „Gaudeamus" încearcă să fie o revistă critică, îmi spunea Marina Stenius Aschan, una din cele două „profesioniste". Și totuși „Gaudeamus" nu reușește să mulțumească cititorii. N-am reușit să aflu, pe moment, de ce. Dar, la Universitatea din capitala Suediei, opinia studențească e una din cele mai... ramificate. Nouă grupări, proclamîndu-se politice sau apolitice, încearcă să stabilească în universitate un fel de sistem parlamentar, cu campanii electorale și permanente dispute de idei. Niciodată grupările nu reușesc să pună de acord între ele, ba chiar nici în interiorul lor nu există consens unanim, și aceste divergențe, de multe ori false, demagogice și neesențiale, se reflectă în revistă în detrimentul ținutei sale publicistice, îndepărtînd interesul cititorilor, dintre care cei mai mulți nici nu sînt cu adevărat interesați de această „efervescență" parlamentară. În funcție de alegerile pentru parlamentul studențesc, redactorii se schimbă des și nu reușesc să impună revistei un profil stabil, alcătuind sumarele după împrejurări. ...Poate e și acesta un sistem de publicistică, acceptabil pentru o revistă studențească de uz intern...

Eugen PATRICHE

Patru caricaturi de I. Dogar-Marinescu

Aforisme

Hilon — **Intrarea strict oprită pentru cei ce nu cunosc geometria (inscripție deasupra intrării în școala lui Platon).**

Eschil — **Înțelept este nu cel ce cunoaște mult, ci acela care cunoaște ce trebuie.**

Plutarh — **Bun și așa, zise ginerele, care aruncînd într-un cîine își nimeri soacra! (Petrecerea celor șapte înțelepți).**

Seneca — **Unii sînt considerați mari pentru că au fost măsurați împreună cu piedestalul.**

Seneca junior — **Folosește-te mai mult de urechi decît de limbă!**

Pascal — **Descoperirile întîmplătoare nu aparțin decît minților luminate.**

Lope de Vega — **Progres înseamnă ceea ce e mai bun și nu numai ceea ce este nou.**

Montesquieu — **Ce mult trebuie să înveți pentru a cunoaște foarte puțin!**

J. P. F. Richter **(scriitor german 1763—1825) — Caracterul omului se dezvăluie cel mai bine atunci cînd el vorbește despre caracterul altuia.**

M-me de Staël — **Oamenii în vîrstă consideră că din momentul în care încep să îmbătrînească lumea nu are decît de pierdut și nimic de cîștigat.**

Irving — **Cine gîndește mult, vorbește puțin, străduindu-se să cuprindă cît mai multe gînduri în cuvinte puține.**

Goethe — **Lașul amenință atunci cînd e în siguranță.**

Bernard Shaw — **A fi robul fricii este cea mai rea formă de robie.**

Chasterfield — **Minciuna și intriga sînt refugiul proștilor și lașilor.**

Santayana — **Adevărul, ca și o piatră prețioasă, nu trebuie înfrumusețat, dar trebuie prezentat astfel încît să fie pus într-o lumină favorabilă.**

Norberth Wiener — **Mă interesează nu părerea acelor oameni care se descurcă într-o anumită problemă, ci a acelora care au realizat ei înșiși ceva într-un domeniu al cunoașterii.**

Studențească

Un student bucureștean ne trimite o scurtă scrisoare în care, după ce evocă importanța științifică a zborului lui „Apollo 8", remarcă și o performanță de alt gen realizată de temerarii cosmonauți: ei sînt bărbații care, pînă azi, au reușit să se îndepărteze cel mai mult de nevestele lor.

Glume pentru cei ce se căsătoresc

Definiție: *Luna de miere se încheie atunci cînd soțul nu mai ajută la spălatul vaselor... Le spală singur.*

★

Profesiune: *La o anchetă, un cetățean este întrebat:*

— Ce ocupație suplimentară aveți?

— Căsătorit.

★

Educație: Soția — *Să-ți fie rușine! Te întorci noaptea, la ora asta, și mai ești și beat! Un bărbat educat nu procedează așa!*

Soțul — *Dar o femeie educată intră în vorbă cu un om beat la miezul nopții?*

★

Antidot: *La Londra au fost puse în vînzare broaște de uși cu amortizor, destinate soților care se întorc acasă noaptea tîrziu. Chiar dacă soția are un auz foarte fin, nu aude cînd se deschide ușa. După foarte scurtă vreme a fost descoperit antidotul. La închizător a fost atașat un ceas secret care înregistrează precis momentul în care cheia a fost introdusă în broască.*

Începutul sfîrșitului: *La un proces de divorț, judecătorul l-a întrebat pe soț:*

— Cînd ați observat prima oară că soția nu vă mai iubește?

— Acum un an, domnule judecător, cînd am căzut de pe scară.

— Adică?

— Soția mi-a strigat: Gustav, dacă tot ești acolo, adu și niște cărbuni pentru sobă!

Rarisime

● Potrivit legislației canadiene, tot ceea ce e scris are valoare de document. Astfel, cu cîțiva ani în urmă, un glumeț a scris un cec pe o cărămidă. Banca a onorat cecul cu promptitudine. De curînd, cineva, dorind să verifice dacă obiceiul se păstrează, a scris o dispoziție de plată pe un ou și banca s-a conformat.

● În San-Blach (Panama) toate fetițele aparținînd unui trib poartă pînă la 12 ani același nume: Titi (floare).

● Într-o singură lună pe an — în februarie — cotele apelor Atlanticului și Pacificului sînt egale.

● In orașul Gatuma (Rhodezia de Nord), 40 de soți au trebuit să se prezinte din nou în fața municipalității pentru reînregistrarea căsătoriei. Ce se întîmplase? Termitele distruseseră cîteva registre.

Rochii de oțel

Materialul pentru minirochia sclipitoare din fotografie este o creație a modelierului italian Paco Rabane. Se pare că maeștrii modei viitorului vor trebui să-și revoluționeze tehnica trecînd de la foarfece și acul de cusut la bomfaier și strung. Cel puțin așa pare să spună rochia „zgomotoasă" atît la propriu cît și la figurat pe care o puteți admira alături.

Un zîmbet de la Miss Europa

Miss Europa 1968 este o studentă finlandeză de la Institutul de arte plastice din Helsinki. O puteți vedea în fotografie savurîndu-și succesul.

A patra vioară din bețe de chibrit

Polonezul Teodor Czarnecki construiește viori din bețe de chibrit. Pasiunea lui nu e singulară, performeri ai genului găsindu-se chiar și în țara noastră. Dar Czarnecki se dovedește și foarte insistent în această ocupație migăloasă. Recent el a terminat cea de a patra vioară, la a cărei construcție a folosit 5 200 bețe de chibrit.

Sfîntul s-a plictisit

În floarea vîrstei, la numai 40 de ani (împliniți în luna octombrie 1968), Roger Moore, alias Simon Templer, devenit celebru în întreaga lume prin serialul „Sfîntul", a abandonat genul polițist pentru filmele serioase. Iată-l în fotografie pe platou turnînd pentru filmul „Crossplot", alături de frumoasa vedetă vest-germană Claudie Lange.

Dragostea și familia pe agenda elementelor morbide

Intr-un recent raport al Centralei de toxicologie din Nürenberg s-a arătat că sinuciderile nu se mai datorează astăzi unor dificultăți profesionale sau financiare, ci în primul rînd unor motive ținînd de dragoste sau familie. În 67% din cazuri, sinucigașii invocă drept motiv certuri conjugale, relații familiale nesatisfăcătoare, gelozia sau nefericirea în dragoste. Din raport nu reiese cînd au fost chestionați sinucigașii. Inainte sau după...

La masa rotundă

La un festin oferit de un arhiepiscop în timpul regelui Eduard al IV-lea al Angliei s-au consumat următoarele cantități de mîncare: 304 viței, 104 boi, 1000 oi, 204 purcei de lapte, 104 păuni, 2000 gîște, 1000 claponi, 2000 porci, 400 lebede, 1500 plăcinte cu carne de vînat, 4000 plăcinte reci, 5000 clătite calde și reci. S-a baut conținutul a 300 de butoaie cu bere și 100 butoaie cu vin. Dar nu este menționată nicăieri capacitatea acestora.

Așa revelion mai zicem și noi!

Cu tacîmurile de acasă

In 1663, Samuel Pepys își notează în jurnalul său că invitații la marile banchete își aduceau fiecare de acasă furculița, lingura și șervetul, ba uneori și cuțitele. Nobili, nobili, dar aplicau și ei proverbul „paza bună trece primejdia rea"!

După B. B. — M. B.

Fotoreporterii și vînătorii de autografe din Veneția au rămas perplecși cînd în loc de Brigitte Bardot pe scara vagonului și-a făcut apariția o persoană pentru ei necunoscută. De fapt, noua vedetă aparținea tot clanului Bardot, fiind sora mai mare a celebrei B.B., Mijanu.

De Anul Nou

ORIZONTAL: *1) Erată la consecințele chefului. 2) Un personaj nelipsit, dar plin de răceală (3 cuv.). 3) Bem la întoarcere! — Prezența de spirit — Se bate cu zăpadă. 4) S-a zis! — El e împreună cu ea! — Una, alta!... 5) Lumina și căldura lui — Ca un leu! — Poartă mască nu numai la carnaval. 6) Brad frumos. 7) Accesoriu în ornamentație — Strigăt de atac — Piepteni! 8) Intră în port (pl.) — Omul... de zăpadă. 9) Atac reglementar... la oase — Steaua. 10) Botezat de revelion (2 cuv.) — Un an metamorfozat!*

VERTICAL: *1) Pseudonim de ocazie al bradului (3 cuv.) 2) Deși e... mediu, astă-seară trebuie să fie o dovadă a bucuriei generale. 3) Capetele nodului! — Ambianță. 4) Albul... ca zăpada! — Mare suflător antic. 5) La timpul prezent — A colinda — Peneș! 6) De două ori pînă la douăsprezece — În ce mod. 7) Țap golit! — „A fi"... altfel! — Spaima găinilor. 8) La un an o dată! — Plăcerea lui: plăcerea celorlalți! 9) Astăzi la start — Se aprinde ușor. 10) Stau în capul mesei — Mulți ani!...*

...vă urează Toma MICHINICI

PREUNIVERSITARIA

INSTITUTUL DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE DIN CLUJ

La cererea a numeroşi candidaţi, ION MARCEA, corespondentul nostru din Cluj, student în anul al V-lea al Facultăţii de medicină generală, prezintă Institutul de medicină şi farmacie din oraşul de pe malul Someşului.

Iniţial, învăţămîntul superior medical a fost reprezentat la Cluj prin Facultatea de medicină, înfiinţată în 1872 şi inclusă în cadrul Universităţii, cadru în care a funcţionat pînă în 1948.

În acest an a luat fiinţă Institutul de medicină şi farmacie.

Actualmente I.M.F. Cluj funcţionează cu următoarele facultăţi şi secţii :

- — Facultatea de medicină
  - — secţia medicină generală ;
  - — secţia pediatrie.
- — Facultatea de stomatologie ;
- — Facultatea de farmacie.

Examenul de admitere se susţine pe facultăţi şi pe secţii, în limita locurilor existente. Temele de concurs sînt înscrise în programa publicată în broşura „Admiterea în învăţămîntul superior". Temele lucrărilor scrise sînt secrete.

Pe facultăţi, examenele de admitere cuprind următoarele probleme :

1. Facultatea de medicină (toate secţiile) ; Facultatea de pediatrie ; Facultatea de stomatologie :

— Anatomia şi fiziologia omului — scris şi oral.

— Chimie organică — scris.

— Fizică (structura atomului, optica, fizica moleculară şi căldura) — scris.

2. Facultatea de farmacie :

— Chimie (anorganică şi organică) — scris şi oral.

— Botanică — scris.

Particularităţile sistemului de învăţămînt (comune, de altfel, întregului învăţămînt superior medical) constă în existenţa aşa-numitului externat generalizat.

Începînd cu anul IV (la Medicină generală şi Pediatrie) şi anul V (la Stomatologie) studenţii efectuează cîte 4 ore de practică zilnic timp de zece luni pe an. Practica de student se face în clinicile de bază : medicină internă, pediatrie şi puericultură, chirurgie, obstetrică-ginecologie şi boli contagioase. Studenţii Facultăţii de farmacie nu fac practică de externat, efectuînd în schimb stagii de practică în fabricile de medicamente, în unităţile farmaceutice.

Raportul practicii faţă de teorie este de 70—75%. La încheierea facultăţii (6 ani pentru Facultatea de medicină, 6 ani pentru Facultatea de stomatologie şi 5 ani pentru Facultatea de farmacie) se obţine titlul de medic, medic stomatolog, farmacist.

Pentru circa 20—25% din absolvenţi există posibilitatea de a ocupa prin concurs un post de intern, ceilalţi urmînd a practica medicina în posturile asigurate în cadrul circumscripţiilor.

După terminarea stagiului de medic de circumscripţie, medic stomatolog sau farmacist, există posibilitatea susţinerii unor examene pentru specializare.

I.M.F. Cluj este deservit de un corp didactic valoros, care continuă tradiţiile marilor înaintaşi ce au predat aici : V. Babeş, I. Haţieganu, Emil Racoviţă, Gh. Bilaşcu, I. Iacobovici, C. Levaditti.

Cele peste 400 de cadre didactice pregătesc circa 2 000 de studenţi. Dintre profesorii de mare reputaţie internaţională menţionez pe V. Bologa, I. Goia, V. Fodor, L. Daniello, V. Preda, I. Păcurariu, unii absolvenţi chiar ai acestui institut.

I.M.F. Cluj dispune de excelente laboratoare, de o bibliotecă documentară şi 24 de biblioteci de clinici însumînd un fond de peste 210 000 volume. Ce recomand, ca student al acestui institut, viitorilor candidaţi ?

Aşa cum spunea profesorul I. Haţieganu, două sînt elementele cerute unui medic : ştiinţă şi conştiinţă

Desigur, o meserie, o profesie, şi printre ele cea de medic, o poţi îndrăgi sau nu, o poţi cunoaşte mai bine sau superficial doar — e omenesc să fie aşa.

Dar să aplici — cu voie sau fără voie — ştiinţa sau neştiinţa ta în defavoarea omului, e inuman, e o crimă. *La această mare răspundere la care te obligă halatul imaculat de medic să se gîndească, înainte de toate, candidatul la medicină !*

QUO VADIS ?

Recent am primit la redacţie scrisoarea pe care o redăm mai jos, mai ales pentru că problemele care îl frămîntă pe tînărul respectiv sînt comune şi specifice unui mare număr de candidaţi la admiterea în învăţămîntul superior, la dobîndirea unei pregătiri de înaltă specialitate.

Sibiu, 29.XII.1968

Stimaţi tovarăşi,

Deşi sînt un relativ proaspăt cititor al revistei de şi pentru studenţi, vă mărturisesc că m-a atras, cu timpul devenind un cititor permanent. Mai ales mă interesează (şi cred că aţi ghicit) pagina deschisă pentru noi, elevii clasei a XII-a, viitori (sau, cine ştie ?) studenţi : PREUNIVERSITARIA.

Considerînd că introducerea e făcută, îmi permit să trec la prezentare, apoi la subiect. Mă numesc Man Eugen şi sînt elev în clasa a XII-a A, secţia umanistă, a Liceului 3 Sibiu.

Sînt un foarte pasionat fotograf amator... (mă opresc aici, din modestie). Voi căuta, dacă mi se va permite, să colaborez în această direcţie cu redacţia „Vieţii studenţeşti", trimiţînd lucrări (dintre cele mai reuşite) ale cercului nostru de fotoamatori. Mult timp am dorit să urmez operatoria din cadrul I.A.T.C. „I. L. Caragiale", însă m-am gîndit să fiu prudent (nu fricos).

M-am adresat redacţiei în speranţa că îmi va satisface o serie de „curiozităţi" pe care le consider legitime :

— Ce facultate (institut) trebuie să urmez pentru a putea intra, eventual, în diplomaţie ?

— Ce fel de cerinţe sînt şi ce condiţii de admitere trebuie îndeplinite ?

— Ce institut ar trebui să urmez pentru a lucra (după absolvire) în domeniul fotografiei ştiinţifice ?

După întrebările ce vi le-am adresat vă puteţi da seama că nu sînt perfect hotărît ce să urmez mai departe. Totuşi, eu mă pregătesc pentru filozofie — sociologie.

În concluzie, vă solicit ajutorul şi mai ales răspunsurile la „micile" mele întrebări, pentru care vă mulţumesc anticipat.

Nota redacţiei

Citind întrebările elevului Eugen Man am rămas de la început surprinşi de nehotărîrea lui în legătură cu profesia pentru care ar dori să se pregătească. Ni se pare cel puţin ciudat să fii un pasionat al fotografiei, dar să te intereseze profesiunea de diplomat sau aceea de criminalist, ba mai mult, neglijînd toate aceste profesiuni să te pregăteşti pentru cu totul altceva, anume pentru admiterea în Facultatea de filozofie. De altfel, Eugen însuşi recunoaşte că nu e perfect hotărît ce să urmeze mai departe. Considerăm că această nehotărîre este de natură să-i diminueze eforturile, să-i prejudicieze pregătirea. **Ar trebui ca în cadrul orelor de dirigenţie din licee să fie purtate discuţii pe concret, cu fiecare elev în parte, asupra profesiunii pe care intenţionează s-o abordeze, să fie direcţionată astfel pregătirea elevilor în vederea admiterii în învăţămîntul superior. Din scrisoarea lui Eugen Man, ca şi din scrisorile altor elevi, rezultă că acest lucru nu se face deloc sau se realizează sporadic şi superficial. De asemenea, e notabilă uşurinţa cu care unii elevi se îndreaptă spre profesiuni cu nume sonore : operatorie, diplomaţie etc.**

Este evidentă lipsa unei informări privind profesiunile respective, dificultăţile pe care le presupun aceste profesiuni.

În ce-l priveşte pe Eugen Man, nu-l putem sfătui decît să îşi îndeplinească visul încercînd să urmeze Facultatea de operatorie din cadrul I.A.T.C.

Răspunsul la celelalte întrebări este cuprins într-unul dintre răspunsurile din cadrul Poştei admiterii. În ce priveşte specializarea în domeniul fotografiei ştiinţifice, se poate realiza numai prin practică, întrucît actualmente nu există un institut de învăţămînt superior sau o facultate cu acest profil. Eventual se poate dobîndi o pregătire cu un profil apropiat în cadrul facultăţilor de fizică.

Referitor la propunerea de a colabora cu revista noastră în domeniul fotografiei, aşteptăm primele clişee de la elevul Eugen Man.

POŞTA ADMITERII

ROŞU VERONICA — Bucureşti : **Răspunsurile la întrebările pe care ni le-aţi adresat sînt cuprinse în alăturata prezentare a I.M.F. Cluj.**

BONCEA AURELIA — Topolovăţ, Timiş ; IANCU ANDREI — Româneşti, Dîmboviţa : **Nu se va da examen de admitere în luna ianuarie la nici una dintre facultăţile de care vă interesaţi. În general, în luna ianuarie nu e prevăzut nici un examen de admitere pentru nici o facultate din ţară, aşa după cum ne informează Ministerul Învăţămîntului.**

ION POPESCU — Cluj : **Academia de Studii Economice este noua denumire a Institutului de ştiinţe economice din Bucureşti. Academia de Studii Economice din Bucureşti are următoarele facultăţi şi secţii :**

1. Facultatea de economie generală — cu secţiile : Economie politică ; Economia industriei ; Economia agriculturii ;

2. Facultatea de finanţe, credit şi evidenţă contabilă — cu secţiile : Finanţe şi credit ; Evidenţă contabilă ; Statistică ;

3. Facultatea de comerţ — cu secţiile : Economia comerţului socialist ; Economia comerţului exterior ; Merceologie ;

4. Facultatea de calcul economic şi cibernetică economică .

La Facultatea de ştiinţe economice din cadrul Universităţii „Babeş-Bolyai" din Cluj există secţii de : Economia industriei ; Economia agriculturii ; Finanţe şi credit ; Evidenţa contabilă.

CRISTEA OVIDIU — Buhuşi : **Chiar dacă la şcoală vi se predă după noul manual, nu e nimic rău să folosiţi date suplimentare oferite de cel vechi, în măsura în care corectitudinea acestor date vă e certificată de profesorul de istorie. De altfel, vă recomandăm o mai strînsă legătură cu profesorul de la această materie, care e în măsură să vă ofere indicaţii precise privind bibliografia suplimentară pe care doriţi să o consultaţi.**

Reuşesc întotdeauna să am timp pentru fiecare materie

Corespondentul nostru clujean Grigore Zanc, student la Facultatea de filozofie, a înregistrat pentru noi o discuţie purtată de el cu o elevă din clasa a XII-a a Liceului „G. Coşbuc" din Cluj, pe care a cunoscut-o în cadrul unei ore de practică pedagogică. „Impresionat de şirul de note de 10 aflate în dreptul elevei Margareta Toczaur, am întrebat-o cum a reuşit să adune aceste note şi care fapt o determină să înveţe „de zece", care sînt mobilurile pregătirii ei. Mi-a răspuns simplu : vreau să urmez medicina. *E o facultate care cere o pregătire multilaterală, perseverentă ; de altfel, cred că orice specialitate impune aşa ceva. Unora numai li se pare că e destul să înveţe pentru a promova, sau în cel mai bun caz pentru a intra la o facultate care să le ofere o diplomă. E drept, pentru specialitatea pe care o ţintesc, şi eu insist mai mult asupra materiilor tangente cu ea. Dar am reuşit întodeauna să am timp pentru fiecare materie... De ce doresc să învăţ medicina ? N-aş vrea să spun o frază pretenţioasă şi romantică, dar acesta e adevărul :* vreau să ajut oamenii, să-i salvez de la a pierde ceea ce au mai drag — viaţa şi posibilitatea de a se bucura de ea — sănătatea. *E o dorinţă care a fost oarecum alimentată şi de părinţi, dar* alegerea îmi aparţine. *Mă visez de mult şi de multe ori într-un halat alb, aplecată deasupra celor bolnavi, ajutîndu-i, înţelegîndu-i...* Ştiu că e greu, că nu e o joacă să-ţi asumi răspunderea pentru viaţa şi sănătatea altora. *Dar poate tocmai de aceea vreau să ajung medic, un medic însă deplin stăpîn pe tainele profesiei...*

De cînd mă pregătesc ? Din primele clase în care am făcut obiecte ce urmează a se pretinde la admitere (adică din clasa a VIII-a) — anatomie, fiziologie, chimie etc... Poate hotărîrea de a fi medic s-a conturat mai sigur după o vizită la Institutul de fiziologie, unde am luat un prim contact cu tainele ştiinţei medicale.

De ce e necesară cultura pentru un medic ? Bolnavul trebuie să poată crede în tine şi în el însuşi. Or, pentru asta este nevoie să te poţi transpune în diferite medii ale vieţii spirituale. Şi apoi... fără literatură, teatru, muzică nu văd cum poţi fi un adevărat intelectual. Pregătirea mea constă în reluarea materiilor la care voi da examene (trei ore pe zi) în paralel cu pregătirea zilnică şi cea pentru bacalaureat. Particip şi la lecţiile pregătitoare din cadrul şcolii, dar mai mult mă folosesc de studiul individual. Asta nu trebuie să vă facă să credeţi că stau toată ziua cu nasul în carte. Merg foarte des la teatru, cinematograf, operă, precum şi la manifestaţiile sportive. Pentru că un medic bun trebuie să ştie de toate, să fie în centrul vieţii sociale".

CRONICA MICROBISTULUI

Prima dorinţă

...Şi astfel trecu încă un an. Pentru noi, microbiştii sportului universitar, 1968 nu va însemna în succesiunea anilor ce-au fost şi vor mai fi mai mult decît un moment, decît o etapă. Dar pentru că bilanţul l-am încheiat în Cronica din numărul trecut, să ne referim astăzi la viitor, la dorinţele ce le avem de la 1969 — care a venit la noi cu multă, cu foarte multă zăpadă şi cu puţine, cu foarte puţine competiţii sportive.

Din punctul de vedere al spectatorului, nevoit să stea duminică la gura sobei şi să aştepte o zi întreagă pentru a vedea pe micul ecran cîteva sărituri pe schiuri de la o trambulină instalată pe alte meridiane, mai toţi sportivii noştri sînt în vacanţă.

Fotbaliştii sînt în vacanţă... Baschetbaliştii sînt în vacanţă... Handbaliştii, voleibaliştii, atleţii, scrimerii, gimnaştii, poloiştii, rugbiştii sînt în vacanţă. Pînă şi hocheiştii au luat vacanţă !

În realitate însă, lucrurile stau cu totul altfel. Nu ştiu ce-or fi făcînd la ora aceasta sportivii celorlalte cluburi — deşi îmi închipui că au reînceput pregătirile pentru întrecerile ce-i aşteaptă. Dar, ai noştri, studenţii, nu se află în vacanţă, ci, dimpotrivă, trăiesc din plin febra sesiunii de examene. Adică, învaţă.

Fotbaliştii noştri învaţă... Baschetbaliştii noştri învaţă... Handbaliştii, voleibaliştii, atletii, scrimerii, gimnaştii, poloiştii, rugbiştii noştri învaţă. Pînă şi hocheiştii noştri învaţă !

De la noul an sportivii studenţi vor cere multe. Şi recorduri, şi titluri de campioni şi medalii cu prilejul Universiadei din vară, dar prima lor dorinţă este de a trece cu succes examenele sesiunii de iarnă.

Sportivul student devine acum student sportiv şi grija lui este alta decît a colegului de la Rapid sau de la Progresul cu care va trebui să se întreacă de la egal la egal peste o lună — două pe terenul de sport.

Este regretabil că deseori uităm acest specific, această muncă îndîrjită cu cartea, care-i smulge studentului ore preţioase de antrenament, şi-l judecăm aspru pe favoritul nostru pentru că a marcat cu un gol mai puţin decît partenerul său de la Rapid sau de la Progresul, care acum se antrenează liniştit la Predeal sau în ţările calde.

Prima dorinţă pe 1969 a studentului sportiv este de a intra în semestrul al doilea fără restanţe. Şi de aceea învaţă !

Învaţă sau ar trebui să înveţe. Nu există nici o îndoială, de pildă, că pe Surdan sau pe Ecaterina Vogel, pe Ponoraţ, pe Cristina Balaban sau pe Şoptereanu îi găseşti acum, cît îi ziulica de mare, în bibliotecă sau acasă aplecaţi deasupra caietului de notiţe, a cursului sau a tratatului de specialitate.

Dar ceilalţi ? Nu trebuie să ne facem că plouă şi să nu recunoaştem o realitate evidentă : mai avem studenţi care încearcă să treacă dintr-un an de studiu în altul şi să obţină diploma nu atît prin învăţătură şi nu atît prin forţe proprii, cît prin recorduri sportive sau punînd în funcţiune sfînta pilă.

Datoria de a învăţa este pentru fiecare tînăr intrat pe poarta facultăţii o cerinţă patriotică şi, indiferent dacă el se ocupă în timpul liber cu treburi sportive sau artistice, nu trebuie să uite că principala lui îndatorire este de a învăţa. Pentru că peste 2, 3 sau 4 ani va fi inginer sau profesor, agronom sau medic şi o diplomă trebuie onorată şi justificată prin pricepere şi calificare înaltă în meseria aleasă. Pentru că peste 5, 7 sau 10 ani tînărul se va retrage de pe terenul de sport şi va fi apreciat atunci numai pentru ceea ce înseamnă el ca specialist.

A face sport este o plăcere, a învăţa este o datorie — iată ceea ce trebuie să înţeleagă fiecare student sportiv, iată ce trebuie să înţeleagă fiecare antrenor sau activist sportiv dacă a consimţit să lucreze într-un club universitar.

Să sperăm că sesiunea de iarnă '69 va constitui pentru sportivii studenţi o competiţie în care vor avea mai multe succese. De altfel, este o competiţie în care putem ieşi campioni numai noi, universitarii, pentru că nu e organizată de nici o federaţie sportivă şi nu e arbitrată de Niţă, Niculescu sau Cornel Niţescu.

Să sperăm în succese şi să le urăm favoriţilor succese. Adică, aşa cum se obişnuieşte la început de an, să le urăm împlinirea tuturor dorinţelor. Începînd cu cea dintîi !

G. MITROI

Semne bune are anul... turistic '69,

ne asigură tovarăşul Iuliu FEJES, preşedintele B.T.T.

Crearea Biroului de turism pentru tineret a asigurat acel cadru organizatoric necesar desfăşurării unei largi activităţi turistice de masă în rîndul tineretului. Deşi B.T.T. se află la primul său an de activitate, bilanţul anului 1968 este deosebit de prestigios. Peste 800 000 de tineri din întreaga ţară au participat la excursiile organizate de B.T.T. la sfîrşit de săptămînă, în vacanţe şi concedii, ca şi cu diferite alte prilejuri, pe itinerare dintre cele mai diverse. Un aport deosebit la dezvoltarea turismului studenţesc l-a avut şi U.A.S.R., care a suportat din bugetul său 50—60 la sută din costul excursiilor şi a pus la dispoziţie studenţilor numeroase materiale necesare practicării turismului.

Anul 1969 se anunţă şi mai bogat în activităţi turistice pentru tineret. O discuţie purtată zilele trecute cu tovarăşul IULIU FEJES, preşedintele B.T.T., ne-a relevat întreaga gamă de activităţi turistice oferite studenţilor în acest an.

Cu prilejul celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei se vor organiza acţiuni turistice — excursii şi drumeţii — pe trasee care evocă lupta poporului, a clasei muncitoare şi a partidului comunist pentru libertate şi socialism, vizite la muzee şi case memoriale care păstrează amintirea eroicelor timpuri.

La elaborarea programului de activitate pe anul în curs s-a ţinut seama de preferinţele manifestate de studenţi şi tineri în general în anul care a trecut, ca şi de numeroasele sugestii primite de la ei. Pentru 1969 s-a mărit numărul seriilor la excursia combinată Deltă-Costineşti, ca şi la excursiile în Munţii Apuseni şi Retezat, la mînăstirile şi casele memoriale din Nordul Moldovei.

Pentru a asigura condiţiile necesare organizării şi desfăşurării activităţii turistice se are în vedere folosirea mai eficientă şi dezvoltarea bazei materiale existente. B.T.T. a prevăzut pentru anul acesta extinderea cu încă 600 de locuri în căsuţe de prefabricate şi 250 de locuri la camping a taberei de odihnă de la Costineşti. Se are în vedere şi preluarea unor spaţii de cazare (cabane, cămine, popasuri) care să devină puncte turistice şi de agrement pentru tineret.

Anul care a trecut a fost şi anul de debut al activităţii turistice externe. Peste 800 de tineri au participat la excursiile în străinătate organizate de B.T.T. În 1969, B.T.T. va organiza primirea în România a circa 5 000 de tineri turişti de peste hotare, iar circa 3 500 de tineri români vor vizita 21 de ţări europene.

Pentru a face cunoscute din timp toate acţiunile turistice din acest an, B.T.T. a şi tipărit şi trimis tuturor comisiilor de turism din centrele universitare o broşură cu activităţile turistice din 1969. În luna ianuarie se aşteaptă de la fiecare centru universitar opţiunile numerice la acţiunile turistice interne şi externe organizate pe plan central. Înscrierea nominală a studenţilor la excursiile interne şi externe va începe din luna martie.

Amănunte cu privire la traseele şi obiectivele fiecărei excursii puteţi găsi în revista noastră începînd chiar din numărul viitor.

D. V.

Practic, pentru noi s-au încheiat conturile la hochei : ultimele două locuri.

„U" Craiova la răscruce de drumuri

Nu mai constituie pentru nimeni o surpriză faptul că fotbaliştii olteni au terminat turul pe podium. Şi, totuşi, ceva s-a schimbat la „U" Craiova. Este vorba de jocul echipei. De-abia din acest campionat se poate vorbi la acest team de existenţa unui sistem de joc. S-a terminat cu degajările disperate în apărare şi îndreptarea tuturor atacurilor spre Oblemenco. Atacul, altădată punctul nevralgic al craiovenilor (să nu uităm că numai cu doi ani în urmă terminau turul pe primul loc, dar cu... golaverajul negativ), a devenit principalul lor atu (cel mai eficace atac în acest tur !). Şi meritul principal este al antrenorilor (eficacitatea atacului fostei lor echipe, Jiul, ne dovedeşte că nu este vorba de o întîmplare). Ideea lor tactică — joc în viteză, cu permanente schimburi de posturi (de fapt nici nu mai este vorba de posturi şi asta îl deranjează cel mai mult pe „tunar", care nu se poate împăca cu gîndul că trebuie să muncească precum ceilalţi coechipieri de linie), urmărind spectacolul în primul rînd — dă roade. Cînd faci spectacol — şi oltenii au făcut destule în toamnă — chiar dacă nu urmăreşti rezultatul, acesta nu se lasă mult aşteptat. Iată de ce consider că principalul merit în obţinerea locului secund revine antrenorilor şi apoi jucătorilor. Susţin acest lucru cu riscul de a intra în conflict cu unii „suporteri" şi cu secţia de fotbal a clubului craiovean care, nici măcar din complezenţă, nu a găsit de cuviinţă să amintească de munca depusă de cuplul Coidum-Frînculescu, în darea de seamă prezentată de C. Barbu, cu ocazia şedinţei de analiză a secţiei.

Ce s-a relevat în această dare de seamă ? În primul rînd, locul doi ocupat de seniori şi primul loc ocupat de tineret. Apoi, lipsa unui teren de antrenament, a unui cabinet medical şi a unui bazin cu apă caldă. Viaţa dezordonată a unor jucători (Oblemenco, Strîmbeanu, Mincă, Velea, Gaboraş, Mihăilescu — cam mulţi, precum vedeţi !). Nu s-a respectat calendarul competiţional întocmit de tehnicieni (echipa nu a avut cu cine să joace la mijlocul săptămînii). Lipsa jocurilor internaţionale (unul singur). Inconsecvenţă în sancţionarea jucătorilor. Şedinţele secţiei nu s-au ţinut cu regularitate şi cele care s-au ţinut nu au fost suficient pregătite. Nu există membri susţinători. Şi, în concluzie — o să rîdeţi, dar e adevărat — activitatea secţiei poate fi considerată bună, ea aducîndu-şi aportul la rezolvarea principalelor probleme (? !). Au fost „dezvăluiţi" şi vinovaţii de situaţia precară a echipei : clubul, Ministerul Învăţămîntului şi F.R.F. ! Aceste foruri au şi ele, e drept, partea lor de vină, dar, oricum, mult mai mică decît a secţiei. Pe bună dreptate se întreba jucătorul Cîrciumărescu : ce s-ar fi întîmplat dacă echipa era pe ultimul loc, dacă acum, cînd este pe locul 2, are de întîmpinat atîta indiferenţă ?

În afara lui, dintre jucători, au mai vorbit Mihăilescu (a cerut dezlegare) şi Deliu, care a arătat fără ocolişuri toate deficienţele secţiei de fotbal (socotind-o principala vinovată de situaţia grea în care se află echipa) şi a criticat viaţa dezordonată a unor colegi . Ceilalţi au tăcut mîlc. Nici măcar Oblemenco nu s-a simţit obligat să explice atitudinea lui condamnabilă (era probabil mulţumit de „usturătoarea" pedeapsă făcută cadou de secţia de fotbal, care s-a ferit să judece în şedinţa de analiză cazul său). Şi, fiindcă am pomenit de acest caz, să ne spunem şi noi părerea. Oricît l-ar aprecia revista noastră pe Oblemenco — nu-l poate tolera iresponsabilitatea, indisciplina şi viaţa nesportivă. Tocmai de aceea, criticînd gestul necugetat al jucătorului care nu s-a prezentat la un meci, criticăm totodată secţia de fotbal care încearcă să-i cocoloşească faptele. Dacă antrenorul Coidum a fost silit de o secţie neprincipială să accepte o sancţiune sui generis (de fapt, Oblemenco nici n-a depus declaraţia prin care să ceară singur doi ani de suspendare la prima abatere), cu totul de neînţeles apare îngăduinţa federaţiei (secretarul general al F.R.F. i-a făcut observaţie... lui Coidum, nu lui Oblemenco !). Cu asemenea abateri de la conduita sportivă şi cu asemenea responsabili lipsiţi de ...responsabilitate n-am fost de acord niciodată şi nu sîntem nici în acest caz. **S-a auzit în schimb un glas al unui „specialist" din tribună — D. Mitrănescu — care a cerut socoteală antrenorilor pentru sancţionarea „idolilor", reproşîndu-le că nu ştiu să alcătuiască formaţia (? !). Cu asemenea „suporteri" nu trebuie să ne mai mire atitudinea lui Oblemenco !**

E drept, în şedinţă s-au găsit şi unii clarvăzători care au condamnat cu vehemenţă viaţa nesportivă a „idolilor" şi lipsa lor de ataşament la culorile clubului. Şi nu întîmplător, aceştia (N. Opriş, N. Oţeleanu, V. Turcu) au ţinut să aducă mulţumiri antrenorilor. Este totuşi prea puţin faţă de ce au făcut aceştia pentru fotbalul craiovean.

Şi-au spus părerea şi cei doi antrenori. Numai lipsa de spaţiu mă face să nu redau in extenso cuvintele lor.

DR. FRÎNCULESCU : „Am venit plin de speranţe la Craiova. Am găsit o echipă dezmembrată, lipsită de adeziune la disciplină (reminiscenţă cosmociană — n.n.). După şapte luni de activitate, port în suflet o mare deziluzie, legată de oamenii cu care lucrez. E dezolant să lucrezi cu oameni în postură de dresor, cînd posezi vorba şi gîndirea. O parte din jucătorii craioveni sînt puşi numai pe căpătuială, înşeală conducerea tehnică, sustrăgîndu-se de la muncă. Ei refuză să se prezinte la meciuri şi la antrenamente, sînt sclavii jocurilor de noroc" (cineva din conducerea clubului îi condamnă pe antrenori că au interzis jucătorilor jocurile de noroc ! — n.n.).

ŞT. COIDUM : „Sîntem de-abia la început de drum. Treptat, treptat, ideea de joc prinde viaţă. Pentru a face faţă acestui sistem, jucătorii trebuie să aibă o pregătire fizică extraordinară. Cei care nu vor face faţă pregătirilor intense vor pierde trenul. Fotbalul cere sacrificii şi dăruire totală. Cine nu înţelege acest lucru nu are ce căuta în echipa noastră. Pentru retur avem obligaţii mari — locul doi de apărat şi debutul în Cupa Balcanică — dar am încredere în forţele jucătorilor. Avem o echipă de tineret foarte bună şi este meritul antrenorului C. Oţet. În toamnă i-am lansat pe Niculescu şi Popa. În retur îi voi arunca în „foc" pe Ţană şi Bălan. Sînt sigur că nu-mi vor înşela speranţele. Consider de o importanţă vitală înfiinţarea clubului „Amicii Universităţii". Avem un public devotat pînă la sacrificiu, dar care nu are posibilitatea să ne sprijine".

Au mai fost ridicate şi alte probleme : arbitrajele părtinitoare, necesitatea unui turneu în străinătate (F.R.F. trebuie să-şi calce pe inimă şi să rezolve această problemă), netrimiterea antrenorului Coidum la specializare în străinătate, deşi aşa se stabilise iniţial, lipsa unui echipament adecvat diviziei A, public puţin cunoscător în ale fotbalului etc. Multe din aceste probleme nu vor putea fi însă rezolvate pînă cînd în cadrul secţiei nu vor fi cooptaţi oameni care pot şi doresc să pună umărul la rezolvarea impasului în care s-a ajuns. În caz contrar, s-ar putea întîmpla să plece antrenorul, ca la Cluj (unde, paradoxal, există o secţie de fotbal model) şi numai spre binele fotbalului craiovean nu ar fi.

În încheiere, antrenorul federal D. Schileru — delegatul F.R.F. — a dat asigurări că pe viitor universitarii craioveni nu vor mai fi vitregiţi de federaţie. Ca oltean, a urat apoi echipei „să producă minunea secolului : cîştigarea campionatului !" Tot ca oltean, mă alătur şi eu acestei urări.

Dan VLAD

Redacţia : Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCÎNTEII" 40-466